

Publicatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 333

41e jaargang

30 oktober 1998

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I <i>Mededelingen</i>	
	Raad	
98/C 333/01	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 48/98 van 4 juni 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften en procedures voor de overbrenging van bepaalde soorten afvalstoffen naar een aantal niet-OESO-landen	1
98/C 333/02	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 49/98 van 4 juni 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van de Raad betreffende het storten van afvalstoffen	15
98/C 333/03	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 50/98 van 16 juni 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een beschikking van de Raad tot wijziging van Beschikking 93/389/EEG inzake een bewakingssysteem voor de uitstoot van CO ₂ en andere broeikasgassen in de Gemeenschap	38
98/C 333/04	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 51/98 van 24 september 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen	46
98/C 333/05	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 52/98 van 24 september 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een beschikking van het Europees Parlement en de Raad betreffende de gecoördineerde invoering van de derde generatie van mobiele draadloze communicatiesystemen (UMTS) in de Gemeenschap	56

Prijs: 19,50 ecu

(Vervolg z.o.z.)

Nummer

Inhoud (vervolg)

Bladzijde

98/C 333/05

Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 53/98 van 24 september 1998, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2913/92 wat betreft de regeling extern douanevervoer 65

I

(Mededelingen)

RAAD

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 48/98

door de Raad vastgesteld op 4 juni 1998

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) nr. .../98 van de Raad van ... tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften en procedures voor de overbrenging van bepaalde soorten afvalstoffen naar een aantal niet-OESO-landen

(98/C 333/01)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 113 en artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽¹⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽²⁾,

Overwegende dat, op grond van artikel 1, lid 3, onder a), van Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽³⁾, de overbrenging van afvalstoffen die alleen bestemd zijn voor nuttige toepassing en in bijlage II worden genoemd, niet onder die verordening valt, behoudens voorzover onder meer in artikel 17, leden 1, 2 en 3, is bepaald;

Overwegende dat de Commissie, overeenkomstig artikel 17, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 259/93, de lijst van afvalstoffen als opgenomen in bijlage II bij die verordening ter kennis heeft gebracht van alle landen waarvoor het besluit van de OESO-raad van 30 maart 1992 betreffende het toezicht op de grensoverschrijdende

overbrenging van afvalstoffen bestemd voor handelingen ter nuttige toepassing niet geldt, en dat de Commissie die landen heeft verzocht te bevestigen dat zij als land van bestemming dergelijke afvalstoffen niet aan controle onderwerpen, dan wel aan te geven of dergelijke afvalstoffen moeten worden onderworpen aan de voor de in de bijlagen III en IV van die verordening genoemde afvalstoffen geldende controleprocedures of aan de procedure van artikel 15;

Overwegende dat een aantal landen te kennen heeft gegeven dat dergelijke afvalstoffen aan een van genoemde controleprocedures moeten worden onderworpen en dat de Commissie, op grond van artikel 17, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 259/93, op 20 juli 1994 met het oog op de vaststelling van de passende controleprocedures Beschikking 94/575/EG⁽⁴⁾ heeft aangenomen;

Overwegende dat de Commissie, indien zij bovenbedoelde bevestiging niet ontvangt, op grond van artikel 17, lid 1, tweede alinea, van Verordening (EEG) nr. 259/93, aan de Raad passende voorstellen moet voorleggen; dat de overbrenging van bedoelde afvalstoffen vanuit de Gemeenschap derhalve op communautair vlak moet worden geregeld door de vaststelling van passende gemeenschappelijke voorschriften en procedures voor de uitvoer van die afvalstoffen;

Overwegende dat de wens van de landen die hebben geantwoord dat zij de overbrenging van sommige of alle soorten afvalstoffen van de lijst van bijlage II bij Verordening (EEG) nr. 259/93 niet aanvaarden, moet worden gerespecteerd en dat die soorten afvalstoffen dus niet naar de betrokken landen kunnen worden uitgevoerd;

Overwegende dat het wenselijk is een soortgelijke regeling vast te stellen voor landen die niet hebben geantwoord,

⁽¹⁾ PB C 214 van 10.7.1998, blz. 74.

⁽²⁾ Advies van het Europees Parlement van 17 juli 1997 (PB C 286 van 22.9.1997, blz. 231), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 4 juni 1998 en besluit van het Europees Parlement van ...

⁽³⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 120/97 (PB L 22 van 24.1.1997, blz. 14).

⁽⁴⁾ PB L 220 van 25.8.1994, blz. 15.

zodat deze landen de wenselijkheid van dergelijke transporten van geval tot geval kunnen beoordelen, en dat niet mag worden aangenomen dat zwijgen toestemmen betekent;

Overwegende dat de landen die hebben geantwoord dat zij de overbrenging van sommige of alle soorten afvalstoffen van de lijst van bijlage II niet aanvaarden of die niet hebben geantwoord, in de toekomst misschien van mening zullen veranderen of wel zullen antwoorden, en dat er daarom in het kader van een comitologieprocedure een mechanisme moet komen om deze verordening te wijzigen;

Overwegende dat de Commissie zo spoedig mogelijk, en uiterlijk vóór 1 juli 1998, bijlage V bij Verordening (EEG) nr. 259/93 zou moeten herzien en wijzigen, daarbij ten volle rekening houdend met de afvalstoffen die zijn opgenomen in de lijst van afvalstoffen vastgesteld overeenkomstig artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽¹⁾ en in lijsten van afvalstoffen die voor de toepassing van het Verdrag van Bazel als gevaarlijk zijn aangemerkt; dat de Commissie Verordening (EEG) nr. 259/93 dienovereenkomstig zal aanpassen;

Overwegende dat, wat de overbrenging naar ACS-landen betreft, artikel 39 van de vierde ACS-EG-overeenkomst de uitvoer van alle in de lijsten van de bijlagen I en II bij het Verdrag van Bazel vermelde afvalstoffen verbiedt; dat een aantal van die afvalstoffen is opgenomen in bijlage II bij Verordening (EEG) nr. 259/93; dat de overbrenging van dergelijke stoffen naar ACS-landen derhalve moet worden verboden, mede om de internationale verbintenissen van de Gemeenschap te honoreren; dat duidelijk moet worden gesteld dat die stoffen van de werkingssfeer van deze verordening zijn uitgesloten;

Overwegende dat de regelingen waarop deze verordening betrekking heeft, op gezette tijden door de Commissie opnieuw moeten worden gezien,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De in bijlage II bij Verordening (EEG) nr. 259/93 vermelde afvalstoffen die eveneens zijn opgenomen in bijlage A bij de onderhavige verordening, mogen niet worden uitgevoerd naar de in bijlage A genoemde landen.

Artikel 2

De controleprocedure van artikel 15 van Verordening (EEG) nr. 259/93 is van toepassing op de uitvoer van de uitsluitend voor nuttige toepassing bestemde en in bij-

lage II bij Verordening (EEG) nr. 259/93 genoemde categorieën afvalstoffen naar de in bijlage B bij de onderhavige verordening genoemde landen.

Artikel 3

Overeenkomstig artikel 39 van de vierde ACS-EG-overeenkomst is de overbrenging van de in bijlage C opgenomen afvalstoffen naar ACS-landen verboden.

Artikel 4

1. Op verzoek van het land van bestemming wordt de in het kader van deze verordening voor dat land geldende controleprocedure gewijzigd overeenkomstig dit artikel.

2. Volgens de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽²⁾ bepaalt de Commissie welke controleprocedure wordt toegepast, te weten

- i) de procedure voor de afvalstoffen die zijn vermeld in bijlage III of bijlage IV bij Verordening (EEG) nr. 259/93, of
- ii) de procedure van artikel 15 van Verordening (EEG) nr. 259/93, of
- iii) geen van de onder i en ii) vermelde procedures.

3. Wanneer een land van bestemming van mening verandert, brengt de Commissie de lidstaten uiterlijk 21 dagen na de ontvangst van het verzoek van dit land daarvan op de hoogte en legt zij haar voornemen zo spoedig mogelijk en uiterlijk drie maanden na ontvangst van het verzoek voor aan het overeenkomstig artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG ingestelde comité.

4. Voorts kan deze controleprocedure bij elke andere uitzonderlijke wijziging van de omstandigheden, zoals oorlog, een natuurramp of een door de Verenigde Naties ingesteld handelsembargo, waardoor de in het kader van deze verordening geldende controleprocedure in het geding zou komen, worden gewijzigd. De Commissie kan in voorkomend geval na raadpleging van het land van bestemming en volgens de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG bepalen welke van de in lid 2 genoemde procedures wordt toegepast.

5. Volgens de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG herzielt de Commissie geregeld de bijlagen A, B en C bij deze verordening, teneinde deze aan te passen aan de wijzigingen die in de bijlagen bij Verordening (EEG) nr. 259/93 worden aangebracht, of, wat betreft

⁽¹⁾ PB L 377 van 31.12.1991, blz. 20. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 94/31/EG (PB L 168 van 2.7.1994, blz. 28).

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 96/350/EG van de Commissie (PB L 135 van 6.6.1996, blz. 32).

bijlage C, aan de wijzigingen die worden aangebracht in het Verdrag van Bazel of in de vierde ACS-EEG-overeenkomst.

Artikel 5

De in deze verordening vastgestelde controleprocedures worden met inachtneming van de opgedane ervaring door de Commissie periodiek, en voor het eerst uiterlijk op 31 december 1998, opnieuw bezien. De Commissie kan, onverminderd de bepalingen van artikel 4, bij de Raad nieuwe voorstellen indienen, indien zij zulks op grond van de resultaten van dit onderzoek wenselijk acht.

Artikel 6

Deze verordening treedt in werking op de negentigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te . . .

Voor de Raad

De Voorzitter

BIJLAGE A

Landen en gebieden die de Commissie hebben meegedeeld geen overbrenging te wensen van de in bijlage II bij Verordening (EEG) nr. 259/93 genoemde voor nuttige toepassing bestemde categorieën afvalstoffen⁽¹⁾

ALBANIË: Alle soorten behalve:

1. van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):

a) de volgende ijzerhoudende afvalstoffen in de restanten van ijzer en staal:

GA 040	7204 10	Afvalstoffen en restanten van gietijzer
GA 050	7204 21	Afvalstoffen en restanten van roestvrij staal
GA 060	7204 29	Afvalstoffen en restanten van andere staallegeringen
GA 070	7204 30	Afvalstoffen en restanten van vertind ijzer of staal
GA 080	7204 41	Draaisel, krullen, spanen, slijpsel, vijlsel en afval van het stampen of stansen, ook indien in pakketten
GA 090	7204 49	Ijzerhoudende afvalstoffen en restanten
GA 100	7204 50	Blokken van hersmolten restanten
GA 110	ex 7302 10	Gebruikte rails van ijzer en staal

b) de volgende afvalstoffen en restanten van non-ferrometalen en hun legeringen:

GA 120	7404 00	Afvalstoffen en restanten van koper
GA 150	7802 00	Afvalstoffen en restanten van lood
GA 160	7902 00	Afvalstoffen en restanten van zink
GA 170	8002 00	Afvalstoffen en restanten van tin;

2. van afdeling GB („Metaalhoudende afvalstoffen, ontstaan bij gieten, smelten en zuiveren van metalen”):

GB 010	2620 11	Hardzink
GB 020		Zinkhoudend schuim en slakken van:
GB 021		– zinkschuim van galvanisatiebladen (> 90 % Zn)
GB 022		– zinkslakken van galvanisatiebladen (> 92 % Zn)
GB 023		– zinkslakken van spuitgieterij (> 85 % Zn)
GB 024		– zinkslakken van thermisch verzinken (discontinu procédé) (> 92 % Zn)
GB 025		– residuen van het afschuimen van zink
GB 030		Residuen van het afschuimen van aluminium
GB 040	ex 2620 90	Slakken, verkregen bij de behandeling van edele metalen en koper, bestemd voor latere terugwinning;

3. van afdeling GC („Andere metaalhoudende afvalstoffen”):

GC 060	2618 00	Gegranuleerde hoogovenslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal;
--------	---------	---

4. alle soorten van afdeling GE („Glasafval in een vorm waarin het zich niet verspreidt”);

5. van afdeling GG („Ander, hoofdzakelijk uit anorganisch materiaal bestaand afval, dat metalen en organische materialen kan bevatten”):

GG 070	3103 20	Fosfaatslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal en onder meer gebruikt als fosfaatmeststoffen
GG 080	ex 2621 00	Slakken, verkregen bij de productie van koper, chemisch gestabiliseerd, een grote hoeveelheid (meer dan 20 %) ijzer bevattend en behandeld overeenkomstig de industriële specificaties (d.w.z. DIN 4301 en DIN 8201), voornamelijk bestemd voor de bouw en voor gebruik bij het schuren;

⁽¹⁾ Op grond van toekomstige wijzigingen van het standpunt van de landen van bestemming kunnen verdere actualiseringen van de bijlagen A en B vereist zijn. Deze actualiseringen zullen hun weerslag vinden in de definitieve tekst van de verordening.

6. Alle soorten van afdeling GI („Afval van papier, karton en papierproducten”);

7. van afdeling GJ („Afval van textielstoffen”):

GJ 020	5103	Afvalstoffen van wol, van fijn of grof dierlijk haar, afval van garen daaronder begrepen, doch met uitzondering van rafelwol en van rafelingen van haar:
GJ 021	5103 10	— kammeling van wol of van fijn dierlijk haar
GJ 022	5103 20	— ander afval van wol of van fijn dierlijk haar
GJ 023	5103 30	— afval van grof dierlijk haar
GJ 030	5202	Afval van katoen (afval van garen en rafelingen daaronder begrepen):
GJ 031	5202 10	— afval van garen
GJ 032	5202 91	— rafelingen
GJ 033	5202 99	— ander.

ANDORRA: Alle soorten

BAHAMA's: Alle soorten

BARBADOS: Alle soorten

BELIZE: Alle soorten

BENIN: Alle soorten

BHUTAN: Alle soorten

BOLIVIA: Alle soorten

BOTSWANA: Alle soorten

BRAZILIË: Alle soorten **behalve**:

1. van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):

a) de volgende ijzerhoudende afvalstoffen in de restanten van ijzer en staal:

GA 040	7204 10	Afvalstoffen en restanten van gietijzer
GA 050	7204 21	Afvalstoffen en restanten van roestvrij staal
GA 060	7204 29	Afvalstoffen en restanten van andere staallegeringen
GA 070	7204 30	Afvalstoffen en restanten van vertind ijzer of staal
GA 080	7204 41	Draaisel, krullen, spanen, slijpsel, vijlsel en afval van het stampen of stansen, ook indien in pakketten
GA 090	7204 49	Ijzerhoudende afvalstoffen en restanten
GA 100	7204 50	Blokken van hersmolten restanten;

b) de volgende afvalstoffen en restanten van non-ferrometalen en hun legeringen:

GA 120	7404 00	Afvalstoffen en restanten van koper
GA 130	7503 00	Afvalstoffen en restanten van nikkel
GA 140	7602 00	Afvalstoffen en restanten van aluminium
GA 150	7802 00	Afvalstoffen en restanten van lood
GA 160	7902 00	Afvalstoffen en restanten van zink
GA 190	ex 8102 91	Afvalstoffen en restanten van molybdeen
GA 200	ex 8103 10	Afvalstoffen en restanten van tantaal
GA 210	8104 20	Afvalstoffen en restanten van magnesium
GA 250	ex 8108 10	Afvalstoffen en restanten van titaan
GA 280	ex 8111 00	Afvalstoffen en restanten van mangaan
GA 300	ex 8112 20	Afvalstoffen en restanten van chroom
GA 320	ex 8112 40	Afvalstoffen en restanten van vanadium;

2. van afdeling GC („Andere metaalhoudende afvalstoffen”):

GC 060	2618 00	Gegranuleerde hoogovenslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal
GC 070	ex 2619 00	Slakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal ⁽¹⁾ .

⁽¹⁾ Deze rubriek omvat het gebruik van dergelijke slakken als bron voor titaandioxide en vanadium.

BURKINA FASO:	Alle soorten
KAAPVERDIË:	Alle soorten
TSJAAD:	Alle soorten
CHILI:	Alle soorten.

CHINA

1. Van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):
  - a) de volgende afvalstoffen en restanten van non-ferrometalen en hun legeringen:

GA 390	ex 2844 30	Afvalstoffen en restanten van thorium
GA 420	ex 2805 30	Afvalstoffen en restanten van zeldzame aardmetalen.
2. Van afdeling GC („Andere metaalhoudende afvalstoffen”):

GC 050		De volgende gebruikte katalysatoren:
GC 051		– kraakkatalysatoren uit wervelbedproces (FCC)
GC 052		– katalysatoren, bevattende edele metalen
GC 053		– katalysatoren op basis van overgangsmetalen (bijv. chroom, kobalt, koper, ijzer, nikkel, mangaan, molybdeen, wolfram, vanadium, zink)
GC 060	2618 00	Gegranuleerde hoogovenslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal
GC 070	ex 2619 00	Slakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal ⁽¹⁾ .
3. Alle soorten van afdeling GD („Afvalstoffen van mijnbouwactiviteiten: deze afvalstoffen moeten in niet-verspreidbare vorm voorkomen”).
4. Alle soorten van afdeling GG („Ander, hoofdzakelijk uit anorganisch materiaal bestaand afval, dat metalen en organische materialen kan bevatten”).
5. Van afdeling GJ („Afval van textielstoffen”):

GJ 120	6309 00	Oude kleren en andere versleten stukken textiel
GJ 130	ex 6310	Lompen en voddens, afval en oud goed, van bindgaren, van touw of van kabel:
GJ 131	ex 6310 10	– gesorteerd
GJ 132	ex 6310 90	– andere.
6. Van afdeling GM („Afval van de agrovoederindustrie”):

GM 110	ex 0511 91	Visafval.
--------	------------	-----------
7. Alle soorten van afdeling GO („Ander voornamelijk uit organisch materiaal bestaand afval dat metalen en anorganische metalen kan bevatten”).

COLOMBIA

1. Van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):
  - a) de volgende afvalstoffen en restanten van non-ferrometalen en hun legeringen:

GA 120	7404 00	Afvalstoffen en restanten van koper
GA 130	7503 00	Afvalstoffen en restanten van nikkel
GA 140	7602 00	Afvalstoffen en restanten van aluminium
GA 150	7802 00	Afvalstoffen en restanten van lood
GA 160	7902 00	Afvalstoffen en restanten van zink
GA 170	8002 00	Afvalstoffen en restanten van tin
GA 180	ex 8101 91	Afvalstoffen en restanten van wolfram
GA 190	ex 8102 91	Afvalstoffen en restanten van molybdeen
GA 200	ex 8103 10	Afvalstoffen en restanten van tantaal

⁽¹⁾ Deze rubriek omvat het gebruik van dergelijke slakken als bron voor titaandioxide en vanadium.

GA 210	8104 20	Afvalstoffen en restanten van magnesium
GA 220	ex 8105 10	Afvalstoffen en restanten van kobalt
GA 230	ex 8106 00	Afvalstoffen en restanten van bismut
GA 240	ex 8107 10	Afvalstoffen en restanten van cadmium
GA 250	ex 8108 10	Afvalstoffen en restanten van titaan
GA 260	ex 8109 10	Afvalstoffen en restanten van zirkonium
GA 270	ex 8110 00	Afvalstoffen en restanten van antimoon
GA 280	ex 8111 00	Afvalstoffen en restanten van mangaan
GA 290	ex 8112 11	Afvalstoffen en restanten van beryllium
GA 300	ex 8112 20	Afvalstoffen en restanten van chroom
GA 310	ex 8112 30	Afvalstoffen en restanten van germanium
GA 320	ex 8112 40	Afvalstoffen en restanten van vanadium.
	ex 8112 91	Afvalstoffen en restanten van:
GA 330		— hafnium
GA 340		— indium
GA 350		— niobium
GA 360		— rhenium
GA 370		— gallium
GA 380		— thallium
GA 390	ex 2844 30	Afvalstoffen en restanten van thorium
GA 400	ex 2804 90	Afvalstoffen en restanten van selenium
GA 410	ex 2804 50	Afvalstoffen en restanten van telluur
GA 420	ex 2805 30	Afvalstoffen en restanten van zeldzame aardmetalen.
2. Van afdeling GB („Metaalhoudende afvalstoffen, ontstaan bij gieten, smelten en zuiveren van metalen”):
GB 040	ex 2620 90	Slakken, verkregen bij de behandeling van edele metalen en koper, bestemd voor latere terugwinning.
3. Van afdeling GC („Andere metaalhoudende afvalstoffen”):
GC 070	ex 2619 00	Slakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal ⁽¹⁾ .
4. Van afdeling GD („Afvalstoffen van mijnbouwactiviteiten: deze afvalstoffen moeten in niet-verspreidbare vorm voorkomen”):
GD 040	ex 2529 30	Afval van leuciet, nephelien en nepheliensyeniet
GD 050	ex 2529 10	Afval van feldspaat
GD 060	ex 2529 21	Afval van vloeispaat
	ex 2529 22	
5. Van afdeling GG („ander, hoofdzakelijk uit anorganisch materiaal bestaand afval, dat metalen en organische materialen kan bevatten”):
GG 030	ex 2621	Zware as en sintels van steenkoolcentrales
GG 040	ex 2621	Vliegashoudend afval van steenkoolcentrales
GG 060	ex 2803	Gebruikte actieve kool
GG 070	3103 20	Fosfaatslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal en onder meer gebruikt als fosfaatmeststoffen
GG 080	ex 2621 00	Slakken, verkregen bij de productie van koper, chemisch gestabiliseerd, een grote hoeveelheid (meer dan 20 %) ijzer bevattend en behandeld overeenkomstig de industriële specificaties (d.w.z. DIN 4301 en DIN 8201), voornamelijk bestemd voor de bouw en voor gebruik bij het schuren
GG 100		Calciumcarbonaat, verkregen bij de vervaardiging van calciumcyanamide (met een pH van minder dan 9).

⁽¹⁾ Deze rubriek omvat het gebruik van dergelijke slakken als bron voor titaandioxide en vanadium.

6. Van afdeling GH („Afvalstoffen van kunststof in vaste vorm”):

- GH 013 ex 3915 30 Resten en afval van kunststof van polymeren van vinylchloride
 GH 015 ex 3915 90 Resten en afval van kunststof van hars of condensatieproducten, bijv.:
 – ureumformaldehydehars
 – fenolformaldehydehars
 – melamineformaldehydehars
 – epoxyhars
 – alkydhars
 – polyamiden.

7. Van afdeling GJ („Afval van textielstoffen”):

- GJ 050 ex 5302 90 Werk en afval (afval van garen en rafelingen daaronder begrepen) van hennep (Cannabis sativa L.).

8. Van afdeling GK („Afval van rubber”):

- GK 020 4012 20 Gebruikte luchtbanden
 GK 030 ex 4017 00 Resten en afval van gehard rubber (bijv. eboniet).

9. Van afdeling GO („Ander voornamelijk uit organisch materiaal bestaand afval dat metalen en anorganische materialen kan bevatten”):

- GO 040 Afval van fotografische onderlagen en afval van fotografische filmen, geen zilver bevattend
 GO 050 Wegwerpfotoestellen, zonder batterijen.

COMOREN:	Alle soorten
COSTA RICA:	Alle soorten
DOMINICA:	Alle soorten
DJIBOUTI:	Alle soorten
EGYPTE:	Alle soorten
FIJI:	Alle soorten
GAMBIA:	Alle soorten
GHANA:	Alle soorten
GUYANA:	Alle soorten
KIRIBATI:	Alle soorten
KOEWEIT:	Alle soorten
LIBANON:	Alle soorten
MALAWI:	Alle soorten
MALDIVEN:	Alle soorten
MOLDAVIË:	Alle soorten
MONGOLIË:	Alle soorten
MOZAMBIQUE:	Alle soorten
MYANMAR:	Alle soorten
NIGERIA:	Alle soorten
NICARAGUA:	Alle soorten
NIGER:	Alle soorten

PAKISTAN

1. Van afdeling GK („Afval van rubber”):

- GK 020 4012 20 Gebruikte luchtbanden.

2. Van afdeling GM („Afval van de agrovoederindustrie”):

GM 070 ex 2307 Wijnmoer.

3. Van afdeling GN („Afval van looien, pelterij en gebruik van huiden”):

GN 010 ex 0502 00 Afval van haar van varkens of van wilde zwijnen, van dassenhaar en ander dierlijk haar, voor borstelwerk.

PAPOEA-NIEUW-GUINEA: Alle soorten.

PARAGUAY: Alle soorten **behalve:**

1. alle soorten van afdeling GI („Afval van papier, karton en papierproducten”);

2. van afdeling GJ („Afval van textielstoffen”):

GJ 012 5003 90 Andere afval van zijde

GJ 031 5202 10 Afval van garen van katoenafval

GJ 032 5202 91 Rafelingen van katoenafval;

3. van afdeling GL („Afval van niet behandeld kurk en hout”):

GL 020 4501 90 Kurkafval; gebroken of gemalen kurk.

PERU: Alle soorten.

REPUBLIEK KOREA: Alle soorten **behalve:**

1. van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):

GA 120 7404 00 Afvalstoffen en restanten van koper

GA 130 7503 00 Afvalstoffen en restanten van nikkel

GA 140 7602 00 Afvalstoffen en restanten van aluminium

GA 160 7902 00 Afvalstoffen en restanten van zink

GA 170 8002 00 Afvalstoffen en restanten van tin

GA 240 ex 8107 10 Afvalstoffen en restanten van cadmium;

2. afdeling GH („Afvalstoffen van kunststof in vaste vorm”);

3. van afdeling GK („Afval van rubber”):

GK 010 4004 00 Afvalstoffen en restanten van rubber (uitgezonderd gehard rubber) en granulaat daarvan

GK 030 ex 4017 00 Afvalstoffen en restanten van gehard rubber (bijv. eboniet).

SÃO TOMÉ EN PRÍNCIPE: Alle soorten **behalve:**

van afdeling GJ („Afval van textielstoffen”):

GJ 111 5505 10 Afval van synthetische vezels (kammeling, afval van garen en rafelingen daaronder begrepen)

GJ 120 6309 00 Oude kleren en andere versleten stukken textiel

GJ 130 ex 6310 Lompen en vodden, afval en oud goed, van bindgaren, van touw of van kabel:

GJ 131 ex 6310 10 — gesorteerd

GJ 132 ex 6310 90 — andere.

SAOEDI-ARABIË: Alle soorten

SENEGAL: Alle soorten

SEYCHELLEN: Alle soorten.

SINGAPORE: Alle soorten behalve:

1. van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):

a) afvalstoffen, schroot en restanten van de volgende edele metalen en legeringen daarvan:

GA 010 ex 7112 10 — van goud

GA 020 ex 7112 20 — van platina (de term „platina” omvat platina, iridium, osmium, palladium, rhodium en ruthenium)

GA 030 ex 7112 90 — van andere edelmetalen, bijvoorbeeld zilver

NB: Kwik wordt uitdrukkelijk uitgezonderd als verontreiniging van deze metalen of legeringen dan wel amalgamen daarvan;

b) de volgende ijzerhoudende afvalstoffen in de restanten van ijzer en staal:

GA 040 7204 10 Afvalstoffen en restanten van gietijzer

GA 050 7204 21 Afvalstoffen en restanten van roestvrij staal

GA 060 7204 29 Afvalstoffen en restanten van andere staallegeringen;

c) de volgende afvalstoffen en restanten van non-ferrometalen en hun legeringen:

GA 120 7404 00 Afvalstoffen en restanten van koper

GA 130 7503 00 Afvalstoffen en restanten van nikkel

GA 140 7602 00 Afvalstoffen en restanten van aluminium

GA 150 ex 7802 00 Afvalstoffen en restanten van lood

GA 170 8002 00 Afvalstoffen en restanten van tin

GA 190 ex 8102 91 Afvalstoffen en restanten van molybdeen

GA 250 ex 8108 10 Afvalstoffen en restanten van titaan

GA 260 ex 8109 10 Afvalstoffen en restanten van zirkonium

GA 280 ex 8111 00 Afvalstoffen en restanten van mangaan

GA 300 ex 8112 20 Afvalstoffen en restanten van chroom

GA 320 ex 8112 40 Afvalstoffen en restanten van vanadium

GA 350 ex 8112 91 Afvalstoffen en restanten van niobium;

2. van afdeling GC („Andere metaalhoudende afvalstoffen”):

GC 060 2618 00 Gegranuleerde hoogovenslakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal

GC 070 ex 2619 00 Slakken, verkregen bij de vervaardiging van ijzer en staal⁽¹⁾;

3. van afdeling GD („Afvalstoffen van mijnbouwactiviteiten: deze afvalstoffen moeten in niet-verspreidbare vorm voorkomen”):

GD 020 ex 2514 00 Afval van leistenen, ook indien enkel kantrecht behouwen, verkregen door zagen, door splijten of op dergelijke wijze.

SAINT LUCIA: Alle soorten

SAINT VINCENT EN DE GRENADINES: Alle soorten

VANUATU: Alle soorten

SAMOA: Alle soorten.

TAIWAN

Van afdeling GA („Afval van metalen en legeringen daarvan in metallische, zich niet verspreidende vorm”):

GA 090 7204 49 Ijzerhoudende afvalstoffen en restanten.

TANZANIA: Alle soorten

TOEVALOE: Alle soorten

OEGANDA: Alle soorten.

⁽¹⁾ Deze rubriek omvat het gebruik van dergelijke slakken als bron voor titaandioxide en vanadium.

BIJLAGE B

Landen en gebieden die niet hebben gereageerd op de mededeling van de Commissie betreffende de in Verordening (EEG) nr. 259/93 genoemde voor nuttige toepassing bestemde categorieën afvalstoffen⁽¹⁾

AFGHANISTAN:	Alle soorten	KIRGIZIË:	Alle soorten
ALGERIJE:	Alle soorten	LAOS:	Alle soorten
ANGOLA:	Alle soorten	LESOTHO:	Alle soorten
ANTIGUA EN BARBUDA:	Alle soorten	MALI:	Alle soorten
ARMENIË:	Alle soorten	MAURITANIË:	Alle soorten
AZERBEIDZJAN:	Alle soorten	MAROKKO:	Alle soorten
BAHREIN:	Alle soorten	NAMIBIË:	Alle soorten
BANGLADESH:	Alle soorten	NEPAL:	Alle soorten
BRUNEI:	Alle soorten	OMAN:	Alle soorten
BOEROENDI:	Alle soorten	PANAMA:	Alle soorten
CAMBODJA:	Alle soorten	QATAR:	Alle soorten
KAMEROEN:	Alle soorten	RUSSISCHE FEDERATIE:	Alle soorten
CENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK:	Alle soorten	RWANDA:	Alle soorten
DEMOCRATISCHE REPUBLIEK CONGO:	Alle soorten	SAINT KITTS EN NEVIS:	Alle soorten
IVOORKUST:	Alle soorten	SALOMONSEILANDEN:	Alle soorten
DOMINICAANSE REPUBLIEK:	Alle soorten	SOEDAN:	Alle soorten
ECUADOR:	Alle soorten	SWAZILAND:	Alle soorten
EL SALVADOR:	Alle soorten	SYRIË:	Alle soorten
EQUATORIAAL-GUINEA:	Alle soorten	TADZJIKISTAN:	Alle soorten
ERITREA:	Alle soorten	TONGA:	Alle soorten
ETHIOPIË:	Alle soorten	TURKMENISTAN:	Alle soorten
GABON:	Alle soorten	OEKRAÏNE:	Alle soorten
GUATEMALA:	Alle soorten	OEZBEKISTAN:	Alle soorten
GUINEE:	Alle soorten	VANUATU:	Alle soorten
GUINEE-BISSAU:	Alle soorten	VATICAAANSTAD:	Alle soorten
HAÏTI:	Alle soorten	VENEZUELA:	Alle soorten
HONDURAS:	Alle soorten	VIETNAM:	Alle soorten
KAZACHSTAN:	Alle soorten	JEMEN:	Alle soorten
KENIA:	Alle soorten	ZIMBABWE:	Alle soorten

⁽¹⁾ Op grond van toekomstige wijzigingen van het standpunt van de landen van bestemming kunnen verdere actualiseringen van de bijlagen A en B vereist zijn. Deze actualiseringen zullen hun weerslag vinden in de definitieve tekst van de verordening.

BIJLAGE C⁽¹⁾

Groene lijst		Verdrag van Bazel
GA 150	Afvalstoffen en restanten van lood	Y 31
GA 240	Afvalstoffen en restanten van cadmium	Y 26
GA 270	Afvalstoffen en restanten van antimoon	Y 27
GA 290	Afvalstoffen en restanten van beryllium	Y 20
GA 380	Afvalstoffen en restanten van thallium	Y 30
GA 400	Afvalstoffen en restanten van seleen	Y 25
GA 410	Afvalstoffen en restanten van telluur	Y 28

⁽¹⁾ In de versie van . . . (datum van aanneming van de verordening).

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 13 juni 1995 heeft de Commissie bij de Raad haar oorspronkelijke voorstel ingediend voor een verordening van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften en procedures voor de overbrenging van bepaalde soorten afvalstoffen naar een aantal niet-OESO-landen, met als rechtsgrond artikel 113 van het EG-Verdrag⁽¹⁾.
2. Op 20 januari 1997 heeft de Raad geconcludeerd dat artikel 130 S, lid 1, juncto artikel 113, de juiste rechtsgrond voor deze verordening is. Het Europees Parlement is ingevolge deze wijziging van de rechtsgrond geraadpleegd en heeft op 17 juli 1997 advies uitgebracht⁽²⁾, waarin het tien amendementen voorstelde.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft advies uitgebracht op 29 april 1998⁽³⁾.
3. Ingevolge het advies van het Europees Parlement heeft de Commissie op 28 januari 1998 een gewijzigd voorstel bij de Raad ingediend⁽⁴⁾.
4. Op 4 juni 1998 heeft de Raad overeenkomstig artikel 189 C van het Verdrag een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld.

II. DOEL

5. Het voorstel is opgesteld overeenkomstig artikel 17, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 259/93 en heeft ten doel de procedures te bepalen die moeten worden gevolgd met niet-OESO-landen die hetzij hebben laten weten dat zij geen zendingen voor nuttige toepassing van bepaalde soorten afvalstoffen van de „groene” lijst van Verordening (EEG) nr. 259/93 wensen te ontvangen, hetzij niet hebben gereageerd op de mededeling van de Commissie betreffende de overbrenging voor nuttige toepassing van bepaalde soorten afvalstoffen van de „groene” lijst van Verordening (EEG) nr. 259/93.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

6. Het gemeenschappelijk standpunt is grotendeels gebaseerd op het gewijzigde Commissievoorstel, maar de Raad heeft bij de behandeling van het voorstel en de bepaling van zijn gemeenschappelijk standpunt getracht, procedures te kiezen die beter zijn afgestemd op de behoeften en omstandigheden van de niet-OESO-landen.

De voornaamste wijzigingen in de tekst van het voorstel zijn:

Artikel 2

De door de Commissie voorgestelde procedure voor de zogenaamde „rode” lijst (bijlage IV bij Verordening (EEG) nr. 259/93) lijkt onnodig omslachtig en de Raad geeft er de voorkeur aan, de meer flexibele procedure van artikel 15 van Verordening (EEG) nr. 259/93 aan te houden.

Artikel 3

Om deze verordening zo autonoom mogelijk te maken, werd het nuttig geacht om (in een nieuwe bijlage C) een lijst op te nemen van de afvalstoffen die overeenkomstig artikel 39 van de ACS-EG-overeenkomst van Lomé niet naar ACS-landen mogen worden uitgevoerd.

⁽¹⁾ Document COM(94) 678 def.

⁽²⁾ PB C 286 van 22.9.1997, blz. 231.

⁽³⁾ PB C 214 van 10.7.1998, blz. 74.

⁽⁴⁾ Document COM(97) 685 def.

Artikelen 4 en 5

Deze twee artikelen zijn omgewerkt om een duidelijk onderscheid te maken tussen:

- wijziging van de controleprocedures omdat een land van bestemming van mening verandert (artikel 4, leden 1, 2 en 3) of omdat de omstandigheden van zo'n land zich wijzigen (artikel 4, lid 4), en herziening (artikel 4, lid 5) van de bijlagen A, B en C, volgens de (comitologie)procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG,
- en het periodiek opnieuw bezien van de bij deze verordening ingestelde controleprocedure, op grond waarvan nieuwe voorstellen bij de Raad kunnen worden ingediend (artikel 5).

Artikel 6

De datum van inwerkingtreding van deze verordening is enigszins verschoven (van 20 tot 90 dagen volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*) om rekening te houden met de voor uitvoering ervan benodigde tijd.

Bijlagen

De bijlagen A en B zullen wellicht verder moeten worden bijgesteld, indien landen van bestemming nog van mening veranderen.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 49/98

door de Raad vastgesteld op 4 juni 1998

met het oog op de aanneming van Richtlijn 98/.../EG van de Raad van ... betreffende het storten van afvalstoffen

(98/C 333/02)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat de Raad in zijn resolutie van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid⁽⁴⁾ zich verheugt over en zijn steun verleent aan het document inzake de communautaire strategie en de Commissie verzoekt criteria en normen voor het storten van afvalstoffen voor te stellen;
- (2) Overwegende dat de Raad in zijn resolutie van 9 december 1996 betreffende het afvalstoffenbeleid van mening is dat in de toekomst in de gehele Gemeenschap alleen nog veilige en gecontroleerde stortactiviteiten mogen worden verricht;
- (3) Overwegende dat het zaak is de preventie, het hergebruik en de nuttige toepassing van afvalstoffen alsook het gebruik van de teruggewonnen materialen en energie te stimuleren teneinde de natuurlijke rijkdommen spaarzaam te benutten en zo weinig mogelijk grond te gebruiken;
- (4) Overwegende dat nog verder moet worden nagedacht over de vraagstukken van verbranding van stadsafval en ongevaarlijke afvalstoffen, compostering, biomethanisering en de verwerking van baggerslib;
- (5) Overwegende dat volgens het beginsel dat de vervuiler betaalt onder andere rekening moet worden gehouden met milieuaantasting door het storten van afvalstoffen;
- (6) Overwegende dat storten, evenals andere wijzen van afvalverwerking, afdoende moet worden gecontroleerd en beheerd teneinde mogelijke negatieve gevolgen voor het milieu en risico's voor de volksgezondheid te voorkomen of te beperken;
- (7) Overwegende dat passende maatregelen moeten worden getroffen ter voorkoming van het sluikstorten, dumpen of ongecontroleerd verwijderen van afval; dat de stortplaatsen met het oog hierop controleerbaar moeten zijn met betrekking tot de stoffen die zich in het aldaar gestorte afval bevinden en dat die stoffen zoveel mogelijk slechts voorzienbare reacties mogen vertonen;
- (8) Overwegende dat zowel de hoeveelheid als de gevaarlijke eigenschappen van te storten afval waar nodig dienen te worden beperkt; dat de behandeling van afvalstoffen vergemakkelijkt en de nuttige toepassing ervan bevorderd moet worden; dat daartoe behandelingsprocessen dienen te worden bevorderd om ervoor te zorgen dat het storten verenigbaar is met de doelstellingen van deze richtlijn; dat sorteren onder de definitie van behandeling valt;
- (9) Overwegende dat de lidstaten de beginselen van nabijheid en zelfverzorging bij de verwijdering van hun afvalstoffen op communautair en nationaal niveau moeten kunnen toepassen overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽⁵⁾; dat de doelstellingen van die richtlijn moeten worden gepreciseerd en nagestreefd door het opzetten van een toereikend, geïntegreerd net van verwijderingsinstallaties op basis van een hoog milieubeschermingsniveau;
- (10) Overwegende dat verschillen tussen technische normen voor het storten van afvalstoffen en de daarmee verbonden lagere kosten tot gevolg kunnen hebben dat afval steeds vaker wordt gestort op plaatsen met lage milieubeschermingsnormen, waardoor als gevolg van het onnodig lange transport van het afval en ontoereikende stortpraktijken een mogelijk ernstige bedreiging van het milieu ontstaat;
- (11) Overwegende dat bijgevolg op Gemeenschapsniveau technische normen voor het storten van afvalstoffen moeten worden voorgeschreven teneinde de kwaliteit van het milieu in de Gemeenschap te beschermen, in stand te houden en te verbeteren;

⁽¹⁾ PB C 156 van 24.5.1997, blz. 10.⁽²⁾ PB C 355 van 21.11.1997, blz. 4.⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 19 februari 1998 (PB C 80 van 16.3.1998, blz. 204), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 4 juni 1998 en besluit van het Europees Parlement van ...⁽⁴⁾ PB C 122 van 18.5.1990, blz. 2.⁽⁵⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 96/350/EG (PB L 135 van 6.6.1996, blz. 32).

- (12) Overwegende dat duidelijk moet worden aangegeven aan welke voorschriften stortplaatsen moeten voldoen ten aanzien van de ligging, de inrichting, het beheer, de controle, de sluiting en de te nemen preventieve en beschermende maatregelen tegen aantasting van het milieu, op zowel korte als lange termijn, en vooral tegen vervuiling door percolaat-infiltratie in de grond;
- (13) Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, de in aanmerking komende stortplaatsklassen en de voor de verschillende stortplaatsklassen aanvaardbare afvalsoorten duidelijk moeten worden omschreven;
- (14) Overwegende dat locaties voor de tijdelijke opslag van afvalstoffen dienen te voldoen aan de toepasselijke voorschriften van Richtlijn 75/442/EEG;
- (15) Overwegende dat de nuttige toepassing, overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG, van inerte of niet-gevaarlijke afvalstoffen die bruikbaar zijn voor terreinophoging/terreinverbetering en aanvaarding, of voor bouwdoeleinden, geen stortactiviteit behoeft te vormen;
- (16) Overwegende dat maatregelen moeten worden genomen om de productie van methaangas op stortplaatsen te verminderen, onder meer teneinde een algemene temperatuurstijging op aarde tegen te gaan, door middel van een vermindering van het storten van biologisch afbreekbaar afval en de eis dat op stortplaatsen gasbeheersing wordt ingevoerd;
- (17) Overwegende dat de maatregelen tot beperking van het storten van biologisch afbreekbare afvalstoffen ook tot doel hebben het gescheiden verzamelen van biologisch afbreekbare afvalstoffen en sortering in het algemeen, terugwinning en hergebruik te bevorderen;
- (18) Overwegende dat vanwege de bijzondere kenmerken van de verwijderingsmethode die het storten vormt, een specifieke vergunningsprocedure voor alle stortplaatsklassen moet worden ingevoerd overeenkomstig de reeds in Richtlijn 75/442/EEG vastgestelde algemene voorschriften voor vergunningen en de algemene voorschriften van Richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging⁽¹⁾; dat de overeenstemming van de stortplaats met die vergunning in het kader van een inspectie door de bevoegde instantie moet worden gecontroleerd alvorens met het storten wordt begonnen;
- (19) Overwegende dat in elk afzonderlijk geval dient te worden gecontroleerd of de afvalstoffen mogen worden gestort op de stortplaats waarvoor zij zijn bestemd, vooral bij gevaarlijke afvalstoffen;
- (20) Overwegende dat, teneinde aantasting van het milieu te voorkomen, een uniforme procedure voor de aanvaarding van afvalstoffen moet worden ingevoerd, die is gebaseerd op een procedure voor de indeling van de in de diverse stortplaatsklassen aanvaardbare afvalstoffen en die meer bepaald gestandaardiseerde grenswaarden omvat; dat hier toe binnen een voldoende korte termijn een homogeen en gestandaardiseerd systeem voor karakterisering, bemonstering en analyse dient te worden vastgesteld teneinde de uitvoering van deze richtlijn te vergemakkelijken; dat de criteria voor aanvaarding bijzonder nauwkeurig moeten zijn voor inerte afvalstoffen;
- (21) Overwegende dat de lidstaten, in afwachting van de vaststelling van dergelijke voor de karakterisering vereiste analysemethoden of grenswaarden, voor de toepassing van deze richtlijn op nationaal niveau lijsten van op stortplaatsen al dan niet aanvaardbare afvalstoffen kunnen handhaven of opstellen, of criteria, met onder andere grenswaarden, kunnen vaststellen die overeenkomen met die welke voor de uniforme aanvaardingsprocedure in deze richtlijn zijn vermeld;
- (22) Overwegende dat er voor bepaalde gevaarlijke afvalstoffen die worden aanvaard in stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen, aanvaardingscriteria moeten worden opgesteld door het technisch comité;
- (23) Overwegende dat gemeenschappelijke procedures voor de controle gedurende de exploitatie- en nazorgfasen van een stortplaats moeten worden vastgesteld om eventuele schadelijke effecten van de stortplaats op het milieu te onderkennen en de nodige corrigerende maatregelen te treffen;
- (24) Overwegende dat moet worden bepaald wanneer en hoe een stortplaats dient te worden gesloten en welke verplichtingen en verantwoordelijkheid gedurende de nazorgfase op de exploitant van de stortplaats rusten;
- (25) Overwegende dat stortplaatsen die werden gesloten vóór de omzettingsdatum van de richtlijn, niet mogen worden onderworpen aan de bepalingen betreffende de sluitingsprocedure;
- (26) Overwegende dat de voorwaarden voor de toekomstige exploitatie van bestaande stortplaatsen moeten worden vastgesteld teneinde binnen een bepaalde termijn de maatregelen te treffen die nodig zijn om die stortplaatsen op basis van specifieke aanpassingsplannen met deze richtlijn in overeenstemming te brengen;
- (27) Overwegende dat exploitanten van bestaande stortplaatsen die de in artikel 14, onder a), genoemde documenten overeenkomstig bindende nationale voorschriften die gelijkwaardig zijn aan die van artikel 14 reeds hebben voorgelegd vóór de inwerkingtreding van de richtlijn, en waaraan de bevoegde autoriteit de voortzetting van de exploita-

⁽¹⁾ PB L 257 van 10.10.1996, blz. 26.

tie heeft toegestaan, die documenten niet opnieuw behoeven voor te leggen, en dat de bevoegde autoriteit geen nieuwe machtiging behoeft af te geven;

- (28) Overwegende dat de exploitant passende voorzieningen in de vorm van een financiële zekerheid dan wel enig ander equivalent dient te treffen teneinde te waarborgen dat alle uit de vergunning voortvloeiende verplichtingen worden nageleefd, inclusief die betreffende de sluitingsprocedure en de nazorg van de stortplaats;
- (29) Overwegende dat maatregelen moeten worden genomen om ervoor te zorgen dat de aangerekende prijs voor het storten van afvalstoffen alle met de inrichting en de exploitatie van de stortplaats gemoeide kosten dekt alsmede, voorzover mogelijk, de financiële zekerheid of het equivalent daarvan die de exploitant dient te stellen, en de geraamde kosten van sluiting van de stortplaats met inbegrip van de noodzakelijke nazorg;
- (30) Overwegende dat, wanneer een bevoegde instantie oordeelt dat een stortplaats waarschijnlijk niet langer dan gedurende een bepaalde periode een gevaar voor het milieu zal betekenen, de geraamde kosten die worden ingecalculleerd in de door een exploitant aan te rekenen prijs tot die periode mogen worden beperkt;
- (31) Overwegende dat ervoor moet worden gezorgd dat de uitvoeringsbepalingen van deze richtlijn overal in de Gemeenschap correct worden toegepast en dat de opleiding en kennis van de exploitanten en het personeel van stortplaatsen hun de vereiste vakbekwaamheid verschaffen;
- (32) Overwegende dat de Commissie volgens de comitéprocedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG een uniforme aanvaardingsprocedure voor afvalstoffen moet invoeren en een uniforme indeling van de in de stortplaatsen aanvaardbare afvalstoffen moet vaststellen;
- (33) Overwegende dat de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de wetenschappelijke en technische vooruitgang alsook de standaardisering van de methoden voor controle, bemonstering en analyse tot stand moeten worden gebracht volgens dezelfde comitéprocedure;
- (34) Overwegende dat de lidstaten op gezette tijden aan de Commissie verslag moeten uitbrengen over de toepassing van deze richtlijn, met name rekening houdend met de nationale strategieën die krachtens artikel 5 moeten worden uitgewerkt; dat de Commissie op basis van die verslagen moet rapporteren aan het Europees Parlement en de Raad,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Algemene doelstelling van de richtlijn

1. Teneinde te voldoen aan de voorschriften van Richtlijn 75/442/EEG, inzonderheid de artikelen 3 en 4, heeft deze richtlijn ten doel middels strenge operationele en technische voorschriften inzake afvalstoffen en stortplaatsen te voorzien in maatregelen, procedures en richtsnoeren om negatieve gevolgen van het storten van afvalstoffen voor het milieu, in het bijzonder de verontreiniging van oppervlaktewater, grondwater, bodem en lucht, en voor het wereldwijde milieu, ook door het broeikas-effect, alsmede elk risico dat daar tijdens de gehele levensduur van de stortplaats uit voortvloeit voor de volksgezondheid, te voorkomen of zoveel mogelijk te verminderen.
2. Met betrekking tot de technische kenmerken van stortplaatsen bevat deze richtlijn ter concrete uitwerking van de algemene voorschriften van Richtlijn 96/61/EG de technische voorschriften die gelden voor de stortplaatsen waarop die richtlijn van toepassing is. Aan de desbetreffende voorschriften van Richtlijn 96/61/EG wordt geacht te zijn voldaan, indien aan de voorschriften van deze richtlijn is voldaan.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „afvalstoffen”: alle stoffen en voorwerpen die vallen onder Richtlijn 75/442/EEG;
- b) „stedelijk afval”: huishoudelijk afval, alsmede andere afvalstoffen die gezien hun aard of samenstelling met huishoudelijk afval kunnen worden gelijkgesteld;
- c) „gevaarlijke afvalstoffen”: afvalstoffen die vallen onder artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽¹⁾;
- d) „ongevaarlijke afvalstoffen”: afvalstoffen die niet onder c) vallen;
- e) „inerte afvalstoffen”: afvalstoffen die geen significante fysische, chemische of biologische veranderingen ondergaan. Inerte afvalstoffen lossen niet op, verbranden niet en vertonen ook geen andere fysische of

⁽¹⁾ PB L 377 van 31.12.1991, blz. 20. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/31/EG (PB L 168 van 2.7.1994, blz. 28).

- chemische reacties, worden niet biologisch afgebroken en hebben geen zodanige negatieve effecten op andere stoffen waarmee zij in contact komen dat milieuverontreiniging of schade aan de volksgezondheid dreigt te ontstaan. De totale uitloogbaarheid en het gehalte aan verontreinigende componenten van de afvalstoffen, en de ecotoxiciteit van het percolaat mogen niet significant zijn en met name de kwaliteit van het oppervlaktewater en/of grondwater niet in gevaar brengen;
- f) „ondergrondse opslag”: een permanente afvalopslagvoorziening in een diepe onderaardse ruimte zoals een zout- of kaliummijn;
- g) „stortplaats”: een afvalverwijderingsterrein voor het storten van afvalstoffen op of in de bodem (d.w.z. onder de grond) met inbegrip van:
- interne afvalstortplaatsen (d.w.z. stortplaatsen waar een afvalproducent zijn eigen afval op de plaats van de productie verwijdert), en
  - een terrein dat permanent (d.w.z. meer dan een jaar lang) wordt gebruikt voor de tijdelijke opslag van afval,
- maar met uitsluiting van:
- voorzieningen waar afvalstoffen worden uitgeladen ter voorbereiding van verder transport voor terugwinning, behandeling of verwijdering elders, en
  - van opslag van afval voorafgaand aan terugwinning of behandeling voor een periode van in de regel minder dan drie jaar, of
  - van opslag van afvalstoffen voorafgaand aan verwijdering, voor een periode van minder dan een jaar;
- h) „behandeling”: de fysische, thermische, chemische of biologische processen, met inbegrip van het sorteren, die de eigenschappen van de afvalstoffen zodanig veranderen dat het volume of de gevaarlijke eigenschappen worden gereduceerd, de behandeling wordt vergemakkelijkt of de nuttige toepassing wordt bevorderd;
- i) „percolaat”: iedere vloeistof die door de gestorte afvalstoffen sijpelt en afkomstig is uit de stortplaats of zich daarin bevindt;
- j) „stortplaatsgas”: alle gassen die door de gestorte afvalstoffen worden gevormd;
- k) „eluaat”: de oplossing die wordt verkregen door een doorsijpelingsstest in het laboratorium;
- l) „exploitant”: de natuurlijke of rechtspersoon die voor een stortplaats verantwoordelijk is volgens de interne wetgeving van de lidstaat waar de stortplaats zich bevindt; deze persoon kan wisselen van de voorbereidende tot de nazorgfase;
- m) „biologisch afbreekbare afvalstoffen”: afvalstoffen die aëroob of anaëroob kunnen worden afgebroken, zoals voedsel- en tuinafval, en papier en karton;
- n) „houder”: de producent van de afvalstoffen of de natuurlijke of rechtspersoon die in het bezit ervan is;
- o) „aanvrager”: de persoon die overeenkomstig deze richtlijn een aanvraag voor een stortplaats indient;
- p) „bevoegde autoriteit”: de autoriteit die door de lidstaat wordt aangewezen als verantwoordelijk voor het verrichten van de uit deze richtlijn voortvloeiende taken;
- q) „vloeibare afvalstoffen”: afvalstoffen in vloeibare vorm, met inbegrip van afvalwater, maar met uitzondering van slib;
- r) „afgelegen woongebied”: een woongebied
- met niet meer dan 500 inwoners per gemeente of woongebied en ten hoogste vijf inwoners per vierkante kilometer, en
  - waarvan de afstand tot de dichtstbijgelegen stedelijke agglomeratie met ten minste 250 inwoners per vierkante kilometer ten minste 50 kilometer bedraagt, dan wel met een moeilijke toegang over de weg tot die dichtstbijgelegen stedelijke agglomeraties wegens ongunstige weersomstandigheden gedurende een aanzienlijk deel van het jaar.

Artikel 3

Toepassingsgebied

1. De lidstaten passen deze richtlijn toe op elke stortplaats als omschreven in artikel 2, onder g).
2. Onverminderd de bestaande Gemeenschapswetgeving zijn van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten:
  - de verspreiding op de bodem van slib, met inbegrip van zuiveringsslib en baggerspecie, alsmede soortgelijke stoffen, voor bemesting en grondverbetering,
  - het gebruik van inerte afvalstoffen die bruikbaar zijn voor terreinophoging/terreinverbetering en aanaarding, of voor bouwdoeleinden, op stortplaatsen,
  - het storten van ongevaarlijke baggerspecie langs kleine waterwegen waaruit die specie afkomstig is en van ongevaarlijke specie in oppervlaktewater, met inbegrip van de bedding en haar ondergrond,
  - het storten van onverontreinigde grond of ongevaarlijke inerte afvalstoffen die afkomstig zijn uit de prospectie en de winning, de behandeling, en de opslag van mineralen, of van de exploitatie van steengroeven.

3. Onverminderd Richtlijn 75/442/EEG kunnen de lidstaten desgewenst verklaren dat het storten van ongevaarlijke afvalstoffen, als nader te omschrijven door het comité van artikel 17, niet zijnde inerte afvalstoffen, die afkomstig zijn van de prospectie en de winning, de behandeling en de opslag van mineralen of van de exploitatie van steengroeven en zodanig gestort worden dat milieuverontreiniging en schade aan de menselijke gezondheid wordt voorkomen, kan worden vrijgesteld van het bepaalde in bijlage I, punten 2, 3.1, 3.2 en 3.3.

4. Onverminderd het bepaalde in Richtlijn 75/442/EEG mogen de lidstaten desgewenst artikel 6, onder d), artikel 7, onder i), artikel 8, onder a), iv), artikel 10, artikel 11, lid 1, onder a), b) en c), artikel 12, onder a) en c), bijlage I, punten 3 en 4, bijlage II (uitgezonderd punt 3, niveau 3, en punt 4) en bijlage III, punten 3 tot en met 5, gedeeltelijk of in hun geheel als niet van toepassing verklaren voor:

- a) stortplaatsen voor ongevaarlijke of inerte afvalstoffen met een totale capaciteit van hoogstens 15 000 ton of met een jaarlijkse aanvoer van hoogstens 1 000 ton op eilanden waar slechts één stortplaats is, indien die stortplaats uitsluitend bestemd is voor op het eiland ontstaan afval; zodra deze totale capaciteit is bereikt, moet elke nieuwe stortplaats op het eiland voldoen aan de voorschriften van deze richtlijn;
- b) stortplaatsen voor ongevaarlijke of inerte afvalstoffen in afgelegen woongebieden, wanneer die stortplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor in die afgelegen woongebieden ontstaan afval.

Uiterlijk twee jaar na de in artikel 18, lid 1, genoemde datum zenden de lidstaten de Commissie de lijst toe van de eilanden en afgelegen woongebieden waarvoor deze vrijstelling geldt. De Commissie maakt de lijst van eilanden en afgelegen woongebieden bekend.

5. Onverminderd het bepaalde in Richtlijn 75/442/EEG kunnen de lidstaten desgewenst verklaren dat ondergrondse opslag als omschreven in artikel 2, onder f), vrijgesteld kan worden van de voorschriften van artikel 13, onder d), en van bijlage I, punt 2 (behalve het eerste streepje), punten 3 tot en met 5, en van bijlage III, punten 2, 3 en 5.

Artikel 4

Klassen van stortplaatsen

Elke stortplaats wordt in één van de volgende klassen ingedeeld:

- stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen,

- stortplaats voor ongevaarlijke afvalstoffen,
- stortplaats voor inerte afvalstoffen.

Artikel 5

Afvalstoffen en vormen van behandeling die niet op een stortplaats mogen worden aanvaard

1. De lidstaten ontwikkelen uiterlijk twee jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum een nationale strategie voor de vermindering van de naar stortplaatsen over te brengen biologisch afbreekbare afvalstoffen en stellen de Commissie van die strategie in kennis. De strategie dient maatregelen te omvatten ter verwezenlijking van de in lid 2 vermelde doelstellingen door middel van met name hergebruik, compostering, productie van biogas of terugwinning van materialenenergie. De Commissie legt de Raad en het Europees Parlement binnen 30 maanden na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum een rapport voor met een overzicht van de nationale strategieën.

2. De strategie dient het volgende te garanderen:

- a) uiterlijk vijf jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum wordt het naar stortplaatsen over te brengen biologisch afbreekbare stedelijke afval verminderd tot 75 gewichtsprocenten van de totale hoeveelheid biologisch afbreekbaar stedelijk afval, geproduceerd in 1995 of in het laatste jaar voor 1995 waarvoor gestandaardiseerde Eurostat-gegevens beschikbaar zijn;
- b) uiterlijk acht jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum wordt het naar stortplaatsen over te brengen biologisch afbreekbare stedelijke afval verminderd tot 50 gewichtsprocenten van de totale hoeveelheid biologisch afbreekbaar stedelijk afval, geproduceerd in 1995 of in het laatste jaar voor 1995 waarvoor gestandaardiseerde Eurostat-gegevens beschikbaar zijn;
- c) uiterlijk 15 jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum wordt het naar stortplaatsen over te brengen biologisch afbreekbare stedelijke afval verminderd tot 35 gewichtsprocenten van de totale hoeveelheid biologisch afbreekbaar stedelijk afval, geproduceerd in 1995 of in het laatste jaar voor 1995 waarvoor gestandaardiseerde Eurostat-gegevens beschikbaar zijn.

Twee jaar vóór de onder c) genoemde datum toetst de Raad de bovengenoemde doelstelling, op basis van een verslag van de Commissie over de praktische ervaringen van de lidstaten betreffende de verwezenlijking van de onder a) en b) genoemde doelstellingen, dat zo nodig vergezeld gaat van een voorstel om deze doelstelling te bevestigen dan wel te wijzigen teneinde een hoog niveau van milieubescherming te waarborgen.

De lidstaten die in 1995 of in het laatste jaar vóór 1995 waarvoor gestandaardiseerde Eurostat-gegevens beschikbaar zijn meer dan 80 % van hun ingezamelde stedelijke afval naar stortplaatsen brachten, mogen het verwezenlijken van een of meer van de onder a), b) of c) genoemde doelstellingen uitstellen met ten hoogste vier jaar. De

lidstaten die voornemens zijn van deze bepaling gebruik te maken, stellen de Commissie van tevoren in kennis van hun beslissing. De Commissie stelt de andere lidstaten van die beslissingen in kennis.

De uitvoering van de bovenstaande bepaling mag er in geen geval toe leiden dat de onder c) genoemde doelstelling later wordt bereikt dan vier jaar na de onder c) bedoelde datum.

3. De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat de volgende afvalstoffen niet op een stortplaats worden aanvaard:

- a) vloeibare afvalstoffen;
- b) afvalstoffen die onder de op de stortplaats heersende omstandigheden ontplofbaar, corrosief, oxiderend, licht ontvlambaar of ontvlambaar zijn, zoals omschreven in bijlage III van Richtlijn 91/689/EEG;
- c) ziekenhuisafval en andere klinische afvalstoffen, afkomstig van medische of diergeneeskundige instellingen, die infectueus zijn zoals omschreven in Richtlijn 91/689/EEG (eigenschap H9 van bijlage III), en afvalstoffen behorende tot categorie 14 (bijlage I.A) van die richtlijn;
- d) hele gebruikte banden vanaf twee jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum, met uitzondering van voor technische doeleinden gebruikte banden en versnipperde gebruikte banden vanaf vijf jaar na deze datum (in beide gevallen met uitzondering van fietsbanden en banden met een buitendiameter van meer dan 1 400 mm);
- e) alle andere soorten afvalstoffen die niet voldoen aan de overeenkomstig bijlage II vastgestelde aanvaardingscriteria.

4. Het is verboden afvalstoffen te verdunnen of te vermengen uitsluitend om aan de aanvaardingscriteria te voldoen.

Artikel 6

Afvalstoffen die in de verschillende stortplaatsklassen moeten worden aanvaard

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat:

- a) alleen behandelde afvalstoffen worden gestort. Deze bepaling heeft niet van toepassing te zijn op inerte afvalstoffen waarvan de behandeling technisch niet realiseerbaar is, of op andere afvalstoffen waarvoor een dergelijke behandeling niet tot de verwezenlijking van de in artikel 1 vermelde doelstellingen van de richtlijn bijdraagt door vermindering van de hoeveelheid afvalstoffen of de gevaren voor de volksgezondheid dan wel het milieu;

- b) alleen gevaarlijke afvalstoffen die aan de volgens bijlage II vastgestelde criteria voldoen, aan een stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen worden toegewezen;
- c) stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen kunnen worden gebruikt voor:
  - i) stedelijk afval;
  - ii) ongevaarlijke afvalstoffen van iedere andere oorsprong die voldoen aan de volgens bijlage II vastgestelde criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen op stortplaatsen voor ongevaarlijk afval;
  - iii) stabiele, niet-reactieve gevaarlijke afvalstoffen (bijvoorbeeld verharde of verglaasde afvalstoffen) met een uitlooggedrag dat gelijkwaardig is aan dat van de onder ii) genoemde ongevaarlijke afvalstoffen, en die voldoen aan de volgens bijlage II vastgestelde relevante aanvaardingscriteria. Deze gevaarlijke afvalstoffen worden niet gestort in cellen die zijn bestemd voor biologisch afbreekbare ongevaarlijke afvalstoffen;
- d) stortplaatsen voor inerte afvalstoffen alleen voor inerte afvalstoffen worden gebruikt.

Artikel 7

Aanvragen om vergunningen

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat een aanvraag om een stortplaatsvergunning ten minste de volgende gegevens bevat:

- a) de identiteit van de aanvrager en, indien de aanvrager niet de exploitant is, van de exploitant;
- b) de beschrijving van de soorten en de totale hoeveelheid te storten afvalstoffen;
- c) de beoogde capaciteit van de stortplaats;
- d) de beschrijving van het terrein, met inbegrip van de hydrogeologische en geologische kenmerken;
- e) de beoogde methode ter preventie en vermindering van verontreiniging;
- f) het beoogde exploitatie-, toezicht- en controleplan;
- g) het beoogde plan voor sluiting en nazorg;
- h) indien er ingevolge Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾ een milieueffectbeoordeling moet worden verricht, de door de ontwikkelaar overeenkomstig artikel 5 van die richtlijn verstreekte informatie;

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG (PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5).

- i) de door de aanvrager gestelde financiële zekerheid, dan wel andere gelijkwaardige voorzieningen als voorgeschreven bij artikel 8, onder a), iv), van deze richtlijn.

Wanneer een vergunningsaanvraag in positieve zin wordt beantwoord, wordt bovengenoemde informatie op verzoek voor statistische doeleinden ter beschikking gesteld van de bevoegde nationale en communautaire organisaties voor statistiek.

Artikel 8

Vergunningsvoorwaarden

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat:

- a) de bevoegde autoriteit geen stortplaatsvergunning verleent, tenzij te haren genoegen is aangetoond dat:
- i) onverminderd artikel 3, leden 4 en 5, het stortplaatsproject voldoet aan alle desbetreffende eisen van deze richtlijn, met inbegrip van de bijlagen;
  - ii) het beheer van de stortplaats in handen komt van een natuurlijke persoon die technisch bekwaam is om de stortplaats te beheren, en de exploitanten van stortplaatsen en hun personeel een beroeps- en technische opleiding krijgen;
  - iii) de stortplaats zodanig wordt beheerd dat de nodige maatregelen worden getroffen om ongevallen te vermijden en de gevolgen ervan te beperken;
  - iv) door de aanvrager, overeenkomstig de bepalingen die door de lidstaten worden vastgesteld, toereikende voorzieningen in de vorm van een financiële zekerheid of een equivalent daarvan zijn of zullen worden getroffen alvorens met het storten wordt begonnen, om te waarborgen dat aan de verplichtingen die uit de overeenkomstig deze richtlijn afgegeven vergunning voortvloeien (met inbegrip van de nazorg) zal worden voldaan en dat de sluitingsprocedures van artikel 13 worden gevolgd. Deze zekerheid of het equivalent daarvan blijft behouden zo lang als nodig is voor het onderhoud en de nazorg van de stortplaats uit hoofde van artikel 13, onder d). De lidstaten mogen desgewenst verklaren dat dit punt niet van toepassing is op stortplaatsen voor inerte afvalstoffen;
- b) het stortplaatsproject verenigbaar is met het toepasselijke afvalbeheersplan of de toepasselijke afvalbeheersplannen, als bedoeld in artikel 7 van Richtlijn 75/442/EEG;
- c) de bevoegde autoriteit het terrein inspecteert alvorens met het storten wordt begonnen, teneinde zich ervan te vergewissen dat het voldoet aan de desbetreffende voorwaarden van de vergunning. Een en ander doet op geen enkele wijze af aan de verantwoordelijkheid van de exploitant uit hoofde van de vergunningsvoorwaarden.

Artikel 9

Inhoud van de vergunning

Ter precisering en aanvulling van artikel 9 van Richtlijn 75/442/EEG en artikel 9 van Richtlijn 96/61/EG dient in de stortplaatsvergunning ten minste het volgende te zijn opgenomen:

- a) de stortplaatsklasse;
- b) de lijst van de afvalsoorten en de totale hoeveelheid afvalstoffen die op de stortplaats mogen worden gestort;
- c) de voorschriften voor de stortvoorbereidingen, stortwerkzaamheden en toezicht- en controleprocedures, met inbegrip van urgentieplannen (bijlage III, punt 4, onder B), alsmede voorlopige voorschriften voor de sluitings- en nazorgwerkzaamheden;
- d) de bepaling dat de aanvrager ten minste eenmaal per jaar aan zijn bevoegde autoriteit verslag moet uitbrengen over de soorten en hoeveelheden gestorte afvalstoffen en over de resultaten van het toezichtprogramma, bedoeld in de artikelen 12 en 13 en in bijlage III van deze richtlijn.

Artikel 10

Kosten van het storten van afvalstoffen

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat alle kosten voor de inrichting en exploitatie van een stortplaats, voorzover mogelijk met inbegrip van de in artikel 8, onder a), iv), bedoelde kosten voor het stellen van de financiële zekerheid of het equivalent daarvan, alsmede de geraamde kosten voor het sluiten en de nazorg van de stortplaats voor een periode van ten minste 30 jaar worden gedekt door de prijs die door de exploitant moet worden aangerekend voor het storten van alle afvalsoorten op die stortplaats. De lidstaten dragen zorg voor het verzamelen van de nodige kosteninformatie.

Artikel 11

Procedures voor de aanvaarding van afvalstoffen

1. De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat vóór de aanvaarding van de afvalstoffen op de stortplaats:
  - a) de houder of de exploitant vóór of op het tijdstip van aflevering, of van de eerste van een reeks afleveringen als het soort afvalstoffen ongewijzigd blijft, met de juiste documentatie kan aantonen dat de betrokken afvalstoffen op dat terrein kunnen worden aanvaard overeenkomstig de in de vergunning vermelde voorwaarden, en dat zij voldoen aan de aanvaardbaarheidscriteria van bijlage II;

b) de exploitant bij ontvangst de volgende procedures in acht neemt:

- controle van de afvalstoffendocumentatie, met inbegrip van de documenten die zijn voorgeschreven bij artikel 5, lid 3, van Richtlijn 91/689/EEG en, indien van toepassing, bij Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽¹⁾;
- visuele inspectie van de afvalstoffen aan de ingang en op de stortplek en, voorzover zulks dienstig is, verificatie van de overeenstemming met de beschrijving in de door de houder voorgelegde documentatie. Indien er representatieve monsters moeten worden genomen ter uitvoering van bijlage II, punt 3, niveau 3, worden de analysesresultaten bewaard en moet de monsterneming geschieden conform bijlage II, punt 5. Deze monsters moeten ten minste één maand worden bewaard;
- registratie van de hoeveelheden en eigenschappen van de gestorte afvalstoffen, met vermelding van oorsprong, datum van aflevering, identiteit van de producent of inzamelaar in het geval van stedelijk afval en, in het geval van gevaarlijke afvalstoffen, de nauwkeurige ligging op de stortplaats. Deze informatie wordt op verzoek voor statistische doeleinden ter beschikking gesteld van de bevoegde nationale en communautaire organisaties voor statistiek;

c) de exploitant van de stortplaats elke op de stortplaats aanvaarde aflevering schriftelijk bevestigt;

d) de exploitant, onverminderd het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 259/93, de bevoegde autoriteit onverwijld in kennis stelt van een weigering om afvalstoffen op een stortplaats te aanvaarden.

2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om er in verband met stortplaatsen waarvoor overeenkomstig artikel 3, leden 4 en 5, een vrijstelling van de bepalingen van deze richtlijn is toegestaan, voor te zorgen dat:

- de afvalstoffen op de stortplek geregeld visueel worden geïnspecteerd, teneinde erop toe te zien dat uitsluitend ongevaarlijke afvalstoffen van het eiland of het afgelegen woongebied op de locatie wordt aanvaard, en
- registratie van de hoeveelheden op de stortplaats gedeponeerde afvalstoffen plaatsvindt.

De lidstaten dragen er zorg voor dat de geregelde rapporten aan de Commissie over de uitvoering van deze richtlijn gegevens bevatten over de hoeveelheden en zo

mogelijk soorten afvalstoffen die naar zulke vrijgestelde locaties gaan.

Artikel 12

Controle- en toezichtprocedures in de exploitatiefase

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat de controle- en toezichtprocedures in de exploitatiefase ten minste aan de volgende voorschriften voldoen:

- a) de exploitant van een stortplaats voert in de exploitatiefase een controle- en toezichtprogramma uit, als omschreven in bijlage III;
- b) de exploitant stelt de bevoegde autoriteit in kennis van alle significante nadelige milieueffecten die bij de controle- en toezichtprocedures aan het licht zijn gekomen en geeft gevolg aan het besluit van de bevoegde autoriteit over de aard en het tijdstip van de uit te voeren corrigerende maatregelen. Deze maatregelen worden op kosten van de exploitant genomen.

Op basis van de samengevoegde gegevens deelt de exploitant, volgens een door de bevoegde autoriteit vastgestelde frequentie, doch in ieder geval ten minste eenmaal per jaar, alle controleresultaten mee aan de bevoegde autoriteiten teneinde aan te tonen dat aan de vergunningsvoorwaarden is voldaan en de kennis over het gedrag van afvalstoffen op stortplaatsen te vergroten;

- c) de kwaliteitscontrole van de in het kader van de controle- en toezichtprocedures uitgevoerde analyses en/of van de in artikel 11, lid 1, onder b), bedoelde analyses wordt verricht door bevoegde laboratoria.

Artikel 13

Sluitings- en nazorgprocedure

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat, waar zulks dienstig is, overeenkomstig de vergunning:

- a) voor een stortplaats of voor een gedeelte daarvan met de sluitingsprocedure wordt begonnen wanneer:
  - i) voldaan is aan de toepasselijke voorwaarden in de vergunning, of
  - ii) de bevoegde autoriteit op verzoek van de exploitant toestemming verleent, of
  - iii) de bevoegde autoriteit daartoe een met redenen omkleed besluit neemt;

⁽¹⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 120/97 (PB L 22 van 24.1.1997, blz. 14).

- b) een stortplaats of een gedeelte daarvan pas als definitief gesloten wordt beschouwd, wanneer de bevoegde autoriteit ter plaatse een eindinspectie heeft uitgevoerd, alle verslagen van de exploitant heeft beoordeeld en aan de exploitant heeft meegedeeld dat zij de sluiting goedkeurt. Een en ander doet in geen geval af aan de verantwoordelijkheid van de exploitant uit hoofde van de vergunningsvoorwaarden;
- c) de exploitant, nadat de stortplaats definitief is gesloten, verantwoordelijk blijft voor onderhoud, toezicht en controle in de nazorgfase zolang de bevoegde autoriteit zulks nodig acht, rekening houdend met de tijd gedurende welke de stortplaats gevaar kan opleveren.

De exploitant stelt de bevoegde autoriteit in kennis van alle significante nadelige milieueffecten die bij de controleprocedures aan het licht zijn gekomen en geeft gevolg aan het besluit van de bevoegde autoriteit omtrent de aard en het tijdstip van de uit te voeren corrigerende maatregelen;

- d) de exploitant van de stortplaats verantwoordelijk is voor toezicht op en analyse van het stortplaatsgas, het stortplaatspercolaat en het grondwater in de omgeving van de stortplaats overeenkomstig bijlage III, zolang de bevoegde autoriteit van oordeel is dat een stortplaats gevaar voor het milieu kan opleveren.

Artikel 14

Bestaande stortplaatsen

De lidstaten treffen maatregelen om ervoor te zorgen dat de exploitatie van stortplaatsen waarvoor een vergunning is verleend of die op het tijdstip van de omzetting van deze richtlijn in nationaal recht reeds in gebruik zijn, niet wordt voortgezet tenzij zo spoedig mogelijk, doch ten laatste binnen acht jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum, de onderstaande maatregelen zijn getroffen:

- a) binnen één jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum legt de exploitant van een stortplaats de bevoegde autoriteit ter goedkeuring een door hem opgesteld aanpassingsplan voor met de in artikel 8 bedoelde gegevens alsmede de corrigerende maatregelen die hij nodig acht om te voldoen aan de voorschriften van deze richtlijn, met uitzondering van de voorschriften van bijlage I, punt 1;
- b) na de presentatie van het aanpassingsplan beslissen de bevoegde autoriteiten op basis van dat aanpassingsplan en deze richtlijn definitief of de exploitatie al dan niet mag worden voortgezet. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om stortplaatsen waarvoor niet overeenkomstig artikel 8 een vergunning tot voortzetting van de exploitatie is verleend zo spoedig mogelijk te sluiten overeenkomstig artikel 7, onder g), en artikel 13;

- c) op basis van het goedgekeurde aanpassingsplan voor de stortplaats geeft de bevoegde autoriteit toestemming voor de noodzakelijke werkzaamheden en bepaalt zij een overgangperiode voor de uitvoering van het plan. Elke bestaande stortplaats moet binnen acht jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum voldoen aan de voorschriften van deze richtlijn, met uitzondering van de voorschriften van bijlage I, punt 1;
- d) i) binnen een jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum zijn de artikelen 4, 5, 11 en bijlage II van toepassing op stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen;
- ii) binnen drie jaar na de in artikel 18, lid 1, bedoelde datum is artikel 6 van toepassing op stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen.

Artikel 15

Rapportageplicht

Om de drie jaar zenden de lidstaten de Commissie een verslag over de uitvoering van deze richtlijn waarin speciaal aandacht wordt geschonken aan de nationale strategieën die krachtens artikel 5 moeten worden ontwikkeld. Het verslag wordt opgesteld aan de hand van een vragenlijst of schema, opgesteld door de Commissie volgens de procedure van artikel 6 van Richtlijn 91/692/EEG⁽¹⁾. De vragenlijst of het schema wordt zes maanden voor de aanvang van de verslagperiode aan de lidstaten toegezonden. Het verslag wordt binnen negen maanden na afloop van de periode van drie jaar waarop het betrekking heeft aan de Commissie toegezonden.

De Commissie publiceert binnen negen maanden na ontvangst van de verslagen van de lidstaten een verslag over de uitvoering van deze richtlijn.

Artikel 16

Comité

Alle wijzigingen die nodig zijn voor de aanpassing van de bijlagen van deze richtlijn aan de vooruitgang van wetenschap en techniek en alle voorstellen voor de standaardisering van controle-, bemonsterings- en analysemethoden in verband met het storten van afvalstoffen worden door de Commissie, bijgestaan door het bij artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG ingestelde comité, vastgesteld volgens de procedure van artikel 17. Alle wijzigingen in de bijlagen worden aangebracht overeenkomstig de beginselen die zijn genoemd in de bijlagen van deze richtlijn. Te dien einde dient het comité, wat bijlage II betreft, het volgende in acht te nemen: rekening houdend met de algemene beginselen en procedures voor het testen en de

⁽¹⁾ PB L 377 van 31.12.1991, blz. 48.

aanvaardingscriteria van bijlage II, dienen specifieke criteria en/of testmethoden en bijbehorende grenswaarden te worden vastgesteld voor elke stortplaatsklasse, en zo nodig ook voor specifieke typen stortplaats binnen elke klasse, met inbegrip van ondergrondse opslag. Voorstellen voor de standaardisering van controle-, bemonsterings- en analysemethoden in verband met de bijlagen van deze richtlijn worden door de Commissie, bijgestaan door het comité, binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn aangenomen.

De Commissie stelt, bijgestaan door het comité, binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn bepalingen vast voor de harmonisatie en de geregelde toezending van de in de artikelen 5, 7 en 11 bedoelde statistische gegevens en, zo nodig, voor de wijzigingen van die bepalingen.

Artikel 17

Comitéprocedure

De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen.

Het comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de lidstaten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel. De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De

Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad drie maanden na de indiening van het voorstel bij de Raad geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 18

Implementatie

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om aan deze richtlijn uiterlijk twee jaar na de inwerkingtreding ervan te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 19

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 20

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te . . .

Voor de Raad
De Voorzitter

BIJLAGE I

ALGEMENE VOORSCHRIFTEN VOOR ALLE STORTPLAATSKLASSEN

1. Plaats

- 1.1. Bij de inrichting van een stortplaats moet rekening worden gehouden met voorschriften betreffende:
- de afstand tussen de grens van het terrein enerzijds en woon- en recreatiegebieden, waterwegen, watermassa's en andere landbouw- en stadsgebieden anderzijds;
  - de aanwezigheid van grondwater, kustwater of natuurbeschermingsgebieden in de omgeving;
  - de geologische en hydrogeologische gesteldheid van het gebied;
  - het gevaar van overstromingen, verzakkingen, aardverschuivingen of lawines op het terrein;
  - de bescherming van het natuurlijke of culturele erfgoed in de omgeving.
- 1.2. Er kan alleen toestemming voor een stortplaats worden verleend als blijkt dat de eigenschappen van de stortplaats met betrekking tot bovengenoemde voorschriften, of de te treffen corrigerende maatregelen, geen ernstig gevaar voor het milieu opleveren.

2. Water- en percolaatbeheer

Gelet op de eigenschappen van de stortplaats en de meteorologische omstandigheden, moeten er passende maatregelen worden genomen om:

- het doordringen van neerslag in het gestorte afval te beheersen;
- te voorkomen dat oppervlaktewater en/of grondwater in de gestorte afvalstoffen doordringen;
- vervuild water en percolaat op te vangen. Indien een evaluatie, uitgaande van de locatie van de stortplaats en de afvalstoffen waarvoor het terrein bestemd is, aantoonde dat de stortplaats geen potentieel gevaar voor het milieu inhoudt, kan de bevoegde autoriteit beslissen dat deze bepaling niet van toepassing is;
- vervuild water en percolaat dat uit de stortplaats wordt opgevangen te behandelen zodat het voldoet aan de geldende normen voor lozing.

Bovenstaande bepalingen zijn niet noodzakelijkerwijs van toepassing op stortplaatsen voor inerte afvalstoffen.

3. Bodem- en waterbescherming

- 3.1. Een stortplaats moet qua ligging en ontwerp voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden ter voorkoming van verontreiniging van bodem, grondwater of oppervlaktewater, alsmede aan de voorwaarden waarmee een doeltreffende opvang van percolaat wordt gewaarborgd in de gevallen en volgens de voorschriften waarin punt 2 voorziet. De bescherming van bodem, grondwater en oppervlaktewater moet gedurende de operationele/actieve fase worden gewaarborgd door de combinatie van een geologische barrière en een bodemafdichting en gedurende de passieve fase of na de sluiting door een combinatie van een geologische barrière en een isolerende deklaag.
- 3.2. De geologische barrière wordt bepaald door de geologische en hydrogeologische gesteldheid onder en in de nabijheid van een stortplaats, die een dusdanige verdunningscapaciteit moet hebben dat potentieel gevaar voor bodem en grondwater wordt voorkomen.

De bodem en zijkanten van de stortplaats moeten bestaan uit een minerale laag die voldoet aan voorschriften inzake doorlatendheid en dikte, die tezamen een niveau van bescherming (K) van bodem, grondwater en oppervlaktewater moeten garanderen dat ten minste gelijkwaardig is aan het niveau dat bereikt wordt met de volgende voorschriften:

- stortplaats voor gevaarlijke afvalstoffen: $K \leq 1,0 \times 10^{-9}$ m/s; dikte ≥ 5 m;
- stortplaats voor ongevaarlijke afvalstoffen: $K \leq 1,0 \times 10^{-9}$ m/s; dikte ≥ 1 m;

— stortplaats voor inerte afvalstoffen: $K \leq 1,0 \times 10^{-7}$ m/s; dikte ≥ 1 m,

(m/s = meter/seconde).

Indien de geologische barrière niet op natuurlijke wijze aan bovengenoemde voorwaarden voldoet, kan zij kunstmatig worden aangevuld en versterkt met andere middelen die een gelijkwaardig beschermingsniveau garanderen. Een kunstmatige geologische barrière mag niet dunner zijn dan 0,5 m.

- 3.3. In aanvulling op de hierboven beschreven geologische barrière moet er een percolaatopvang- en afdichtingssysteem worden toegevoegd met inachtneming van de volgende beginselen, zodat de ophoping van percolaat onderaan de stortplaats zoveel mogelijk wordt beperkt:

Percolaatopvang en bodemaafdichting

Stortplaatsklasse	Ongevaarlijk	Gevaarlijk
Kunstmatige afdichting	Vereist	Vereist
Drainagelaag $\geq 0,5$ m	Vereist	Vereist

De lidstaten kunnen algemene of specifieke voorschriften vaststellen voor stortplaatsen voor inerte afvalstoffen en voor de kenmerken van de bovengenoemde technische middelen.

Indien de bevoegde autoriteit na beoordeling van de potentiële milieugevaren van oordeel is dat percolaatvorming moet worden voorkomen, kan een oppervlakteafdichting worden voorgeschreven. Voor de oppervlakteafdichting gelden de volgende aanbevelingen:

Stortplaatsklasse	Ongevaarlijk	Gevaarlijk
Gasdrainagelaag	Vereist	Niet vereist
Kunstmatige afdichting	Niet vereist	Vereist
Ondoordringbare minerale laag	Vereist	Vereist
Drainagelaag $> 0,5$ m	Vereist	Vereist
Ondergrondbedekking > 1 m	Vereist	Vereist

- 3.4. Indien de bevoegde autoriteit op basis van een evaluatie van de milieurisico's, met name aan de hand van Richtlijn 80/68/EEG⁽¹⁾, overeenkomstig punt 2 („Water- en percolaatbeheer”) heeft besloten dat percolaatopvang en -behandeling niet nodig zijn, of indien is vastgesteld dat de stortplaats geen potentieel gevaar oplevert voor bodem, grondwater of oppervlaktewater, mogen de in punt 3.2 en punt 3.3 genoemde eisen dienovereenkomstig worden verzacht. In het geval van stortplaatsen voor inerte afvalstoffen mogen deze eisen bij nationale wet worden aangepast.

- 3.5. De te hanteren methode ter vaststelling van de doorlatendheidscoëfficiënt op stortplaatsen, in het veld en voor het gehele terrein moet worden uitgewerkt en goedgekeurd door het comité van artikel 17 van deze richtlijn.

4. Gasbeheersing

- 4.1. Er dienen passende maatregelen te worden getroffen om de ophoping en de verplaatsing van stortplaatsgas te beheersen (zie bijlage III).
- 4.2. Op alle stortplaatsen waar biologisch afbreekbaar afval wordt gestort, moet het stortplaatsgas worden opgevangen, behandeld en gebruikt. Als het opgevangen gas niet voor energieproductie kan worden gebruikt, moet het worden verbrand.
- 4.3. De opvang, de behandeling en het gebruik van stortplaatsgas in de zin van punt 4.2 gebeurt op een dusdanige wijze dat schade aan of verslechtering van het milieu, alsmede het risico voor de gezondheid van de mens zoveel mogelijk worden beperkt.

⁽¹⁾ PB L 20 van 26.1.1980, blz. 43. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB L 377 van 31.12.1991, blz. 48).

5. Overlast en gevaar

Er dienen maatregelen te worden genomen om de volgende, door een stortplaats veroorzaakte overlast en risico's tot een minimum te beperken:

- stank en stof;
- zwerfvuil;
- lawaai en verkeer;
- vogels, ongedierte en insecten;
- aërosolen;
- brand.

De stortplaats moet zo worden ingericht dat geen van de locatie afkomstig vuil op de openbare weg en in de omgeving terecht kan komen.

6. Stabiliteit

De afvalstoffen worden zodanig op het terrein gestort dat de stabiliteit van de afvalstofmassa en de bijbehorende constructies gewaarborgd blijft en dat met name verschuivingen worden voorkomen. Indien een kunstmatige barrière wordt aangelegd, moet men er zich van vergewissen dat het geologisch substraat — gelet op de morfologie van de stortplaats — voldoende stabiel is om inklinkingen die de barrière kunnen beschadigen te voorkomen.

7. Omheining

De stortplaats moet zodanig worden omheind dat vrije toegang tot de locatie niet mogelijk is. Buiten de bedrijfstijden moeten de hekken gesloten zijn. Het controle- en toegangssysteem voor iedere stortplaats moet een programma van maatregelen omvatten om illegaal storten van afval op de locatie op te sporen en tegen te gaan.

BIJLAGE II

CRITERIA EN PROCEDURES VOOR DE AANVAARDING VAN AFVALSTOFFEN

1. Inleiding

In deze bijlage worden beschreven:

- de algemene beginselen voor het aanvaarden van afvalstoffen in de diverse stortplaatsklassen. De toekomstige procedure voor de indeling van afvalstoffen moet op deze beginselen worden gebaseerd;
- richtsnoeren voor voorlopige procedures die voor het aanvaarden van afvalstoffen moeten worden gevolgd totdat een uniforme procedure voor de indeling en aanvaarding van afvalstoffen is uitgewerkt. Samen met de toepasselijke bemonsteringsprocedures moet die procedure worden uitgewerkt door het technisch comité, bedoeld in artikel 16. Het technisch comité stelt criteria op waaraan moet worden voldaan voor de aanvaarding van bepaalde gevaarlijke afvalstoffen op stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen. Bij die criteria dient met name rekening te worden gehouden met het uitlooggedrag van die afvalstoffen op korte, middellange en lange termijn. De criteria worden opgesteld binnen twee jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn. Het technisch comité stelt tevens criteria op waaraan moet worden voldaan voor de aanvaarding van afvalstoffen in ondergrondse opslag. Deze criteria dienen met name in aanmerking te nemen dat de afvalstoffen naar verwachting noch met elkaar, noch met het gesteente reageren.

Deze werkzaamheden van het technisch comité, met uitzondering van voorstellen voor de standaardisering van controle-, bemonsterings- en analysemethoden in verband met de bijlagen bij deze richtlijn, die binnen twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn worden aangenomen, moeten binnen drie jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn voltooid zijn, waarbij rekening moet worden gehouden met de in artikel 1 aangegeven doelstellingen.

2. Algemene beginselen

De samenstelling, de uitloogbaarheid, het gedrag op lange termijn en de algemene eigenschappen van de te storten afvalstoffen moeten zo nauwkeurig mogelijk bekend zijn. De aanvaarding van afvalstoffen op een stortplaats kan worden gebaseerd op lijsten van aanvaarde of afgewezen afvalstoffen, naar gelang van aard en herkomst, en op afvalanalysemethoden en grenswaarden voor de eigenschappen van de te aanvaarden afvalstoffen. De in deze richtlijn beschreven toekomstige procedures voor afvalaanvaarding dienen zoveel mogelijk te worden gebaseerd op gestandaardiseerde analysemethoden en grenswaarden voor de eigenschappen van de te aanvaarden afvalstoffen.

Voordat dergelijke analysemethoden en grenswaarden worden vastgesteld, moeten de lidstaten ten minste nationale lijsten opstellen van afvalstoffen die voor de verschillende stortplaatsklassen worden aanvaard of afgewezen, of de voor plaatsing op dergelijke lijsten geldende criteria vastleggen. Om in een bepaalde stortplaatsklasse te worden aanvaard, moet een bepaalde afvalstoffensoort voorkomen op de desbetreffende nationale lijst, dan wel voldoen aan soortgelijke criteria als die welke gelden voor plaatsing op de lijst. Deze lijsten, of de gelijkwaardige criteria, en de analysemethoden en grenswaarden moeten aan de Commissie worden toegezonden binnen zes maanden na de omzetting van de richtlijn in nationaal recht of zodra zij op nationaal niveau zijn aangenomen.

De lijsten of aanvaardingscriteria moeten worden gebruikt voor de vaststelling van de specifieke afvallijst van iedere stortplaats, dat wil zeggen de in artikel 9 van de richtlijn bedoelde lijst van aanvaarde afvalstoffen die in de vergunning wordt vermeld.

De criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen op de referentielijsten of in een stortplaatsklasse mogen gebaseerd worden op andere wetgevingen en/of de eigenschappen van afvalstoffen.

De criteria voor de aanvaarding in een specifieke stortplaatsklasse moeten zijn gebaseerd op overwegingen van:

- bescherming van het omliggende milieu (in het bijzonder grondwater en oppervlaktewater);
- bescherming van systemen voor milieubescherming (bijvoorbeeld waterafdichtingen en systemen voor de behandeling van percolaat);
- bescherming van de beoogde processen voor de stabilisering van het afval binnen de stortplaats;
- bescherming tegen gevaren voor de volksgezondheid.

Voorbeelden van op de eigenschappen van de afvalstoffen gebaseerde criteria zijn:

- voorschriften aangaande de kennis van de totale samenstelling;
- beperkingen betreffende de hoeveelheid organisch materiaal in de afvalstoffen;
- voorschriften of beperkingen betreffende de biologische afbreekbaarheid van de organische afvalbestanddelen;
- beperkingen inzake de hoeveelheid gespecificeerde, potentieel schadelijke of gevaarlijke bestanddelen (in samenhang met bovengenoemde beschermingscriteria);
- beperkingen inzake de mogelijke en verwachte uitloogbaarheid van gespecificeerde, potentieel schadelijke/gevaarlijke bestanddelen (in samenhang met bovengenoemde beschermingscriteria);
- ecotoxicologische eigenschappen van de afvalstoffen en het resulterende percolaat.

De op eigenschappen gebaseerde criteria voor de aanvaarding van afvalstoffen moeten over het algemeen het ruimst zijn voor stortplaatsen voor inerte afvalstoffen en kunnen voor stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen strenger en voor stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen het strengst zijn in verband met het hogere niveau van milieubescherming dat voor de twee laatstgenoemde klassen geldt.

3. Algemene procedures voor het testen en aanvaarden van afvalstoffen

De algemene karakterisering en het testen van afvalstoffen vinden plaats op drie niveaus:

Niveau 1: Basiskarakterisering. Op dit niveau worden nauwkeurig het uitloggedrag op korte en lange termijn en/of de karakteristieke eigenschappen van de afvalstoffen bepaald aan de hand van genormaliseerde analyse- en gedragstestmethoden.

Niveau 2: Controletest. Op dit niveau wordt via eenvoudiger gestandaardiseerde analyse- en gedragstestmethoden periodiek getest of een afvalstof voldoet aan de vergunningsvoorwaarden en/of specifieke referentiecriteriën. De tests zijn gericht op de belangrijkste variabelen en het gedrag die bij de basiskarakterisering zijn vastgesteld.

Niveau 3: Verificatie ter plaatse. Op dit niveau wordt gebruik gemaakt van snelle controlemethoden om na te gaan of een afvalstof dezelfde is als de stof waarop de controletest is uitgevoerd en die in de begeleidende documenten is beschreven. Deze verificatie kan bestaan in een louter visuele inspectie van een lading afvalstoffen voor of na het lossen op de stortplaats.

Een bepaald soort afvalstof moet normaal gesproken op niveau 1 gekarakteriseerd worden en voldoen aan de passende criteria alvorens zij op een referentielijst wordt geplaatst. Om op de specifieke lijst van een stortplaats te blijven moet een bepaald soort afvalstof geregeld (bijvoorbeeld jaarlijks) worden getest op niveau 2 en daarbij voldoen aan de passende criteria. Elke lading afval die aan de ingang van een stortplaats aankomt, moet worden onderworpen aan een verificatie van niveau 3.

Bepaalde soorten afvalstoffen mogen permanent of tijdelijk worden vrijgesteld van tests van niveau 1. Zo'n vrijstelling mag worden verleend omdat het testen niet uitvoerbaar is, omdat passende testprocedures en aanvaardbaarheidscriteria ontbreken of op grond van een andere wetgeving.

4. Richtsnoeren voor voorlopige procedures voor afvalstoffenaanvaarding

Totdat deze bijlage volledig is voltooid, zijn alleen tests van niveau 3 verplicht en worden tests van niveau 1 en niveau 2 zoveel mogelijk toegepast. In dit eerste stadium moeten afvalstoffen die in een bepaalde stortplaatsklasse worden aanvaard, ofwel voorkomen op een restrictieve nationale of specifieke lijst voor die stortplaatsklasse, ofwel voldoen aan soortgelijke criteria als die welke vereist zijn voor plaatsing op die lijst.

De volgende algemene richtsnoeren kunnen worden gehanteerd om voorlopige criteria vast te stellen voor de aanvaarding van afvalstoffen in de drie belangrijkste stortplaatsklassen of op de daarmee corresponderende lijsten:

- Stortplaatsen voor inerte afvalstoffen: alleen inerte afvalstoffen als gedefinieerd in artikel 2, onder e), kunnen op de lijst worden geplaatst.

- Stortplaatsen voor ongevaarlijke afvalstoffen: om op de lijst te worden geplaatst mag een afvalsoort niet onder Richtlijn 91/689/EEG vallen.
- Stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen: een voorlopige lijst voor stortplaatsen voor gevaarlijke afvalstoffen kan bestaan uit de onder Richtlijn 91/689/EEG vallende soorten afvalstoffen. Dergelijke afvalstoffen zouden echter niet zonder voorafgaande behandeling op de lijst mogen komen indien de totale gehalten of de uitloogbaarheid van potentieel gevaarlijke bestanddelen zo hoog zijn dat zij op korte termijn een beroeps- of milieurisico vormen of ertoe leiden dat de afvalstoffen zich binnen de geplande exploitatieduur van de stortplaats niet voldoende kunnen stabiliseren.

5. Bemonstering van afvalstoffen

Als gevolg van de heterogene samenstelling van veel afvalstoffen kan het bemonsteren van afvalstoffen wat representativiteit en technieken betreft ernstige problemen opleveren. Er zal een Europese norm voor de bemonstering van afvalstoffen worden ontwikkeld. Totdat deze norm overeenkomstig artikel 17 door de lidstaten is goedgekeurd, mogen de lidstaten nationale normen en procedures toepassen.

BIJLAGE III

CONTROLE- EN TOEZICHTPROCEDURES IN DE EXPLOITATIE- EN NAZORGFASE

1. Inleiding

Deze bijlage beschrijft de controleprocedures die minimaal moeten worden uitgevoerd om na te gaan:

- of de afvalstoffen in overeenstemming met de criteria voor de betrokken stortplaatsklasse voor verwijdering zijn aanvaard;
- of de processen op de stortplaats naar wens verlopen;
- of de werking van de milieubeschermingsystemen volledig aan de verwachting beantwoordt;
- of aan de vergunningsvoorwaarden voor de stortplaats voldaan is.

2. Meteorologische gegevens

Uit hoofde van hun rapportageplicht (artikel 15) verstrekken de lidstaten voor elke stortplaats gegevens over de wijze waarop meteorologische gegevens worden verzameld. De lidstaten mogen zelf besluiten hoe de gegevens worden verzameld (in situ, nationaal meteorologisch net enz.).

Indien de lidstaten besluiten dat waterbalansen een doelmatig instrument zijn om na te gaan of zich in de bodem van de stortplaats een percolaat opbouwt en of de stortplaats lekt, wordt aanbevolen om, zolang de bevoegde autoriteit zulks vereist, overeenkomstig artikel 13, onder c), door meting op de stortplaats of via het dichtstbijzijnde meteorologische station de volgende gegevens te verzamelen:

	Exploitatiefase	Nazorgfase
1.1. Neerslaghoeveelheid	Dagelijks	Dagelijkse waarden, opgeteld tot maandwaarden
1.2. Temperatuur (min., max., 14.00 h MET)	Dagelijks	Maandgemiddelde
1.3. Heersende windrichting en -kracht	Dagelijks	Niet vereist
1.4. Verdamping (lysimeter) ⁽¹⁾	Dagelijks	Dagelijkse waarden, opgeteld tot maandwaarden
1.5. Luchtvochtigheid (14.00 h MET)	Dagelijks	Maandgemiddelde

⁽¹⁾ Of met een andere geschikte methode.

3. Emissiegegevens: water-, percolaat- en gascontrole

Monsters van percolaat en eventueel aanwezig oppervlaktewater worden op representatieve plaatsen vergaard. Het bemonsteren en meten (volume en samenstelling) van het percolaat gebeurt afzonderlijk op elk punt waar percolaat uit de stortplaats vrijkomt. Referentie: General Guidelines on Sampling Technology, ISO-document 5667-2 (1991).

De controle van het eventueel aanwezige oppervlaktewater wordt uitgevoerd op ten minste twee punten, één stroomopwaarts en één stroomafwaarts van de stortplaats.

De gascontrole moet representatief zijn voor elk gedeelte van de stortplaats.

De frequentie van bemonstering en analyse staat in de volgende tabel.

Voor percolaat en water wordt voor controle een monster genomen dat representatief is voor de gemiddelde samenstelling.

	Exploitatiefase	Nazorgfase ⁽³⁾
2.1. Hoeveelheid percolaat	Maandelijks ⁽¹⁾ ⁽³⁾	Halfjaarlijks
2.2. Samenstelling van het percolaat ⁽²⁾	Driemaandelijks ⁽³⁾	Halfjaarlijks
2.3. Hoeveelheid en samenstelling van het oppervlaktewater ⁽⁷⁾	Driemaandelijks ⁽³⁾	Halfjaarlijks
2.4. Potentiële gasuitstoot en atmosferische druk ⁽⁴⁾ (CH ₄ , CO ₂ , O ₂ , H ₂ S, H ₂ enz.)	Maandelijks ⁽³⁾ ⁽⁵⁾	Halfjaarlijks ⁽⁶⁾

⁽¹⁾ De frequentie kan worden aangepast aan de hand van de morfologie van het gestorte afval (in tumulusvorm, bedolven enz.). Dit moet in de vergunning worden vermeld.

⁽²⁾ De te meten parameters en te analyseren stoffen variëren naar gelang van de samenstelling van het gestorte afval. Ze worden vermeld in de vergunning en weerspiegelen de uitloogkenmerken van de afvalstoffen.

⁽³⁾ Als de evaluatie van de gegevens aangeeft dat langere tussenpozen even effectief zijn, kunnen deze tussenpozen worden aangepast. Voor percolaten wordt de geleidbaarheid minstens eenmaal per jaar bepaald.

⁽⁴⁾ Deze metingen hebben hoofdzakelijk betrekking op het gehalte aan organisch materiaal in de afvalstoffen.

⁽⁵⁾ CH₄, CO₂, O₂ regelmatig, andere gassen naar behoefte, afhankelijk van de samenstelling van de gestorte afvalstoffen, waarbij ernaar gestreefd wordt de uitloogeigenschappen te weerspiegelen.

⁽⁶⁾ De doelmatigheid van het gasopvangsysteem wordt regelmatig gecontroleerd.

⁽⁷⁾ Op grond van de kenmerken van het stortterrein mag de bevoegde instantie bepalen dat deze metingen niet vereist zijn; zij brengt dienovereenkomstig verslag uit volgens de procedure van artikel 15 van de richtlijn.

De punten 2.1 en 2.2 zijn alleen van toepassing wanneer percolaat wordt opgevangen (zie bijlage I, punt 2).

4. Bescherming van het grondwater

A. BEMONSTERING

De metingen worden zodanig uitgevoerd dat zij informatie verschaffen over het grondwater dat vermoedelijk zal worden beïnvloed door het storten van afvalstoffen. Minstens één meetpunt bevindt zich in het gebied waar het grondwater binnenstroomt en twee in het gebied waar het grondwater uitstroomt. Dit aantal kan verhoogd worden op grond van een specifiek hydrogeologisch onderzoek en de noodzaak van een vroegtijdige vaststelling van accidenteel percolaatverlies in het grondwater.

Om referentiewaarden voor latere bemonstering vast te stellen, moeten op ten minste drie plaatsen monsters worden genomen alvorens met het storten wordt gestart. Referentie: Sampling Groundwaters, ISO 5667, deel 11, 1993.

B. CONTROLE

De parameters die in de genomen monsters moeten worden bepaald, worden afgeleid uit de verwachte samenstelling van het percolaat en de grondwaterkwaliteit in het gebied. Bij de keuze van de analyseparameters moet rekening worden gehouden met de mobiliteit in de grondwaterzone. De parameters kunnen eventueel indicatorparameters omvatten, zodat een verandering in de waterkwaliteit in een vroeg stadium wordt onderkend⁽¹⁾.

	Exploitatiefase	Nazorgfase
Niveau van het grondwater	Halfjaarlijks ⁽¹⁾	Halfjaarlijks ⁽¹⁾
Samenstelling van het grondwater	Stortplaatsspecifieke frequentie ⁽²⁾ ⁽³⁾	Stortplaatsspecifieke frequentie ⁽²⁾ ⁽³⁾

⁽¹⁾ In geval van veranderende grondwaterniveaus wordt de frequentie verhoogd.

⁽²⁾ De frequentie is gebaseerd op de mogelijkheid van corrigerende ingrepen tussen twee bemonsteringen indien een interventiepunt bereikt wordt. Met andere woorden de frequentie wordt bepaald op basis van de kennis en de beoordeling van de snelheid van de grondwaterstroming.

⁽³⁾ Indien een interventiepunt bereikt wordt (zie onder C), is verificatie noodzakelijk door herhaling van dezelfde monsterneming. Wanneer het interventiepunt bevestigd wordt, treedt een urgentieplan (dat in de vergunning is beschreven) in werking.

C. INTERVENTIEPUNT

Er wordt vanuit gegaan dat er zich voor het grondwater significante nadelige milieueffecten, als bedoeld in de artikelen 12 en 13 van de richtlijn, hebben voorgedaan wanneer uit een analyse van een

⁽¹⁾ Aanbevolen parameters: pH, TOC, fenolen, zware metalen, fluoride, AS, olie/koolwaterstoffen.

grondwatermonster een significante verandering in de waterkwaliteit blijkt. Een interventiepunt moet worden bepaald met inachtneming van de specifieke hydrogeologische formaties op de locatie van de stortplaats en de grondwaterkwaliteit. Het interventiepunt wordt waar mogelijk in de vergunning vermeld.

De waarnemingen worden beoordeeld door middel van controlekaarten met vastgestelde controleregels en -niveaus voor elke lageregelegen bron. De controleniveaus worden bepaald op grond van plaatselijke veranderingen in de grondwaterkwaliteit.

5. Topografie van de stortplaats: gegevens over de gestorte massa

	Exploitatiefase	Nazorgfase
5.1. Structuur en samenstelling van de gestorte massa ⁽¹⁾	Jaarlijks	
5.2. Inklingsgedrag van de gestorte massa	Jaarlijks	Jaarlijkse aflezing

⁽¹⁾ Gegevens voor de status van de desbetreffende stortplaats: het met afval bedekte oppervlak, volume en samenstelling van het afval, stortmethode, tijdstip en duur van stortwerkzaamheden, berekening van de resterende stortcapaciteit op de stortplaats.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 14 maart 1997 heeft de Commissie een op artikel 130 S, lid 1, gebaseerd voorstel voor een richtlijn betreffende het storten van afvalstoffen⁽¹⁾ ingediend.
2. Het Europees Parlement heeft op 19 februari 1998⁽²⁾ advies in eerste lezing uitgebracht, en daarbij 29 amendementen voorgesteld. Ingevolge dit advies heeft de Commissie op 26 maart 1998 een gewijzigd voorstel⁽³⁾ gezonden.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft advies uitgebracht op 1 oktober 1997.

3. Op 4 juni 1998 heeft de Raad zijn gemeenschappelijk standpunt overeenkomstig artikel 189 C van het Verdrag vastgesteld.

II. DOELSTELLING

4. Om de negatieve gevolgen van het storten van afvalstoffen voor het milieu, alsmede de daaruit voortvloeiende risico's voor de menselijke gezondheid te voorkomen of zoveel mogelijk te verminderen, tijdens de gehele levensduur van de stortplaats, wordt in dit voorstel in de vorm van een kaderrichtlijn en uitgaande van een indeling van afvalstoffen en van stortplaatsen voor gevaarlijke, ongevaarlijke en inerte afvalstoffen het volgende vastgesteld:

- de procedures voor de afgifte van vergunningen voor de aanvaarding van afvalstoffen op stortplaatsen, voor controle en toezicht in de fase van exploitatie en sluiting;
- de technische voorwaarden waaraan terreinen en installaties moeten voldoen om als stortplaats te dienen en de afvalstoffen die in de verschillende klassen stortplaatsen kunnen worden aanvaard;
- de procedure voor een vergunning voor het openen van een stortplaats;
- de doelstellingen die moeten worden gehaald via nationale strategieën voor de vermindering van biologisch afbreekbaar stedelijk afval dat naar stortplaatsen wordt overgebracht.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

Algemene opmerkingen

5. Gezien het hierboven geschetste doel en met inachtneming van de rol van de plaatselijke natuurlijke omstandigheden bij de invoering en de werking van stortplaatsen en rekening houdend met de bestaande bijzondere omstandigheden in de lidstaten op het gebied van afvalproductie en hun huidige methoden voor afvalverwijdering, heeft de Raad zich beijverd te kiezen voor bepalingen die een hoog beschermingsniveau inzake gezondheid en milieu garanderen zonder dat gestreefd wordt naar een systematische harmonisatie die ondoeltreffend en zelfs onuitvoerbaar zou zijn geweest. In overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel en met de voorgaande opmerking hebben de gekozen bepalingen er voornamelijk toe geleid dat het Commissievoorstel gewijzigd wordt in de zin van een betere leesbaarheid en meer flexibiliteit. Deze wijzigingen betreffen voornamelijk het toepassingsgebied, de strategie voor de vermindering van biologisch afbreekbare afvalstoffen die naar stortplaatsen worden overgebracht en het tijdschema voor bestaande stortplaatsen.
6. Op basis van deze beleidslijnen heeft de Raad de onderstaande amendementen — mondeling, inhoudelijk of gedeeltelijk — kunnen overnemen:

⁽¹⁾ PB C 156 van 24.5.1997, blz. 10.

⁽²⁾ PB C 80 van 16.3.1998, blz. 204.

⁽³⁾ PB C 126 van 24.4.1998, blz. 11.

- de amendementen van het Europees Parlement die de Commissie in haar gewijzigde voorstel heeft verwerkt, met uitzondering van de amendementen nrs. 1, 6, 10, 11, 19, 21, 24, 26 en 29;
- de amendementen nrs. 2, 3, 7, 12 en 31, die de Commissie niet in haar gewijzigde voorstel had verwerkt.

Specifieke opmerkingen

(De volgende referenties verwijzen, tenzij anders vermeld, naar de tekst van het gewijzigde voorstel. De verwijzingen naar het gemeenschappelijk standpunt zijn vet gedrukt.)

De voornaamste wijzigingen die de Raad in het gewijzigde Commissievoorstel heeft aangebracht zijn:

i) *Artikel 1*

In plaats van alle verschillende fasen van de levensduur van een stortplaats op te sommen, vond de Raad het bevredigender om in dit algemene artikel te verwijzen naar de „gehele levensduur van de stortplaats”.

Gezien de overeenkomsten tussen de algemene doelstelling van deze richtlijn en die van Richtlijn 96/61/EG (de „IPPC”-richtlijn) achtte de Raad het nuttig in **artikel 1, lid 2**, toe te lichten hoe zij zich tot elkaar verhouden. Dientengevolge is artikel 3, lid 1, tweede zin, geschrapt.

ii) *Artikel 2*

In **artikel 2, onder b)**, zijn de woorden „afval van handelszaken, industriële bedrijven en instellingen en” geschrapt, omdat de herkomst van het afval in de opzet van de richtlijn niet doorslaggevend is.

De definitie van gevaarlijke afvalstoffen (**onder c)**) is meer samenhangend gemaakt door rechtstreeks te verwijzen naar de basisbepaling in de communautaire wetgeving, namelijk artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG.

Definities onder f) en g): om duidelijk de inhoud van de amendementen nrs. 10 en 12 weer te geven en in het licht van hun verschillende behandeling in artikel 3, was de Raad van mening dat een onderscheid diende te worden gemaakt tussen „stortplaats” (**g)**) en „ondergrondse opslag” (**f)**). Om rekening te houden met bepaalde terugwinnings- en verwerkingsprocessen werd het voorts passend geacht de periode van opslag voorafgaand aan terugwinning of verwerking te verlengen tot drie jaar.

Definitie onder h) (behandeling): omvat ook „thermische processen”, te onderscheiden van „fysische processen”.

Definitie onder q) (vloeibare afvalstoffen): aangezien het niet haalbaar leek een definitie van vloeibare afvalstoffen te baseren op hun gehalte aan vaste stoffen heeft de Raad de oorspronkelijke definitie van de Commissie behouden.

Definitie onder r) (afgelegen woongebied): is nader gespecificeerd door te verwijzen naar de weersomstandigheden die deze woongebieden treffen.

iii) *Artikel 3*

Terwijl het storten van ongevaarlijke inerte afvalstoffen die voortkomen uit ontginningsactiviteiten of de exploitatie van steengroeven, volledig buiten het toepassingsgebied van de richtlijn blijven (lid 2, vierde streepje), was de Raad van mening dat ongevaarlijke niet-inerte afvalstoffen die afkomstig zijn uit ontginningsactiviteiten of de exploitatie van steengroeven alleen van sommige bepalingen kunnen worden uitgesloten (**lid 3**). Evenzo kunnen alleen beperkte vrijstellingen die de kenmerken van ondergrondse opslag weerspiegelen, worden toegestaan voor deze plaatsen (**lid 4**).

Hoewel de limiet inzake totale capaciteit waaronder een plaats voor ongevaarlijke of inerte afvalstoffen van sommige bepalingen kan worden uitgesloten, is opgetrokken van 10 000 tot 15 000 ton (**lid 4, onder a)**), is verduidelijkt dat deze vrijstellingen alleen gelden voor bestaande stortplaatsen.

iv) *Artikel 5*

Hoewel hij het in grote lijnen steeds eens was met de door de Commissie voorgestane aanpak wat betreft de vermindering van biologisch afbreekbaar afval dat naar stortplaatsen wordt overgebracht, was de Raad van mening dat de strategieën die de lidstaten daartoe moeten ontwikkelen, niet beperkt mogen zijn tot stedelijk afval maar alle biologisch afbreekbare afvalstoffen moeten omvatten (**lid 1**) en dat de eerste doelstelling voor biologisch afbreekbaar stedelijk afval een verplicht karakter moet hebben (**lid 2, onder a**)).

Het verslag over de nationale strategieën zal worden ingediend binnen 30 maanden na de datum van omzetting van de richtlijn, dus zes maanden nadat de lidstaten strategieën hebben ontwikkeld (**lid 1**), wat overeenkomt met de in het gewijzigde voorstel opgenomen termijn.

Wat betreft de daaropvolgende doelstellingen zou het iets minder strakke tijdschema in **lid 2** ervoor kunnen zorgen dat gemakkelijker alternatieve verwijderingsmogelijkheden worden ontwikkeld, en de lidstaten in staat stellen die doelstellingen te halen. Om rekening te houden met de onzekerheden in verband met de derde doelstelling, is een herzieningsclausule ingevoegd.

v) *Artikel 6*

Onder c), iii), is bepaald dat afvalstoffen die na passende behandeling stabiel en niet reactief zijn, d.i. geen gevaar meer opleveren, en voldoen aan specifieke aanvaardingscriteria, in stortplaatsen voor ongevaarlijk afval mogen worden gestort.

vi) *Artikel 8*

Er is een bepaling ingevoegd betreffende het voorkomen van ongevallen (**onder a), iii**). Gelet op het feit dat zij intrinsiek weinig gevaar opleveren, kunnen stortplaatsen voor inerte afvalstoffen worden vrijgesteld van de eis inzake financiële zekerheid (**onder a), iv**)).

vii) *Artikel 10*

Gelet op de onzekerheid betreffende het bepalen van de kosten van financiële zekerheid of een equivalent daarvan en omdat een stortplaats op verschillende manieren kan worden beheerd, kan slechts geprobeerd worden deze kosten zoveel mogelijk door te berekenen in de prijs die in een stortplaats moet worden aangerekend.

viii) *Artikel 11*

Gelet op de aard van de plaatsen (afgelegen woongebieden, . . .) waarvoor registratieplicht geldt en het feit dat er reeds nationaal een verplichting is om over deze plaatsen te rapporteren, is de meerwaarde van toegankelijkheid van alle registers voor het publiek twijfelachtig.

ix) *Artikel 13*

Amendement nr. 24 is niet overgenomen omdat het niets toevoegt aan de bevoegdheid van de bevoegde autoriteiten om de periode vast te stellen tijdens welke de exploitant verantwoordelijk is voor het toezicht op de stortplaats.

x) *Artikelen 14 en 18*

Het leek onrealistisch — gelet op administratieve praktijken, technische termijnen voor het aanpassen van bestaande plaatsen en het naar elders overbrengen van afval na de sluiting van een stortplaats — om een algemene tijdlimiet van vijf jaar voor te schrijven en om de tussentermijnen aan te geven. De Raad achtte het realistischer te kiezen voor een maximumtermijn van tien jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn (aanhef van **artikel 14**) waarbij voor stortplaatsen van gevaarlijk afval een kortere termijn voorgeschreven wordt (een jaar na de omzetting, **artikel 14, onder d**)) voor de uitvoering van sommige bepalingen.

Amendement nr. 26 is niet overgenomen omdat het niets toevoegt aan de uit hoofde van Richtlijn 75/442/EEG bestaande verplichtingen.

Dezelfde beoordeling van de onvermijdelijke administratieve termijnen voor de omzetting van een zo technische richtlijn bracht de Raad ertoe te kiezen voor een omzettingstermijn van twee jaar (**artikel 18, lid 1**).

xi) *Artikel 15*

De rapportageplicht (**artikel 15**) weerspiegelt o.a. amendement nr. 7 volgens hetwelk de lidstaten moeten rapporteren over de uitvoering van artikel 5. Deze verplichting wordt ook vermeld in **overweging 34**.

xii) *Bijlagen*

Bijlage I

- Gelet op de verscheidenheid van lokale omstandigheden lijkt het niet zinvol om een uniforme minimumafstand tussen stortplaatsen en woongebieden op te leggen; deze vereiste is daarom niet gehandhaafd in **punt 1.1, onder a**).
- De verwijzing naar de kaderrichtlijn over water is weggelaten omdat deze richtlijn nog niet is aangenomen.

Bijlage II

De inleiding is uitgebreid zodat de verschillende aanvaardingscriteria worden opgesomd die het technisch comité zal moeten opstellen.

xiii) *Preambule*

Gelet op het feit dat in de preambule reeds een overweging inzake de resolutie van de Raad van 1996 en daarmee verwante overwegingen zijn opgenomen, lijkt het niet nodig om geheel buiten verband een overweging betreffende de hiërarchie van afvalstoffenbeheer op te nemen.

Overweging 4 geeft de inhoud weer van de amendementen nrs. 2, 3 en 5.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 50/98

door de Raad vastgesteld op 16 juni 1998

met het oog op de aanneming van Beschikking 98/.../EG van de Raad van ... tot wijziging van Beschikking 93/389/EEG inzake een bewakingssysteem voor de uitstoot van CO₂ en andere broeikasgassen in de Gemeenschap

(98/C 333/03)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽³⁾,

Overwegende dat alle lidstaten en de Gemeenschap partij zijn bij het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering (UNFCCC), waardoor alle partijen vanaf de inwerkingtreding ervan op 21 maart 1994 gehouden zijn nationale inventarislijsten op te stellen van antropogene emissies per bron en verwijderingen per put van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, en die lijsten periodiek bij te werken, openbaar te maken en ter beschikking van de conferentie van de partijen te stellen, met gebruikmaking van vergelijkbare, door de conferentie van de partijen overeen te komen methoden;

Overwegende dat alle partijen op grond van dat verdrag gehouden zijn nationale en, indien van toepassing, regionale programma's op te stellen die maatregelen bevatten ter beperking van klimaatverandering, toegespitst op antropogene emissies per bron en verwijderingen per put van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, alsmede deze programma's uit te voeren, openbaar te maken en regelmatig bij te werken;

Overwegende dat op de eerste conferentie van de partijen bij het UNFCCC is besloten dat de in bijlage I bij het genoemde verdrag vermelde partijen het secretariaat jaarlijks een nationale inventaris van de emissies per bron en de verwijderingen per put dienen voor te leggen en dat bij de opstelling van de overeenkomstig het verdrag door hen in te dienen rapporten gebruik dient te worden gemaakt

van de richtsnoeren voor nationale inventarissen inzake broeikasgassen en de technische richtsnoeren voor de evaluatie van effecten op het gebied van klimaatverandering en daaruit voortvloeiende aanpassingen, zoals goedgekeurd door de intergouvernementele werkgroep inzake klimaatverandering;

Overwegende dat Beschikking 93/389/EEG⁽⁴⁾ moet worden gewijzigd om het bewakingsproces bij te stellen, met name de bewaking na 2000 van de beperking en de vermindering van emissies van broeikasgassen en de toepassing daarvan op alle antropogene emissies van broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, teneinde enerzijds de verplichtingen in het kader van het UNFCCC na te komen, en anderzijds rekening te houden met het Protocol van Kyoto bij het UNFCCC, dat op de derde conferentie van de partijen bij het UNFCCC op 10 december 1997 is aangenomen;

Overwegende dat het van fundamenteel belang is nauwkeurig en regelmatig te evalueren welke vorderingen zijn gemaakt met de verwezenlijking van de verbintenissen van de Gemeenschap uit hoofde van het UNFCCC en het Protocol van Kyoto bij dat verdrag;

Overwegende dat de Gemeenschap het bewakingssysteem beschouwt als een essentieel instrument voor de evaluatie van die vorderingen;

Overwegende dat de bij Beschikking 93/389/EEG vastgestelde bepalingen inzake het bewakingssysteem ook moeten worden toegepast op de antropogene emissies per bron en de verwijdering per put van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen; dat het bewakingsproces telkens opnieuw moet worden bijgesteld om rekening te houden met verdere besluiten in het kader van het Protocol van Kyoto;

Overwegende dat wordt erkend dat het indienen van de bij Beschikking 93/389/EEG voorgeschreven inventarissen vóór de uiterste datum van 31 juli voor alle lidstaten problemen oplevert;

Overwegende dat de Raad in zijn zitting van 22 en 23 juni 1995 opnieuw heeft bevestigd dat de Gemeenschap vastbesloten is haar bij het raamverdrag aangegane verbintenissen na te komen en dat hij zijn conclusies van 29 oktober 1990, 15 en 16 december 1994 en 9 maart 1995 heeft bevestigd;

⁽¹⁾ PB C 120 van 18.4.1998, blz. 22.

⁽²⁾ PB C 89 van 19.3.1997, blz. 7.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 18 september 1997 (PB C 304 van 6.10.1997, blz. 109), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 16 juni 1998 en beschikking van het Europees Parlement van ...

⁽⁴⁾ PB L 167 van 9.7.1993, blz. 31.

Overwegende dat Beschikking 93/389/EEG bijgevolg dient te worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

De artikelen 1 tot en met 8 van Beschikking 93/389/EEG worden vervangen door:

„Artikel 1

Bij deze beschikking wordt een mechanisme ingesteld voor:

- de bewaking van de antropogene emissies in de lidstaten, van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, en
- de evaluatie van de vorderingen bij het nakomen van de verbintenissen ten aanzien van deze emissies.

Artikel 2

Nationale programma's

1. De lidstaten ontwerpen, publiceren en geven uitvoering aan nationale programma's voor de beperking en/of vermindering van hun antropogene emissies per bron en de uitbreiding van de verwijdering per put van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, met als doel bij te dragen tot:

- de stabilisering van de CO₂-emissies tegen 2000 op het niveau van 1990 in de Gemeenschap in haar geheel, ervan uitgaande dat andere belangrijke landen soortgelijke verbintenissen aangaan, en met dien verstande dat lidstaten waarin het aanvankelijk energieverbruik op een betrekkelijk laag niveau ligt en de per hoofd van de bevolking of op een andere geschikte basis gemeten emissies daardoor laag zijn, recht hebben op CO₂-doelstellingen en/of -strategieën die overeenkomen met hun economische en sociale ontwikkeling, onverminderd de verbetering van het energierendement van hun economische activiteiten, zoals overeengekomen in de Raadszittingen van 29 oktober 1990 en 13 december 1991, alsmede 15 en 16 december 1994,
- de nakoming door de Gemeenschap van de uit hoofde van het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering en het Protocol van Kyoto aangegane verbintenissen betreffende de beperking en/of vermindering van de emissies van alle broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen,
- transparante en nauwgezette bewaking van de reële en geraamde vorderingen van de lidstaten, mede

via de bijdrage van de communautaire maatregelen, bij het leveren van overeengekomen nationale bijdragen tot datgene waartoe de Gemeenschap zich uit hoofde van het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering en het Protocol van Kyoto heeft verbonden.

Deze programma's worden periodiek bijgesteld.

2. Elke lidstaat neemt in zijn nationale programma het volgende op:

- a) ramingen van het effect, tussen het referentiejaar en het jaar 2000, van beleidsinitiatieven en maatregelen op emissies en verwijderingen en de verwerking daarvan in de prognoses voor CO₂ en andere broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, zulks in overeenstemming met de rapporteringseisen uit hoofde van het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering,
- b) met betrekking tot tenminste de zes in bijlage A bij het Protocol van Kyoto vermelde broeikasgassen (kooldioxide (CO₂), methaan (CH₄), distikstofoxide (N₂O), fluorkoolwaterstoffen (HFK's), perfluorkoolwaterstoffen (PFK's) en zwavelhexafluoride (SF₆),
  - zijn antropogene emissies van kooldioxide, methaan en distikstofoxide in het referentiejaar 1990, bepaald overeenkomstig artikel 3, lid 1,
  - zijn antropogene emissies van fluorkoolwaterstoffen, perfluorkoolwaterstoffen en zwavelhexafluoride in het referentiejaar 1990 en/of 1995, bepaald overeenkomstig artikel 3, lid 1;
  - de inventarissen van zijn antropogene emissies per bron en verwijdering per put, bepaald overeenkomstig artikel 3, lid 1;
  - nadere gegevens, per gas en per sector, over de sinds het referentiejaar uitgevoerde of toegezegde nationale beleidsinitiatieven en maatregelen die een aanzienlijke bijdrage leveren tot zijn inspanningen om de emissies van de broeikasgassen te verminderen en de putten verder te ontwikkelen, met inbegrip van het doel van de maatregelen, de in het kader van de maatregelen gebruikte beleidsinstrumenten, de stand van zaken rond de uitvoering van het beleid of van de maatregel, alsmede, waar mogelijk, tussentijdse cijfers om de op het gebied van beleid en maatregelen geboekte vooruitgang te meten;
  - genomen of voorgenomen maatregelen voor de uitvoering van de communautaire wetgeving en beleidsmaatregelen terzake;
  - ramingen van het effect van het beleid en de maatregelen op de emissies en de verwijdering, en verwerking van die ramingen in de prognoses voor:

- i) de emissies van de broeikasgassen die zijn vermeld in bijlage A bij het Protocol van Kyoto tussen het referentiejaar en de periode 2000-2012, en
  - ii) voorzover mogelijk, de emissies van de broeikasgassen die zijn vermeld in bijlage A bij het Protocol van Kyoto tussen het referentiejaar en het jaar 2005,
- volgens de procedure van artikel 8, op basis van gestandaardiseerde procedurele richtsnoeren, met inbegrip van kwantitatieve informatie over de belangrijkste, bij de opstelling van de prognoses gehanteerde uitgangspunten en de aan de ramingen ten grondslag liggende methodiek;
- een beoordeling van de economische gevolgen van deze maatregelen, voorzover mogelijk;
- c) informatie over de volgende gassen: koolmonoxide (CO), stikstofoxiden (NO_x) en vluchtige organische verbindingen behalve methaan (NMVOS), en zwaveloxiden, overeenkomstig de rapporteringseisen volgens het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering, met inbegrip van:
- gegevens over de emissies;
  - een beschrijving van de genomen of overwogen beleidsinitiatieven en maatregelen ter beperking en/of vermindering van de emissies van die gassen;
  - voorzover mogelijk, geregelde emissieprognoses zoals vastgesteld volgens de procedure van artikel 8, op basis van gestandaardiseerde procedurele richtsnoeren, met inbegrip van kwantitatieve informatie over de belangrijkste uitgangspunten en de aan de ramingen ten grondslag liggende methodiek.

Artikel 3

Inventarissen en mededeling van gegevens

1. De lidstaten bepalen hun antropogene emissies per bron en verwijderingen per put van de broeikasgassen die niet onder het Protocol van Montreal vallen, zoals gespecificeerd in artikel 2, lid 2, volgens de methodieken die door de intergouvernementele werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) zijn aanvaard en door de conferentie van de partijen zijn goedgekeurd. Die methodieken worden zo nodig volgens de procedure van artikel 8 herzien, zodat ten volle rekening kan worden gehouden met toekomstige besluiten van de conferentie van de partijen.

2. De lidstaten brengen jaarlijks, uiterlijk op 31 december, verslag uit aan de Commissie over hun antropogene CO₂-emissies en de CO₂-verwijderingen per put in het voorafgaande kalenderjaar.

De lidstaten delen ook jaarlijks de gegevens mede die in de nationale inventaris zijn opgenomen met betrekking tot de emissies per bron en de verwijderingen per put van de andere in artikel 2, lid 2, vermelde

broeikasgassen. Uiterlijk op 31 december dienen zij bij de Commissie hun definitieve gegevens over het voorvorige kalenderjaar in, samen met de voorlopige gegevens voor het vorige kalenderjaar.

Uiterlijk op 31 december brengen de lidstaten voorts verslag uit over de meest recente prognoses inzake de emissies per bron en de verwijderingen per put van de broeikasgassen die zijn vermeld in bijlage A bij het Protocol van Kyoto voor het tijdvak 2008-2012, en voorzover mogelijk, voor het jaar 2005.

De Commissie neemt verdere maatregelen ter bevordering van de vergelijkbaarheid en de transparantie van de nationale inventarissen en verslagen.

3. De Commissie stelt in samenwerking met de lidstaten en op basis van de door hen verstrekte informatie inventarissen op van de antropogene emissies van broeikasgassen en de verwijdering per put in de Gemeenschap. Zij verstrekt deze op overeenkomstig lid 2 verkregen informatie gebaseerde inventarissen vóór 1 maart aan alle lidstaten.

Artikel 4

Evaluatieprocedures en -methodes

De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 8 procedures en methoden vast voor de evaluatie van de nationale programma's als bedoeld in artikel 6, alsmede de frequentie waarmee de lidstaten die programma's moeten bijstellen.

Artikel 5

Evaluatie van de nationale programma's en de stand van de emissies in de Gemeenschap

1. Binnen drie maanden na de kennisgeving van deze beschikking zenden de lidstaten, voorzover zulks nog niet is gebeurd, hun bestaande nationale programma's en de bijgestelde versie van de reeds toegezonden programma's aan de Commissie toe.

Toekomstige nationale programma's en de bijstellingen daarvan worden binnen drie maanden na de vaststelling toegezonden aan de Commissie.

2. De Commissie zendt de ingekomen nationale programma's binnen één maand na ontvangst door naar de overige lidstaten.

3. De Commissie evalueert de nationale programma's, teneinde na te gaan of de vorderingen in de Gemeenschap in haar geheel toereikend zijn om te waarborgen dat de in artikel 2, lid 1, bedoelde verbintenissen worden nagekomen.

4. Binnen zes maanden na ontvangst van de nationale programma's brengt de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de resultaten van haar evaluatie.

Het Europees Milieuagentschap verleent de Commissie waar nodig zijn steun bij de opstelling van dit verslag, met inachtneming van zijn jaarlijks werkprogramma.

Artikel 6

Evaluatie van de geboekte vooruitgang

De Commissie evalueert in overleg met de lidstaten jaarlijks of de reële en geraamde vorderingen van de lidstaten, mede via de bijdrage van de communautaire maatregelen, voor het nakomen van de verbintenissen van de Gemeenschap krachtens het Raamverdrag inzake klimaatverandering en het Protocol van Kyoto, toereikend zijn om te verzekeren dat de Gemeenschap en haar lidstaten op weg zijn naar de nakoming van hun verbintenissen, en brengt aan het Europees Parlement en de Raad verslag uit aan de hand van de krachtens de artikelen 2, 3 en 5 ontvangen informatie. Het verslag van de Commissie wordt ook ter beschikking van het Europees Parlement en de Raad gesteld wanneer de door de lidstaten verstrekte gegevens onvolledig zijn. De Commissie kan in dat geval, in overleg met de betrokken lidstaat, de beste gegevens in het verslag opnemen die ter beschikking staan.

Artikel 7

Andere broeikasgassen

(geschrapt)

Artikel 8

Comitologie

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen

naar gelang van de urgentie van de materie. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de lidstaten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. a) De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast indien zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.
- b) Indien de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad drie maanden na de indiening van het voorstel geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.”.

Artikel 2

Deze beschikking treedt in werking op 1 januari 1999.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te . . .

Voor de Raad
De Voorzitter

MOTIVERING VAN DE RAAD

1. INLEIDING

1. Op 4 september 1996 heeft de Commissie bij de Raad een voorstel op de grondslag van artikel 130 S, lid 1, van het EG-Verdrag ingediend tot wijziging van Beschikking 93/389/EEG inzake een bewakingssysteem voor de uitstoot van CO₂ en andere broeikasgassen in de Gemeenschap.
2. Het Economisch en Sociaal Comité heeft op 17 oktober 1996 advies uitgebracht.
3. Het Europees Parlement heeft op 18 september 1997 advies uitgebracht.
4. De Commissie heeft de Raad op 3 maart 1998 een gewijzigd voorstel toegezonden.
5. De Raad heeft op 16 juni 1998 zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld overeenkomstig artikel 189 C van het Verdrag.

II. DOELSTELLING

Het gemeenschappelijk standpunt strekt ertoe voornoemde Beschikking 93/389/EEG te wijzigen, met het oog op:

- de bijstelling voor de periode na 2000 van het communautaire bewakingssysteem voor alle emissies van broeikasgassen die niet onderworpen zijn aan het Protocol van Montréal, mede rekening houdend met de eisen van het Protocol van Kyoto dat op 10 december 1997 is aangenomen op de derde conferentie van de partijen bij het Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering (UNFCCC), en
- de evaluatie van de vorderingen in de Gemeenschap bij het nakomen van de verbintenissen ten aanzien van deze emissies uit hoofde van het Raamverdrag inzake klimaatverandering en het Protocol van Kyoto bij dat verdrag.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

ALGEMENE OPMERKINGEN

Bij de opstelling van het gemeenschappelijk standpunt heeft de Raad zich in hoofdzaak laten leiden door de twee volgende overwegingen:

- in de eerste plaats moet het bewakingssysteem op basis van het Commissievoorstel worden bijgesteld en moet het technisch in overeenstemming worden gebracht met de eisen van het Protocol van Kyoto dat ondertussen is aangenomen (op 10 december 1997),
- in de tweede plaats moet het bewakingssysteem een nuttig instrument worden voor de evaluatie van de vorderingen in de Gemeenschap bij het nakomen van de verbintenissen uit hoofde van zowel het UNFCCC als het Protocol van Kyoto.

Een aanzienlijk aantal amendementen van het Europees Parlement die ook al in het gewijzigde Commissievoorstel waren opgenomen, zijn in het gemeenschappelijk standpunt geheel of gedeeltelijk overgenomen. Geen enkel amendement van het Europees Parlement is door de Commissie verworpen en door de Raad toch in het gemeenschappelijk standpunt opgenomen. Nadere toelichtingen volgen hierna in het punt „Specifieke opmerkingen”, onder meer in verband met bijkomende wezenlijke technische wijzigingen die door de Raad in de tekst van het gemeenschappelijk standpunt zijn aangebracht ingevolge de aanneming van het Protocol van Kyoto.

SPECIFIEKE OPMERKINGEN

Preambule

De preambule bevat nu twee nieuwe overwegingen (respectievelijk de vijfde en de zesde overweging) op basis van de amendementen van het Europees Parlement. Voorts is de overweging die in hoofdzaak verwees naar de verschillende fasen van de procedure voor de aanneming van het Protocol van Kyoto, geschrapt en vervangen door een kortere tekst die verwijst naar het resultaat van de procedure, dat wil zeggen de eisen van het Protocol van Kyoto.

Naast andere kleine aanpassingen (zoals de wijziging van de uiterste datum voor het indienen van inventarissen (nu 31 december) en het vermelden van bijkomende data van conclusies van de Raad) teneinde de samenhang met de gewijzigde artikelen te waarborgen, werd tevens een verwijzing ingevoerd naar de mogelijke toekomstige bijstelling van het bewakingssysteem om rekening te houden met verdere besluiten in het kader van het Protocol van Kyoto.

Artikel 1

Artikel 1 werd in overeenstemming gebracht met de inhoud en de doelstelling van het gemeenschappelijk standpunt (zie deel II).

Artikel 2

De belangrijkste wijzigingen van dit artikel betreffende de nationale programma's, strekken er vooral toe rekening te houden met de resultaten van de ondertussen afgeronde onderhandelingen van Kyoto en in het bijzonder met de eisen van het Protocol van Kyoto voor de Gemeenschap en de lidstaten. Het bijgestelde bewakingssysteem zal in feite ook bijdragen tot de evaluatie van de vorderingen van de Gemeenschap en de lidstaten bij het nakomen van de verbintenissen uit hoofde van het UNFCCC en het protocol. De structuur van dit artikel werd voorts gewijzigd om een onderscheid te maken tussen de eisen van het UNFCCC en die van het Protocol van Kyoto.

— Lid 1

Dit lid werd gewijzigd om in het eerste streepje met het oog op de volledigheid een verwijzing op te nemen naar de conclusies van de Raad van 15 en 16 december 1994. Het tweede streepje werd licht aangepast en het derde streepje werd toegevoegd om rekening te houden met de uitgebreide doelstelling van het gemeenschappelijk standpunt: de streepjes verwijzen nu respectievelijk naar de nakoming van de verbintenissen van de Gemeenschap in verband met broeikasgassen uit hoofde van het UNFCCC en het Protocol van Kyoto, alsmede naar de transparantie en nauwgezette bewaking van de reële en geraamde vorderingen van de lidstaten (mede via de bijdrage van de communautaire maatregelen) bij het leveren van nationale bijdragen tot die verbintenissen.

— Lid 2

Dit lid (en in het bijzonder punt b)) werd eveneens gewijzigd om het technisch in overeenstemming te brengen met de eisen van het Protocol van Kyoto, met name op het gebied van het tijdvak van de verbintenis (2008-2012), het pakket van gassen (de zes gassen van de lijst in bijlage A bij het protocol) en het referentiejaar (1990, of 1995 voor de drie bijkomende gassen). Punt c) verwijst naar de informatie die krachtens het Raamverdrag inzake klimaatverandering over de andere broeikasgassen moet worden verstrekt.

Voorts is op basis van de amendementen van het Europees Parlement vermeld dat de lidstaten gegevens en informatie moeten verstrekken op basis van gestandaardiseerde procedurele richtsnoeren.

Artikel 3

Hierna volgen de belangrijkste wijzigingen van dit artikel betreffende de nationale inventarissen en mededeling van gegevens:

- *lid 1*: er werd een verwijzing toegevoegd naar de IPCC-methodieken en toekomstige besluiten in dat verband van de conferentie van de partijen bij het Raamverdrag inzake klimaatverandering, teneinde de verenigbaarheid van de methodieken bij de opstelling van inventarissen en de indiening van desbetreffende gegevens te waarborgen;
- *lid 2*:
  - a) wijziging van de uiterste data (nu 31 december) voor de mededeling van informatie en gegevens aan de Commissie, mede om die uiterste data verenigbaar te maken met de verdere eisen van het UNFCCC en andere belangrijke internationale verdragen inzake luchtvervuiling;
  - b) opneming van een verwijzing naar het uitbrengen van een verslag over de meest recente prognoses inzake de emissies van de broeikasgassen die onderworpen zijn aan het Protocol van Kyoto voor het voorgeschreven tijdvak van verbintenis (2008-2012) en, voorzover mogelijk, voor het jaar 2005;
  - c) opneming van een verwijzing naar de verdere maatregelen die door de Commissie moeten worden genomen om de vergelijkbaarheid en de transparantie van de door de lidstaten verstrekte informatie (met name nationale inventarissen en mededelingen) te waarborgen. Bij de toevoeging van deze verwijzing werd gedeeltelijk rekening gehouden met een amendement van het Europees Parlement; de nadere verwijzing naar gemeenschappelijke vormgevingsrichtsnoeren die in het gewijzigd Commissievoorstel was opgenomen, is door de Raad niet overgenomen;
- *lid 3*: wijziging van de uiterste datum (1 maart) voor de verstrekking van voornoemde informatie aan de lidstaten door de Commissie.

Artikel 5

De Raad heeft het amendement van het Europees Parlement overgenomen, dat ertoe strekte dit artikel te behouden (ook de Commissie heeft dat amendement in haar gewijzigd voorstel aanvaard). De tekst van het artikel werd in het gemeenschappelijk standpunt evenwel gewijzigd (en de titel werd aangepast), zodat ook verder bijstellingen van de nationale programma's worden bestreken.

De Raad bracht voorts onder meer de volgende wijzigingen aan:

- de termijn waarover de Commissie beschikt om de ontvangen nationale programma's naar de andere lidstaten door te zenden, werd teruggebracht tot één maand;
- er werd een verwijzing naar het Europees Milieuagentschap toegevoegd, dat waar nodig zijn steun zal verlenen bij de opstelling van het evaluatieverslag dat door de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement moet worden voorgelegd.

Artikel 6

De tekst van dit artikel werd in overeenstemming gebracht met de gewijzigde redactie van artikel 2, lid 1.

Het artikel bepaalt nu dat de Commissie jaarlijks de reële en geraamde vorderingen van de lidstaten, mede via de bijdrage van de communautaire maatregelen, bij het nakomen van de verbintenissen krachtens het UNFCCC en het Protocol van Kyoto evalueert, en verslag uitbrengt aan het Europees Parlement en de Raad.

Het laatste gedeelte van dit artikel werd toegevoegd rekening houdend met een amendement van het Europees Parlement. Het bepaalt dat voornoemd verslag ook ter beschikking wordt gesteld wanneer de door de lidstaten verstrekte informatie onvolledig is; in dat geval kan de Commissie in overleg met de betrokken lidstaat de beste gegevens die ter beschikking staan, in het verslag opnemen. Het gemeenschappelijk standpunt verschilt op dit punt van het amendement van het Europees Parlement en van het gewijzigd Commissievoorstel, waarbij werd verzocht om in het verslag uitdrukkelijk te vermelden dat sommige gegevens ontbreken.

Artikel 7

Dit artikel („Andere broeikasgassen”) werd geschrapt, zoals de Commissie had voorgesteld.

Artikel 8

Het gemeenschappelijk standpunt voorziet in een comité van regelgevende aard (procedure III a) in plaats van een comité van raadgevende aard (procedure I) zoals het Europees Parlement had voorgesteld en de Commissie in haar gewijzigde voorstel had aanvaard.

De Commissie stond weigerachtig tegenover de wijziging van het type comité, maar aanvaardde uiteindelijk de door de Raad aangebrachte wijziging.

Artikel 9

Met het oog op de duidelijkheid en de rechtszekerheid werd een datum van inwerkingtreding van de beschikking ingevoegd (1 januari 1999).

De Commissie aanvaardde de wijzigingen die de Raad in zijn gemeenschappelijk standpunt heeft opgenomen.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 51/98

door de Raad vastgesteld op 24 september 1998

met het oog op de aanneming van Richtlijn 98/.../EG van het Europees Parlement en de Raad van ... betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen

(98/C 333/04)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat de interne markt een ruimte zonder binnengrenzen omvat, waarin het vrij verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd; dat het vrij verkeer van goederen niet alleen ziet op transacties in het zakenleven, maar ook op transacties van particulieren; dat het inhoudt dat consumenten die in de ene lidstaat wonen op het grondgebied van een andere lidstaat goederen kunnen inkopen op basis van een eenvormig minimumpakket billijke voorschriften betreffende de aankoop van consumptiegoederen;
- (2) Overwegende dat de wetgevingen van de lidstaten betreffende de verkoop van consumptiegoederen talrijke verschillen te zien geven, zodat ook de nationale markten voor consumptiegoederen van elkaar verschillen en de concurrentie tussen de verkopers kan worden vervalst;
- (3) Overwegende dat de consument die van de grote markt wil profiteren door in een andere lidstaat dan die waar hij woont goederen aan te schaffen, een fundamentele rol bij de voltooiing van de interne markt speelt; dat het ontstaan van kunstmatige nieuwe grenzen en onderling afgeschermden markten verhinderd dient te worden; dat de mogelijkheden voor de consument sterk zijn uitgebreid dankzij de nieuwe communicatietechnologieën die gemakkelijk toegang bieden tot de distributiesystemen van andere lidstaten of van derde landen; dat

het ontbreken van een minimale harmonisatie van de voorschriften inzake de aankoop van consumptiegoederen de ontwikkeling van de goederenverkoop via de nieuwe technologieën voor communicatie op afstand ernstig in het gedrang zal brengen;

- (4) Overwegende dat het scheppen van een gemeenschappelijke minimale regelgeving voor de consument die geldt onafhankelijk van de plaats van aankoop van goederen binnen de Gemeenschap, het vertrouwen van de consument zal versterken en hem in staat zal stellen ten volle van de interne markt te profiteren;
- (5) Overwegende dat de voornaamste problemen van de consument en de belangrijkste bron van conflicten met verkopers verband houden met het gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst; dat derhalve de nationale wetgevingen betreffende de verkoop van consumptiegoederen in dezen nader tot elkaar dienen te worden gebracht, evenwel zonder afbreuk te doen aan de nationaalrechtelijke beginselen en bepalingen inzake contractuele en niet-contractuele aansprakelijkheid;
- (6) Overwegende dat de goederen vooral moeten overeenstemmen met de overeenkomst; dat overeenstemming met de overeenkomst kan worden beschouwd als een gemeenschappelijk beginsel van de diverse nationale rechtstradities; dat het in bepaalde nationale rechtstradities wellicht niet mogelijk is om op grond van uitsluitend dit beginsel een minimaal beschermingsniveau voor de consument te waarborgen; dat voor dergelijke rechtstradities aanvullende nationale bepalingen van nut kunnen zijn om de bescherming van de consument te waarborgen voor gevallen waarin de partijen in de overeenkomst geen specifieke bedingen hebben opgenomen dan wel bedingen of afspraken die direct of indirect voorzien in afstand of beperking van de rechten van de consument en — voorzover de betrokken rechten voortvloeien uit deze richtlijn — niet bindend zijn voor de consument;
- (7) Overwegende dat het ter vergemakkelijking van de toepassing van het beginsel van overeenstemming met de overeenkomst dienstig is een weerlegbaar vermoeden van overeenstemming met de overeenkomst in te voeren dat de meest voorkomende situaties bestrijkt; dat dit vermoeden de contractsvrijheid van de partijen onverlet laat; dat voorts wanneer specifieke bedingen in de overeenkomst

⁽¹⁾ PB C 307 van 16.10.1996, blz. 8 en PB C 148 van 14.5.1998, blz. 12.

⁽²⁾ PB C 66 van 3.3.1997, blz. 5.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 10 maart 1998 (PB C 140 van 6.4.1998, blz. 30), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 24 september 1998 en besluit van het Europees Parlement van ...

ontbreken of de minimumclausule van toepassing is, de elementen waaruit dit vermoeden bestaat mogen worden gebruikt om het gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst vast te stellen; dat de kwaliteit en de prestaties die de consument redelijkerwijs mag verwachten, afhankelijk zijn van de aard van de goederen, onder meer van de vraag of zij nieuw dan wel tweedehands zijn; dat de elementen waaruit dit vermoeden bestaat cumulatief zijn; dat, wanneer een bepaald element in de omstandigheden van het geval duidelijk niet van toepassing is, de overige elementen van het vermoeden niettemin van toepassing blijven;

- (8) Overwegende dat tegenover de consument de verkoper rechtstreeks aansprakelijk moet zijn voor de overeenstemming van de goederen met de overeenkomst; dat deze oplossing van oudsher in de rechtstelsels van de lidstaten voorkomt; dat de verkoper vrij moet blijven om onder de in het nationale recht geldende voorwaarden, verhaal te nemen op de producent, op een eerdere verkoper in dezelfde contractuele keten of op enige andere tussenpersoon, tenzij hij afstand heeft gedaan van zijn rechten; dat het nationale recht bepaalt op wie en hoe verhaal kan worden genomen;
- (9) Overwegende dat in geval van niet-overeenstemming van de goederen met de overeenkomst, de consument het recht moet hebben om de goederen kosteloos met de overeenkomst in overeenstemming te laten brengen, waarbij hij kan kiezen tussen herstel of vervanging, of, bij gebreke daarvan, recht moet hebben op een prijsvermindering of op ontbinding van de overeenkomst;
- (10) Overwegende dat de consument in eerste instantie van de verkoper kan verlangen dat deze de goederen herstelt of vervangt tenzij deze vormen van genoegdoening onmogelijk of buiten verhouding zijn; dat het al dan niet buiten verhouding zijn van een vorm van genoegdoening objectief moet worden vastgesteld; dat een bepaalde vorm van genoegdoening buiten verhouding is als hij vergeleken met de andere vorm van genoegdoening onredelijke kosten met zich brengt; dat de kosten van een vorm van genoegdoening onredelijk zijn als zij beduidend hoger liggen dan de kosten van de andere vorm van genoegdoening;
- (11) Overwegende dat de verkoper in geval van een gebrek aan overeenstemming de consument steeds, bij wijze van schikking, om het even welke beschikbare vorm van genoegdoening kan voorstellen; dat het de consument vrij staat dat voorstel aan te nemen of af te wijzen;
- (12) Overwegende dat de verwijzingen naar het tijdstip van aflevering niet met zich brengen dat lidstaten hun voorschriften over de overgang van het risico moeten wijzigen;
- (13) Overwegende dat het de lidstaten vrij staat te bepalen dat elke terugbetaling aan de consument kan worden verminderd teneinde rekening te houden met het gebruik dat de consument van het goed

heeft gehad sedert het hem is afgeleverd, in mindering kan worden gebracht op elke terugbetaling aan de consument; dat de gedetailleerde regeling betreffende de wijze waarop tot de ontbinding van de overeenkomst wordt gekomen, kan worden vastgelegd in het nationale recht;

- (14) Overwegende dat de specifieke aard van tweedehandsgoederen het in de regel onmogelijk maakt ze te vervangen; dat het recht van de consument op vervanging derhalve voor deze goederen over het algemeen niet kan worden uitgeoefend; dat de lidstaten kunnen toestaan dat de partijen voor dergelijke goederen een kortere aansprakelijkheidstermijn overeenkomen;
- (15) Overwegende dat het passend is de termijn te beperken waarbinnen de verkoper aansprakelijk is voor een gebrek aan overeenstemming dat bestaat ten tijde van de aflevering van de goederen; dat de lidstaten voorts een verjaringstermijn kunnen vaststellen waarbinnen de consumenten hun rechten kunnen uitoefenen, doch dat deze verjaringstermijn niet mag verstrijken binnen twee jaar na de aflevering van de goederen; dat, indien de verjaringstermijn volgens de nationale wetgeving niet ingaat ten tijde van de aflevering van de goederen, de totale duur van de verjaringstermijn volgens de nationale wetgeving niet korter mag zijn dan twee jaar vanaf het tijdstip van aflevering;
- (16) Overwegende dat de lidstaten kunnen voorzien in schorsing of stuiting van de termijn waarbinnen een gebrek aan overeenstemming zich moet manifesteren en van de verjaringstermijn, waar toepasselijk en volgens het nationale recht, in geval van herstelling, vervanging of van onderhandelingen tussen verkoper en consument met het oog op een minnelijke schikking;
- (17) Overwegende dat de lidstaten een termijn moeten kunnen vaststellen waarbinnen de consument de verkoper op de hoogte moet stellen van een gebrek aan overeenstemming; dat de lidstaten een hoger beschermingsniveau voor de consument mogen waarborgen door zo'n verplichting niet in te voeren; dat consumenten in de gehele Gemeenschap in elk geval over een termijn van ten minste twee maanden moeten beschikken om de verkoper op de hoogte te stellen van een gebrek aan overeenstemming;
- (18) Overwegende dat de lidstaten ervoor moeten waken dat de kennisgevingstermijn de over de grens winkelende consument niet benadeelt; dat zij de Commissie in kennis moeten stellen van het gebruik dat zij van deze bepaling maken; dat de Commissie de gevolgen in het oog moet houden die de uiteenlopende toepassing van deze bepaling heeft voor de consument en voor de interne markt; dat informatie over het gebruik dat een lidstaat maakt van deze bepaling voor de andere lidstaten en voor de consumenten en consumentenorganisaties in de gehele Gemeenschap beschikbaar moet zijn; dat derhalve een overzicht van de situatie in alle lidstaten in het

Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen moet worden bekendgemaakt;

- (19) Overwegende dat het voor bepaalde categorieën goederen vaste praktijk is dat verkopers en producenten garanties geven voor gebreken die zich binnen een bepaalde termijn manifesteren; dat deze praktijk kan bijdragen tot versterking van de concurrentie; dat dergelijke garanties weliswaar een legitiem marketinginstrument zijn, doch de consument niet mogen misleiden; dat teneinde te verzekeren dat de consument niet misleid wordt, de garanties bepaalde gegevens moeten bevatten, onder meer een verklaring dat zij de rechten van de consument onverlet laten;
- (20) Overwegende dat de partijen niet in onderlinge overeenstemming mogen voorzien in afstand of beperking van de rechten van de consument omdat dit de wettelijke bescherming zou uithollen; dat dit beginsel ook moet gelden voor bedingen volgens welke de consument op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst van het gebrek aan overeenstemming van het consumptiegoed op de hoogte was; dat de bescherming die de consument krachtens deze richtlijn geniet niet mag worden vermindert door de keuze van het recht van een niet-lidstaat als het op de overeenkomst van toepassing zijnde recht;
- (21) Overwegende dat de wetgeving en de rechtspraak op dit gebied in de diverse lidstaten blijken te geven van een toenemende inspanning teneinde de consument een bescherming van hoog niveau te garanderen; dat in het licht van deze ontwikkeling en van de met de uitvoering van deze richtlijn opgedane ervaring verdergaande harmonisatie nodig kan blijken, met name door te voorzien in rechtstreekse aansprakelijkheid van de producent voor gebreken waarvoor hij verantwoordelijk is;
- (22) Overwegende dat de lidstaten de mogelijkheid moeten hebben op het door deze richtlijn bestreken gebied strengere voorschriften vast te stellen of te handhaven teneinde de consument een nog hoger beschermingsniveau te bieden,

HEBBEN DE VOIGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Werkingsfeer en definities

1. Deze richtlijn beoogt de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van de garanties voor consumptiegoederen, teneinde in het kader van de interne markt een eenvormig minimumniveau van consumentenbescherming te verzekeren.

2. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „consument”: iedere natuurlijke persoon die bij de onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelt voor doeleinden die geen verband houden met zijn beroep of bedrijf;
- b) „consumptiegoederen”: alle roerende lichamelijke zaken, behalve:
- goederen die executoriaal of anderszins gerechtelijk worden verkocht;
  - water en gas die niet marktklaar zijn gemaakt in een bepaald volume of in een bepaalde hoeveelheid;
  - elektriciteit;
- c) „verkoper”: iedere natuurlijke of rechtspersoon die uit hoofde van een overeenkomst in het kader van zijn bedrijf of beroep consumptiegoederen verkoopt;
- d) „producent”: de fabrikant van consumptiegoederen, de importeur van consumptiegoederen op het grondgebied van de Europese Gemeenschap of elke andere persoon die zich als producent voordoet door zijn naam, handelsmerk of enig ander onderscheidend teken op de consumptiegoederen aan te brengen;
- e) „garantie”: elke door een verkoper of producent tegenover de consument zonder bijkomende kosten aangegane verbintenis om de betaalde prijs terug te betalen, of om de consumptiegoederen te vervangen of te herstellen, of om zich er op enigerlei wijze om te bekommeren, indien de goederen niet overeenstemmen met de beschrijving in het garantiebewijs of in de desbetreffende reclame;
- f) „herstelling”: de consumptiegoederen in geval van gebrek aan overeenstemming met de overeenkomst in overeenstemming brengen.

3. De lidstaten kunnen bepalen, dat tweedehandsgoederen die worden verkocht op een openbare veiling, waarop de consument in eigen persoon aanwezig kan zijn, niet als „consumptiegoederen” worden beschouwd.

4. Overeenkomsten tot levering van te vervaardigen of voort te brengen consumptiegoederen vallen eveneens onder deze richtlijn, tenzij de consument een wezenlijk deel van de voor de vervaardiging of voortbrenging benodigde grondstoffen moet verschaffen.

Artikel 2

Overeenstemming met de overeenkomst

1. De verkoper is verplicht aan de consument goederen af te leveren die met de koopovereenkomst in overeenstemming zijn.

2. Overeenstemming met de overeenkomst wordt vermoed, wanneer de consumptiegoederen:

- a) in overeenstemming zijn met de door de verkoper gegeven beschrijving ervan, en de eigenschappen bezitten van de goederen die de verkoper aan de consument als monster of als model heeft getoond;
- b) geschikt zijn voor elk bijzonder door de consument gewenst gebruik dat deze aan de verkoper bij het sluiten van de overeenkomst heeft medegedeeld, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat de koper zich niet op de mededelingen van de verkoper heeft verlaten;
- c) geschikt zijn voor het gebruik waartoe goederen van dezelfde soort gewoonlijk dienen;
- d) de kwaliteit en prestaties bieden die voor goederen van dezelfde soort normaal zijn en die de consument redelijkerwijs mag verwachten, gelet op de aard van de goederen en op de eventuele door de verkoper, de producent of diens vertegenwoordiger — met name in reclame of etikettering — publiekelijk gedane mededelingen over de bijzondere kenmerken ervan.

3. In de zin van dit artikel kan er geen sprake zijn van gebrek aan overeenstemming wanneer het gebrek op het tijdstip van sluiting van de overeenkomst de consument bekend was of redelijkerwijs niet onbekend kon zijn.

4. De verkoper is niet gebonden door de in lid 2, onder d), bedoelde publiekelijk afgelegde mededelingen indien hij:

- aantoonde dat de mededeling in kwestie hem niet bekend was en hem redelijkerwijs niet bekend kon zijn;
- aantoonde dat deze mededeling op het tijdstip van sluiting van de overeenkomst was rechtgezet;
- aantoonde dat de beslissing tot aankoop van de consumptiegoederen niet door deze mededeling beïnvloed kan zijn.

5. Gebrek aan overeenstemming ten gevolge van een verkeerde installatie van de consumptiegoederen wordt gelijkgesteld met gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst, wanneer de installatie deel uitmaakt van de koopovereenkomst betreffende de goederen en door de verkoper of onder diens verantwoordelijkheid is uitgevoerd.

Artikel 3

Rechten van de consument

1. De verkoper is jegens de consument aansprakelijk voor elk gebrek aan overeenstemming dat bestaat bij de aflevering van de goederen.

2. In geval van gebrek aan overeenstemming, heeft de consument het recht dat de goederen kosteloos door herstelling of vervanging in overeenstemming worden gebracht, overeenkomstig lid 3, of dat de prijs op passende wijze wordt verminderd of dat de koopovereenkomst met betrekking tot deze goederen wordt ontbonden, overeenkomstig de leden 4 en 5.

3. In eerste instantie heeft de consument het recht om van de verkoper het kosteloze herstel of de kosteloze vervanging van de goederen te verlangen behalve als dat onmogelijk of buiten verhouding zou zijn.

Een vorm van genoegdoening wordt geacht buiten verhouding te zijn indien zij voor de verkoper kosten meebrengt die, vergeleken met de alternatieve vorm van genoegdoening, onredelijk zijn, gelet op:

- de waarde die de goederen zonder het gebrek aan overeenstemming zouden hebben;
- de ernst van het gebrek aan overeenstemming en
- de vraag, of de alternatieve vorm van genoegdoening concreet mogelijk is zonder ernstige overlast voor de consument.

Herstelling of vervanging moet, rekening houdend met de aard van de goederen en het gebruik van de goederen dat de consument wenste, binnen een redelijke termijn en zonder ernstige overlast voor de consument plaatsvinden.

4. Indien de consument geen aanspraak kan maken op herstelling of vervanging, of indien genoegdoening binnen een redelijke termijn en zonder ernstige overlast voor de consument is uitgebleven, kan de consument een passende prijsvermindering of de ontbinding van de koopovereenkomst verlangen.

5. Ontbinding van de overeenkomst kan niet worden verlangd indien het gebrek aan overeenstemming van geringe betekenis is.

Artikel 4

Recht van verhaal

Wanneer de eindverkoper jegens de consument aansprakelijk is uit hoofde van een gebrek aan overeenstemming dat voortvloeit uit een handelen of nalaten van de producent, van een eerdere verkoper in dezelfde contractuele keten of van enige andere tussenpersoon, kan de eindverkoper verhaal nemen op de aansprakelijke persoon of personen in de contractuele keten, tenzij hij van zijn recht

daartoe afstand heeft gedaan. De persoon of personen op wie de eindverkoper verhaal kan nemen alsmede de rechtsvorderingen en de wijze van procederen worden bepaald door het nationale recht.

Artikel 5

Termijnen

1. De verkoper is aansprakelijk krachtens artikel 3 wanneer het gebrek aan overeenstemming zich manifesteert binnen een termijn van twee jaar vanaf de aflevering van de goederen. Indien voor de uitoefening van de in artikel 3, lid 2, vermelde rechten in de nationale wetgeving een verjaringstermijn geldt, kan die niet verstrijken binnen een periode van twee jaar vanaf de aflevering.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de consument zijn rechten niet kan uitoefenen dan wanneer hij de verkoper binnen een termijn van twee maanden na de datum waarop hij het gebrek aan overeenstemming heeft vastgesteld, hiervan op de hoogte heeft gebracht.

De lidstaten stellen de Commissie in kennis van het gebruik dat zij van dit lid maken. De Commissie houdt de gevolgen in het oog die deze aan de lidstaten geboden keuzemogelijkheid heeft voor de consument en voor de interne markt.

Uiterlijk op . . .⁽¹⁾ stelt de Commissie een verslag op over het gebruik dat de lidstaten van dit lid maken. Dit verslag wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

3. Manifesteert zich een gebrek aan overeenstemming binnen een termijn van zes maanden vanaf de aflevering van de goederen, dan geldt tot bewijs van het tegendeel het vermoeden dat dit gebrek bestond op het tijdstip van aflevering tenzij dit vermoeden onverenigbaar is met de aard van de goederen of met de aard van het gebrek aan overeenstemming.

Artikel 6

Garanties

1. Elke garantie is juridisch bindend voor degene die haar biedt, volgens de in het garantiebewijs en in de daarmee samenhangende reclame vastgestelde voorwaarden.

2. In de garantie:

- moet vermeld staan dat de consument krachtens de toepasselijke nationale wetgeving betreffende de verkoop van consumptiegoederen wettelijke rechten heeft en moet duidelijk worden gesteld dat de garantie die rechten onverlet laat;
- moeten in duidelijke en begrijpelijke taal de inhoud van de garantie en de essentiële gegevens vermeld

staan die noodzakelijk zijn om van de garantie gebruik te kunnen maken, met name de duur en het geografische toepassingsgebied van de garantie, alsmede de naam en het adres van de garant.

3. Op verzoek van de consument moet de garantie schriftelijk of op een andere te zijner beschikking staande en voor hem toegankelijke duurzame drager beschikbaar worden gesteld.

4. De lidstaat waar de consumptiegoederen op de markt worden gebracht, kan, met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag, bepalen dat op zijn grondgebied de garantie wordt gesteld in één of meer talen die hij uit de officiële talen van de Gemeenschap kiest.

5. Indien een garantie inbreuk maakt op de voorschriften van de leden 2, 3 en 4, doet dat op generlei wijze afbreuk aan de geldigheid ervan en kan de consument zich er toch op beroepen en verlangen dat die wordt gehonoreerd.

Artikel 7

Dwingend karakter

1. Contractuele bedingen of afspraken die zijn overeengekomen met de verkoper voordat het gebrek aan overeenstemming ter kennis van de verkoper is gebracht en die direct of indirect voorzien in afstand of beperking van uit deze richtlijn voortvloeiende rechten, binden onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet.

De lidstaten kunnen bepalen dat de verkoper en de consument voor tweedehandsgoederen in de overeenkomst voorwaarden of afspraken kunnen overeenkomen omtrent een kortere aansprakelijkheidstermijn voor de verkoper dan die van artikel 5, lid 1. Deze termijn mag niet korter zijn dan één jaar.

2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen, om ervoor te zorgen dat de consument de door deze richtlijn geboden bescherming niet wordt ontzegd door de keuze van het recht van een derde land niet-lidstaat als recht dat op de overeenkomst van toepassing is, wanneer er een nauwe band bestaat tussen de overeenkomst en het grondgebied van een lidstaat.

Artikel 8

Nationaal recht en minimum aan bescherming

1. De uit deze richtlijn voortvloeiende rechten worden uitgeoefend onverminderd andere rechten die de consument krachtens nationale voorschriften inzake contractuele of niet-contractuele aansprakelijkheid kan doen gelden.

⁽¹⁾ 42 maanden na de inwerkingtreding.

2. De lidstaten kunnen op het door deze richtlijn bestreken gebied strengere voorschriften vaststellen of handhaven voorzover deze met het Verdrag verenigbaar zijn, teneinde de consument een hogere graad van bescherming te verzekeren.

Artikel 9

Omzetting

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op ...⁽¹⁾ aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van nationaal recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 10

Evaluatie

De Commissie evalueert uiterlijk op ...⁽²⁾ de toepassing van deze richtlijn en brengt verslag uit aan het Europees Parlement en de Raad. In het verslag wordt onder meer aandacht besteed aan de mogelijkheid producenten rechtstreeks aansprakelijk te stellen; indien passend, zal het verslag vergezeld gaan van voorstellen.

Artikel 11

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 12

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te ...

*Voor het
Europees Parlement
De Voorzitter*

*Voor de Raad
De Voorzitter*

⁽¹⁾ 36 maanden na de inwerkingtreding.

⁽²⁾ Zeven jaar na de inwerkingtreding.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 23 augustus 1996 heeft de Commissie bij de Raad een op artikel 100 A van het EG-Verdrag gebaseerd voorstel ingediend betreffende de verkoop van en de waarborgen voor consumptiegoederen.
2. Het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité hebben respectievelijk op 10 maart 1998 en 27 november 1996 advies uitgebracht.
3. Op 1 april 1998 heeft de Commissie een gewijzigd voorstel aan de Raad toegezonden.
4. Op 24 september 1998 heeft de Raad zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld overeenkomstig artikel 189 B, lid 2, tweede alinea, van het Verdrag.

II. DOEL

De toekomstige richtlijn heeft ten doel de consumenten eenvormige minimale rechten op schadeloosstelling te garanderen ingeval een product op het tijdstip van aflevering niet in overeenstemming is met de verkoopovereenkomst en ervoor te zorgen dat de door verkopers en fabrikanten vrijwillig aangeboden waarborgen transparant zijn. De richtlijn heeft alleen betrekking op goederen en verkooptransacties tussen professionele verkopers en particuliere consumenten.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

Algemeen

De Raad heeft de consument beter willen beschermen op een gebied dat de voornaamste bron is van consumentenklachten met betrekking tot transacties, met name grensoverschrijdende transacties op de interne markt. De Raad heeft tevens een redelijk evenwicht tot stand willen brengen tussen de belangen van consumenten en verkopers, zodat zij ten volle en gelijkelijk van de interne markt kunnen profiteren. De Raad heeft een aantal amendementen van het Europees Parlement aanvaard, c.q. ermee rekening gehouden.

Artikelen

(De referentieteksten zijn het gemeenschappelijk standpunt en het gewijzigd voorstel van de Commissie.)

Artikel 1 Werkingssfeer en definities

— *Lid 1:* Doel

Duidelijkheidshalve heeft de Raad de woorden „betreffende bepaalde aspecten” toegevoegd. Ook de titel van de ontwerprichtlijn is dienovereenkomstig aangevuld.

— *Lid 2:* Definities, inclusief uitzonderingen

In de definitie van „consument” (lid 2, onder a)) heeft de Raad amendement nr. 11 aanvaard en heeft hij dus de door de Commissie voorgestelde term („rechtstreeks”) geschrapt.

In de definitie van „consumptiegoederen” (lid 2, onder b)) heeft de Raad het woord „lichamelijke” ingelast; hij beschouwde drie uitzonderingen plus de uitzondering van het nieuwe lid 3 als nuttige preciseringen. De uitdrukkelijke vermelding van onroerende goederen achtte hij evenwel overbodig.

Wat de definitie van „verkoper” (lid 2, onder c)) betreft, zou de vermelding „in ruil voor andere activa” in verscheidene lidstaten problemen hebben opgeleverd. Die zinsnede werd dan ook geschrapt.

De definitie van fabrikant — of liever van „producent” (lid 2, onder d)) — werd aanvaard maar de definitie van „vertegenwoordiger van de fabrikant” is niet behouden, vanwege de verschillen in de wetgevingen van de lidstaten met betrekking tot vertegenwoordiging.

Wat de „garantie” (lid 2, onder e)) betreft, gaf de Raad de voorkeur aan deze neutralere term in plaats van „commerciële waarborg”, omdat het bijvoeglijk naamwoord in sommige lidstaten tot verwarring zou hebben geleid. Voor de duidelijkheid heeft de Raad — enige geringe wijzigingen daargelaten — de oorspronkelijk door de Commissie voorgestelde definitie overgenomen. Om dezelfde reden is de definitie van „herstelling” (lid 2, onder f)) toegevoegd.

— *Lid 3:* Tweedehandsgoederen die op een openbare veiling worden verkocht

De in dit lid geboden mogelijkheid tot vrijstelling is bedoeld om rekening te houden met de bijzondere situatie in sommige lidstaten.

— *Lid 4:* Levering van te vervaardigen of voort te brengen consumptiegoederen

De Raad aanvaardde amendement nr. 17 en voegde er een element aan toe dat hij in dit verband op zijn plaats achtte.

Artikel 2

In lid 2, onder b), gaf de Raad de voorkeur aan het oorspronkelijke Commissievoorstel, dat teruggrijpt naar het Verdrag van Wenen.

In lid 2, onder d), accepteerde de Raad een gedeelte van amendement nr. 20. Om de regeling beter uitvoerbaar te maken heeft hij bepaalde elementen van het oorspronkelijke Commissievoorstel ingelast en de zinsnede „kon verwachten” vervangen door „redelijkerwijs mag verwachten”.

In lid 3 heeft de Raad amendement nr. 21 met geringe wijzigingen overgenomen.

Wat lid 5 betreft, kon de Raad amendement nr. 23 betreffende de montagehandleiding in beginsel ondersteunen; toch meende hij dat dit punt bij de behandeling in tweede lezing opnieuw moet worden gezien, waarbij dan rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat het product moet zijn ontworpen om door de consument (in plaats van door een vakman) te worden geïnstalleerd; de montagehandleiding moet derhalve begrijpelijk zijn voor de doorsneeconsument.

In overweging 7 wordt de opzet van artikel 2 toegelicht.

Artikel 3

In lid 1 heeft de Raad het Europees Parlement gevolgd en heeft hij het laatste gedeelte van artikel 3, lid 1, overgebracht naar artikel 2, lid 3. De termijnen heeft hij overgeheveld naar artikel 5.

Lid 2 van het Commissievoorstel is overgebracht naar artikel 2.

Wat de hiërarchie van de rechten van de consument betreft, heeft de Raad in lid 3 grotendeels de visie van het Europees Parlement gevolgd, met de volgende verschillen of nuances:

Volgens de Raad is evenredigheid — in overweging 10 nader toegelicht — in het licht van de bestaande nationale wetgevingen een geschikter criterium dan „economisch gepast”. Die evenredigheid brengt met zich mee dat de ontbinding van de overeenkomst uitgesloten is wanneer er slechts een gering gebrek aan overeenstemming bestaat. Zoals in overweging 16 is aangegeven, wordt het aan de lidstaten overgelaten of de termijn bij vervanging of herstelling opnieuw begint te lopen dan wel wordt onderbroken (amendementen nrs. 29 en 33). Overweging 13 verduidelijkt dat de lidstaten ook voorschriften mogen aannemen betreffende terugbetaling in geval van goederen die de consument reeds heeft gebruikt, alsmede betreffende de gedetailleerde regeling van de ontbinding van de overeenkomst.

Artikel 3, lid 4, maakt duidelijk dat de consument een passende prijsvermindering of de ontbinding van de koopovereenkomst kan verlangen indien:

- de consument geen aanspraak kan maken op herstelling of vervanging, of
- indien de verkoper niet binnen een redelijke termijn tot genoegdoening is overgegaan, of
- indien de verkoper niet zonder ernstige overlast voor de consument tot genoegdoening is overgegaan⁽¹⁾.

In overweging 11 staat dat de verkoper de consument uiteraard elke beschikbare vorm van genoegdoening kan voorstellen, die de consument mag aannemen of afwijzen.

Wat tweedehandsgoederen betreft, staat in overweging 14 dat die in de regel niet vervangen kunnen worden (zie ook artikel 7 en overweging 20).

Ten aanzien van de betaling in termijnen (amendement nr. 32) vond de Raad dat deze kwestie onder de voorschriften betreffende het consumentenkrediet thuishoort.

Artikel 4

De Raad accepteerde de uitdrukking „aansprakelijke persoon”, maar gaf er de voorkeur aan om de kwestie van contractuele vrijwaringsclausules ook aan de lidstaten over te laten.

Artikel 5

De Raad heeft de termijnen in dit artikel samengebracht en in lid 1 een verwijzing naar de verjaringstermijn opgenomen; dit is namelijk een belangrijk aspect van de consumentenbescherming. Zoals in overweging 15 staat, kunnen dergelijke verjaringstermijnen niet korter zijn dan twee jaar (al kunnen zij natuurlijk ook tien jaar of langer zijn, overeenkomstig de bestaande nationale wetgeving), en niet korter zijn dan twee jaar vanaf het tijdstip van levering als die termijn in bepaalde lidstaten vóór dat tijdstip begint te lopen.

In lid 2 heeft de Raad voor de lidstaten de mogelijkheid toegevoegd te voorzien in een meldingsplicht die in de bestaande wetgeving en gebruiken van sommige lidstaten ten grondslag ligt aan een voor de consument veel gunstiger regeling waarbij de verjaringstermijn van twee jaar pas begint te lopen wanneer de consument het gebrek aan overeenstemming aan de verkoper heeft gemeld.

Om te voorkomen dat het bieden van deze mogelijkheid aan de lidstaten de werking van de interne markt belemmert, heeft de Raad deze bepaling vergezeld laten gaan van een regeling inzake kennisgeving en toezicht, met inbegrip van een verslag van de Commissie.

Artikel 6

Na een uitvoerige discussie heeft de Raad, wat lid 1 betreft, geconcludeerd dat het criterium „betere positie” niet van toepassing is en heeft hij het geschrapt.

In lid 2, eerste streepje, heeft de Raad de verwijzing naar de wettelijke rechten van de consument aanvaard. In lid 5 heeft hij als belangrijke precisering de bepaling toegevoegd dat de garantie ook blijft gelden wanneer deze inbreuk maakt op de voorschriften van artikel 6.

Artikel 7

Dit artikel geldt ook voor tweedehandsgoederen, om rekening te houden met het specifieke karakter van die goederen (zie ook de artikelen 2 en 3, alsmede de overwegingen 6, 7, 14 en 20).

⁽¹⁾ Bij de behandeling in tweede lezing kan het nuttig zijn de versie van dit lid in sommige talen opnieuw te bezien.

Artikel 9

Gezien het ingewikkelde karakter van de door deze richtlijn bestreken materie heeft de Raad gekozen voor een omzettingsperiode van drie jaar.

Artikel 10

De Raad heeft lang gesproken over de door het Europees Parlement in de amendementen nrs. 16, 18, 25 en 48 aan de orde gestelde aansprakelijkheid van de producent. Hij vindt dit een belangrijk aspect van de consumentenbescherming, maar is het met de Commissie eens dat nader onderzoek noodzakelijk is alvorens opneming van dit aspect in de richtlijn kan worden overwogen. De Raad heeft derhalve in een herzieningsclausule voorzien en heeft een verwijzing naar voorstellen van de Commissie opgenomen (zie ook overweging 21).

Wat amendement nr. 43 betreft, achtte de Raad de problematiek in kwestie te complex en meende hij dat het vraagstuk aan bod moet komen in het actieplan van de Commissie inzake buitengerechtelijke procedures.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 52/98

door de Raad vastgesteld op 24 september 1998

met het oog op de aanneming van Beschikking nr. .../98/EG van het Europees Parlement en de Raad van ... betreffende de gecoördineerde invoering van de derde generatie van mobiele draadloze communicatiesystemen (UMTS) in de Gemeenschap

(98/C 333/05)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 57, artikel 66 en artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's⁽³⁾,

Volgens de procedure van artikel 198 B van het Verdrag⁽⁴⁾,

- aangenomen waarin volle steun wordt toegezegd aan de mededeling van de Commissie van 15 oktober 1997;
- (1) Overwegende dat de Commissie op 29 mei 1997 bij het Europees Parlement, de Raad, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's een mededeling over de verdere ontwikkeling van mobiele en draadloze communicatie heeft ingediend;
  - (2) Overwegende dat de Commissie op 15 oktober 1997 een mededeling over strategische en beleidsoriëntatie met betrekking tot de verdere ontwikkeling van mobiele en draadloze communicatie (UMTS) heeft ingediend;
  - (3) Overwegende dat de Raad de Commissie op 1 december 1997 heeft verzocht om begin 1998 een voorstel in te dienen voor een beschikking van het Europees Parlement en van de Raad waarmee richtsnoeren met betrekking tot de grond van de zaak kunnen worden vastgesteld en waardoor binnen het bestaande communautaire rechtskader de vroegtijdige verlening van vergunningen voor UMTS-diensten wordt vergemakkelijkt, alsmede, voorzover van toepassing en op basis van de bestaande bevoegdheidsverdeling, met betrekking tot de gecoördineerde toewijzing van frequenties in de Gemeenschap en pan-Europese roaming; dat het Europees Parlement op 29 januari 1998 een resolutie heeft
  - (4) Overwegende dat een nieuwe generatie innoverende systemen moet worden ontwikkeld voor de levering van draadloze breedbandmultimediasystemen, met inbegrip van Internet en andere op het Internet Protocol (I/P) gebaseerde diensten, flexibele en gepersonaliseerde dienstlevering en ondersteuning van gegevensstromen met hoge datasnelheid, waarbij het gebruik van vaste en mobiele terrestrische en satellietcomponenten wordt gecombineerd; dat deze beschikking van toepassing is op satellietcomponenten zonder afbreuk te doen aan Beschikking nr. 710/97/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 maart 1997 betreffende een gecoördineerde aanpak op het gebied van persoonlijke satellietcommunicatiediensten in de Europese Gemeenschap⁽⁵⁾; dat moet worden gezorgd voor een snelle toegang tot de markt om, via voldoende concurrentie, te komen tot een ononderbroken wereldwijde dekking met lage kosten en tot een innoverend dienstenaanbod;
  - (5) Overwegende dat de Wereldadministratieve Radioconferentie (WARC 92) van de Internationale Unie voor telecommunicatie (ITU) in 1992 het frequentiespectrum heeft vastgesteld voor de ontwikkeling van zowel de satelliet- als de terrestrische delen van het FPLMTS-systeem (Future Public Land Mobile Telecommunications System), later IMT-2000 genoemd; dat overeenkomstig resolutie 212 van de ITU en de Wereldradiocommunicatieconferentie in 1995 (WRC 95) de eerste invoering van de terrestrische component omstreeks het jaar 2000 dient plaats te vinden;
  - (6) Overwegende dat het concept Universal Mobile Telecommunications System (UMTS) in de Gemeenschap compatibel moet zijn met het mobiel systeemconcept van de derde generatie, IMT-2000 (International Mobile Telecommunications-2000) genoemd, dat op wereldniveau door de ITU is ontwikkeld op basis van resolutie 212 van de ITU;
  - (7) Overwegende dat mobiele en draadloze communicatie van strategisch belang zijn, zowel voor de ontwikkeling van de telecommunicatie-industrie en de informatiemaatschappij in de Gemeenschap, als voor de economie en de werkgelegenheid in de Gemeenschap als geheel; dat de Commissie op

⁽¹⁾ PB C 131 van 29.4.1998, blz. 9.

⁽²⁾ Advies uitgebracht op 29 april 1998 (PB C 214 van 10.7.1998, blz. 92).

⁽³⁾ PB C ...

⁽⁴⁾ Advies van het Europees Parlement van 18 juni 1998 (PB C 210 van 6.7.1998), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 24 september 1998 en besluit van het Europees Parlement van ...

⁽⁵⁾ PB L 105 van 23.4.1997, blz. 4.

3 december 1997 een groenboek over convergentie van de sectoren telecommunicatie, media en informatietechnologie en de implicaties daarvan voor de regelgeving heeft goedgekeurd; dat de Commissie op basis van het overleg dat naar aanleiding van dat groenboek zal plaatsvinden, rekening zal houden met de gevolgen van de convergentie voor UMTS, met name met het oog op de herziening van de communautaire telecommunicatieregulering in 1999;

- (8) Overwegende dat om een gunstig klimaat voor investeringen en voor de invoering van UMTS tot stand te brengen en de ontwikkeling van heel de Gemeenschap bestrijkende en van pan-Europese en wereldomspannende diensten met de grootst mogelijke dekking mogelijk te maken, snelle en specifieke actie op het niveau van de Gemeenschap nodig is; dat de lidstaten de spoedige en gecoördineerde invoering van compatibele UMTS-netwerken en -diensten in de Gemeenschap mogelijk moeten maken op basis van internemarktbeginselen en, voorzover beschikbaar, op basis van de voor UMTS goedgekeurde of door het Europees Normalisatie-instituut voor telecommunicatie (ETSI) ontwikkelde Europese normen, waaronder met name een gemeenschappelijke, open en internationaal concurrerende radiointerfacenorm; dat uiteenlopende nationale wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen de levering van heel de Gemeenschap bestrijkende en wereldomspannende UMTS-diensten en het vrije verkeer van de daarvoor benodigde apparatuur zouden belemmeren of verhinderen;
- (9) Overwegende dat de communautaire regelgeving, met inbegrip van de mededingingsregels, op deze sector van toepassing is, in het bijzonder: Richtlijn 96/2/EG van de Commissie van 16 januari 1996 tot wijziging van Richtlijn 90/388/EEG met betrekking tot mobiele en persoonlijke communicatie⁽¹⁾, Richtlijn 96/19/EG van de Commissie van 13 maart 1996 tot wijziging van Richtlijn 90/388/EEG met betrekking tot de invoering van volledige mededinging op de markten voor telecommunicatie⁽²⁾, Richtlijn 97/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 1997 betreffende een gemeenschappelijk kader voor algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten⁽³⁾, Richtlijn 97/33/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997 inzake interconnectie op telecommunicatiegebied, wat betreft de waarborging van de universele dienst en van de interoperabiliteit door toepassing van de beginselen van Open Network Provision (ONP)⁽⁴⁾ en Richtlijn 97/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector⁽⁵⁾; dat de lijst van voor-

waarden welke uit hoofde van Richtlijn 97/13/EG kunnen worden verbonden aan UMTS-machtigingen, de maatregelen onverlet laten welke door lidstaten zijn genomen overeenkomstig het Verdrag, inzonderheid de artikelen 36 en 56, in het bijzonder in verband met openbare veiligheid met inbegrip van onderzoek naar strafbare feiten, erkende vereisten van algemeen belang;

- (10) Overwegende dat organisaties die UMTS-netwerken of diensten op deze netwerken leveren zonder onnodige belemmeringen of buitensporige kosten de markt moeten kunnen betreden, zodat een dynamische markt tot stand komt en een breed, aan concurrentie onderworpen dienstenaanbod;
- (11) Overwegende dat krachtens het Gemeenschapsrecht, inzonderheid Richtlijn 97/13/EG en Richtlijn 96/2/EG, i) individuele vergunningen dienen te worden beperkt tot de invoering en/of de exploitatie van UMTS-netwerken, ii) het aantal UMTS-vergunningen slechts mag worden beperkt wanneer er een aantoonbaar gebrek bestaat aan frequentiespectrumcapaciteit, iii) vergunningen moeten worden verleend op basis van objectieve, niet-discriminerende, gedetailleerde en evenredige criteria, ongeacht of individuele aanvragers van een vergunning al dan niet een bestaande exploitant van andere systemen zijn;
- (12) Overwegende dat de vergunningen transnationale roaming mogelijk moeten maken en de lidstaten deze activiteit moeten aanmoedigen opdat geheel de Gemeenschap bestrijkende en pan-Europese diensten worden gegarandeerd; dat er ten behoeve van UMTS met de Europese Conferentie van de administraties van posten en van telecommunicatie (CEPT) en het Europees Comité voor regelgevingsaangelegenheden op het gebied van telecommunicatie (Éctra) moet worden samengewerkt; dat met name, zo nodig, mandaten moeten worden gegeven om een één-loketshoppingprocedure voor diensten in te stellen;
- (13) Overwegende dat de hoeveelheid spectrum die ter beschikking zal worden gesteld, rechtstreeks van invloed zal zijn op de mate van concurrentie op de markt; dat de geschatte vraag derhalve in aanmerking dient te worden genomen bij de bepaling van de hoeveelheid toe te wijzen spectrum; dat voldoende spectrum moet worden toegewezen en voldoende vroeg moet worden vrijgemaakt om een breed, aan concurrentie onderworpen aanbod van mobiele multimediadiensten te bevorderen;
- (14) Overwegende dat het Europees Comité voor radio-communicatie (ERC) in de context van de CEPT voor de meest efficiënte spectrumtoewijzing zorgt; dat ervoor moet worden gezorgd dat op tijd de geëigende regelgevende maatregelen worden genomen om zo nodig voor de uitvoering van de ERC-besluiten in de Gemeenschap te zorgen; dat de lidstaten moeten worden aangemoedigd de Com-

⁽¹⁾ PB L 20 van 26.1.1996, blz. 59.

⁽²⁾ PB L 74 van 22.3.1996, blz. 13.

⁽³⁾ PB L 117 van 7.5.1997, blz. 15.

⁽⁴⁾ PB L 199 van 26.7.1997, blz. 32.

⁽⁵⁾ PB L 24 van 30.1.1998, blz. 1.

- missie geregeld informatie te verstrekken over de uitvoering van ERC-maatregelen; dat aanvullende communautaire maatregelen nodig kunnen zijn om te zorgen voor een tijdige uitvoering van de CEPT-besluiten in de lidstaten;
- (15) Overwegende dat voldoende spectrum nodig zal zijn om de ontwikkeling te bevorderen van een markt met een breed, aan concurrentie onderworpen aanbod van mobiele multimediadiensten; dat het ERC op 30 juni 1997 besluit ERC/DEC/(97)07 betreffende de frequentiebanden voor de invoering van UMTS heeft goedgekeurd, dat op 1 oktober 1997 in werking is getreden;
- (16) Overwegende dat dit ERC-besluit de frequentiebanden 1900-1980 MHz, 2010-2025 MHz en 2110-2170 MHz heeft toegewezen aan terrestrische UMTS-toepassingen en voorziet in UMTS-satelliet-componenttoepassingen in de banden 1980-2010 MHz en 2170-2200 MHz; dat voldoende spectrum moet worden toegewezen binnen de door WARC 92 aangewezen banden, in overeenstemming met de voor dit spectrum toegenomen behoeften, voordat UMTS-diensten commercieel worden ingevoerd; dat binnen een aantal jaren extra frequentiespectrum nodig kan zijn;
- (17) Overwegende dat op ITU-niveau de herziening van de spectrum- en regelgevingskwesties in verband met UMTS en het bevorderen van multimodale eindapparatuur en wereldwijde roaming van IMT-2000 op de volgende agenda van de WRC zijn opgenomen om extra frequentiespectrum vast te stellen waarmee in 2005-2010 aan de marktvraag moet kunnen worden voldaan; dat derhalve met deelneming van alle betrokken partijen gemeenschappelijke Europese standpunten moeten worden bepaald die op wereldniveau worden bevorderd;
- (18) Overwegende dat de beschikbaarheid van spectrum en een goede prijsstelling, gebiedsdekking en kwaliteit essentiële aspecten zullen zijn voor het succes van de invoering van UMTS; dat een prijsstellingsmethode met betrekking tot spectrum geen negatieve gevolgen mag hebben voor de concurrentie op deze markt, rekening moet houden met het algemeen belang, en tegelijkertijd een efficiënt gebruik van het spectrum als schaarse hulpbron in de hand moet werken;
- (19) Overwegende dat specifieke samenwerking tussen exploitanten nodig kan zijn om te voorzien in de dekking van minder bevolkte gebieden; dat deze beschikking de lidstaten niet belet passende vormen van nationale roaming tussen exploitanten met een vergunning op hun grondgebied voor te schrijven, voorzover dat nodig is om een evenwichtige en niet-discriminerende concurrentie te waarborgen;
- (20) Overwegende dat de Commissie een voorstel heeft ingediend voor een richtlijn van de Raad en het Europees Parlement betreffende aangesloten telecommunicatieapparatuur en de wederzijdse erkenning van de conformiteit van die apparatuur tot vervanging van Richtlijn 98/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 februari 1998 betreffende eindapparatuur voor telecommunicatie en apparatuur voor satellietgrondstations alsmede inzake de onderlinge erkenning van de conformiteit van die apparatuur⁽¹⁾; dat terzake dienstige geharmoniseerde normen, die door het ETSI zijn opgesteld en krachtens Richtlijn 98/13/EG zijn erkend, het vrije verkeer van eindapparatuur, ook voor UMTS, zullen waarborgen;
- (21) Overwegende dat in Richtlijn 87/372/EEG van de Raad van 25 juni 1987 inzake de voor een gecoördineerde invoering van openbare pan-Europese digitale cellulaire mobiele communicatie te land in de Gemeenschap beschikbaar te stellen frequentiebanden⁽²⁾ oorspronkelijk bepaald was dat in de tweede generatie van cellulaire digitale mobiele communicatiesystemen gebruik gemaakt zou worden van de 900 MHz-banden; dat DCS-1800 beschouwd moet worden als lid van de GSM-familie en van die tweede generatie; dat de Gemeenschap moet voortbouwen op het succes van de huidige generatie mobiele digitale technologie, waaronder GSM, zowel in Europa als in de wereld, rekening houdende met de interworking tussen UMTS-systemen en systemen van de tweede generatie; dat er, in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht, niet mag worden gediscrimineerd tussen GSM-exploitanten en nieuwkomers op de UMTS-markten; dat UMTS moet evolueren in een ononderbroken omgeving die volledige roaming omvat met GSM alsmede tussen de terrestrische en satellietcomponenten van UMTS-netwerken, waarvoor waarschijnlijk hybride eindapparatuur zoals dual mode/band GSM/UMTS-eindapparatuur en terrestrische/satelliet-eindapparatuur nodig is;
- (22) Overwegende dat het belangrijk is dat UMTS-netwerken veilige en betrouwbare communicatie bieden en een goede beveiliging waarborgen, ook tegen frauduleus gebruik, die ten minste vergelijkbaar is met die van mobiele communicatie van de tweede generatie;
- (23) Overwegende dat UMTS gericht is op een wereldmarkt; dat de gemeenschappelijke Europese UMTS-norm zal moeten worden goedgekeurd en voorgesteld als onderdeel van het door de ITU ontwikkelde „IMT-2000-familieconcept”, zodat de kansen op gebruik van UMTS op markten buiten Europa worden verhoogd; dat de Gemeenschap er derhalve voor moet zorgen aan de door de ITU vastgestelde uiterste termijnen te voldoen en dat rekening moet

(1) PB L 74 van 12.3.1998, blz. 1.

(2) PB L 196 van 17.7.1987, blz. 85.

worden gehouden met de definitieve technische eisen van de ITU;

- (24) Overwegende dat de vrijwillige toepassing van normen de algemene regel dient te blijven, maar dat het verplicht stellen van normen noodzakelijk kan zijn voor interfaces en situaties waarin het nodig is om interoperabiliteit te garanderen en om roaming van mobiele netwerken en diensten te bevorderen; dat geharmoniseerde normen worden goedgekeurd door normalisatie-instellingen zoals het ETSI, dat ondersteuning verleent bij regelgeving;
- (25) Overwegende dat de Commissie in 1995 krachtens Richtlijn 83/189/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften⁽¹⁾ en Beschikking 87/95/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de normalisatie op het gebied van de informatietechnologieën en de telecommunicatie⁽²⁾ aan het ETSI een algemene opdracht tot normalisatie met betrekking tot UMTS heeft verstrekt en in de toekomst wellicht nog meer opdrachten zal geven;
- (26) Overwegende dat rekening moet worden gehouden met de maatschappelijke gevolgen bij de overgang naar de draadloze informatiemaatschappij; dat de ontwikkeling van UMTS en de desbetreffende normen dienen te worden gecoördineerd met verwante inspanningen zoals de ontwikkeling van de informatiemaatschappij in de gehele Gemeenschap, de ondersteuning van opleidingen op het gebied van met UMTS verband houdende technologie, toegang voor ouderen en gehandicapten, onderzoek naar eventuele gezondheidsrisico's van mobiele communicatie;
- (27) Overwegende dat de ondernemingen in de Gemeenschap ten volle baat dienen te hebben bij internationale handelsovereenkomsten, zoals de overeenkomsten die worden getekend in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), waaronder tariefovereenkomsten zoals de overeenkomst inzake informatietechnologie, en bij de Overeenkomst van Istanbul inzake de opheffing van douanerechten over persoonlijke eigendom en professionele apparatuur, en daadwerkelijke markttoegang dienen te hebben onder de specifieke voorwaarden, met inbegrip van nationale behandeling, die voor de lidstaten van de WTO bindend zijn; dat de Commissie alle noodzakelijke maatregelen mag treffen om internationale overeenkomsten ten uitvoer te leggen; dat deze wellicht moeten worden aangevuld met specifieke bilaterale of multilaterale overeenkomsten en onderhandelingen die de Commissie mag aangaan op basis van een mandaat van de Raad;
- (28) Overwegende dat de Commissie bij de uitvoering van deze beschikking moet worden bijgestaan door

het bij Richtlijn 97/13/EG ingestelde vergunningencomité; dat de Commissie, bijgestaan door het comité, bij de uitvoering van deze beschikking, nauw zal samenwerken met de externe instellingen op dit gebied,

HEBLEN DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Doelstelling

De doelstelling van deze beschikking is het bevorderen van de spoedige en gecoördineerde invoering van compatibele UMTS-netwerken en -diensten in de Gemeenschap op basis van de beginselen van de interne markt en in overeenstemming met de marktvrage.

Artikel 2

Definitie

Voor de doeleinden van deze beschikking betekent UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) een mobiel draadloos communicatiesysteem van de derde generatie dat met name geschikt is voor innovatieve multimediadiensten die verder gaan dan de mogelijkheden van de systemen van de tweede generatie, zoals GSM, en waarin gecombineerd gebruik kan worden gemaakt van terrestrische en satellietcomponenten. Dit systeem is ten minste geschikt voor de in bijlage I vermelde eigenschappen.

Artikel 3

Gecoördineerd vergunningenbeleid

1. De lidstaten treffen alle nodige maatregelen om vóór 1 januari 2002 op hun grondgebied de gecoördineerde en geleidelijke invoering van UMTS-diensten mogelijk te maken overeenkomstig artikel 10 van Richtlijn 97/13/EG, en voeren met name uiterlijk op 1 januari 2000 een vergunningenstelsel voor UMTS in.

2. De lidstaten die daarom verzoeken, krijgen een extra uitvoeringstermijn van ten hoogste 12 maanden na de in lid 1 genoemde data om een vergunningenstelsel en de UMTS-diensten in te voeren, voorzover dit te rechtvaardigen is op grond van uitzonderlijke technische moeilijkheden die zij ondervinden om de nodige aanpassingen van hun frequentieschema tot stand te brengen. Het verzoek daartoe moet voor 1 januari 2000 worden ingevoerd. De Commissie beoordeelt de ontvangen verzoeken en neemt binnen drie maanden een met redenen omkleed besluit. De verstrekte informatie wordt ter beschikking gesteld van iedere belanghebbende partij die daarom verzoekt, rekening houdend met het rechtmatig belang bij de bescherming van het zakengeheim en van geheimen op het gebied van de veiligheid.

⁽¹⁾ PB L 109 van 26.4.1983, blz. 8. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Besluit 96/139/EG van de Commissie (PB L 32 van 10.2.1996, blz. 31).

⁽²⁾ PB L 36 van 7.2.1987, blz. 31.

3. Bij het voorbereiden en toepassen van hun vergunningstelsels zien de lidstaten er, in overeenstemming met de communautaire regelgeving, op toe dat de levering van UMTS wordt georganiseerd:

- op frequentiebanden die door de CEPT zijn geharmoniseerd in overeenstemming met de procedure van artikel 5,
- voorzover beschikbaar, op basis van de voor UMTS goedgekeurde of door het ETSI ontwikkelde Europese normen, waaronder met name een gemeenschappelijke, open en internationaal concurrerende radio-interfacenorm. De lidstaten zien erop toe dat deze vergunningen transnationale roaming in de Gemeenschap mogelijk maken.

4. Aangezien het voor een efficiënt gebruik van radiofrequenties nodig kan zijn het aantal UMTS-systemen waarvoor de lidstaten een vergunning verlenen, te beperken wanneer overeenkomstig de procedure van artikel 17 van Richtlijn 97/13/EG en in samenwerking met de CEPT is vastgesteld dat kandidaat-systemen incompatibel zijn, coördineren de lidstaten hun beleid zodat in de Gemeenschap vergunningen voor compatibele UMTS-systemen worden verleend.

Artikel 4

Rechten en verplichtingen inzake roaming

1. De lidstaten stimuleren organisaties die UMTS-netwerken aanbieden, onderling over grensoverschrijdende roamingovereenkomsten te onderhandelen, zodat een ononderbroken dekking van de dienst in de gehele Gemeenschap wordt gegarandeerd.
2. De lidstaten nemen zo nodig maatregelen in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht om de dekking van minder bevolkte gebieden te garanderen.

Artikel 5

Samenwerking met de CEPT

1. De Commissie verstrekt, overeenkomstig de procedure van artikel 16 van Richtlijn 97/13/EG, mandaten aan de CEPT/ERC en CEPT/Ectra, onder meer voor het harmoniseren van frequentiegebruik. In deze mandaten worden de uit te voeren taken en een tijdschema daarvoor vastgelegd.
2. Het tijdschema voor de eerste mandaten staat in bijlage II.
3. Na uitvoering van de mandaten wordt overeenkomstig de procedure van artikel 17 van Richtlijn 97/13/EG besloten of de resultaten van de krachtens de mandaten uitgevoerde werkzaamheden in de Gemeenschap van toepassing worden verklaard.

4. Onverminderd lid 3 kunnen de Commissie of elk van de lidstaten, wanneer zij van mening zijn dat de werkzaamheden waarvoor aan de CEPT/Ectra of CEPT/ERC mandaat is verstrekt, achterliggen op het afgesproken tijdschema, de kwestie voorleggen aan het vergunningencomité, dat handelt volgens de procedure van artikel 17 van Richtlijn 97/13/EG.

Artikel 6

Samenwerking met het ETSI

De Commissie treft alle nodige maatregelen, in voorkomend geval in samenwerking met het ETSI, ter bevordering van een gemeenschappelijke en open norm voor de levering van compatibele UMTS-diensten in geheel Europa, in overeenstemming met de eisen van de markt en rekening houdende met de noodzaak aan de ITU een gemeenschappelijke norm aan te bieden als een mogelijke wereldwijde ITU-IMT-2000-aanbeveling.

Artikel 7

Comité

Bij de uitvoering van deze beschikking wordt de Commissie bijgestaan door het bij artikel 14 van Richtlijn 97/13/EG ingestelde vergunningencomité.

Artikel 8

Uitwisseling van informatie

1. De Commissie stelt het vergunningencomité regelmatig in kennis van het resultaat van overleg met de vertegenwoordigers van organisaties die telecommunicatiediensten of netwerken aanbieden, gebruikers, consumenten, fabrikanten en vakverenigingen.
2. De Commissie bevordert, rekening houdend met het telecommunicatiebeleid van de Gemeenschap, de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten en de Commissie over de stand van zaken en de ontwikkeling van de regelgeving met betrekking tot vergunningen voor UMTS-diensten.

Artikel 9

Internationale aspecten

1. De Commissie neemt de nodige maatregelen om de invoering van UMTS-diensten en het vrije verkeer van UMTS-apparatuur in derde landen te vergemakkelijken.
2. Daartoe streeft de Commissie naar de effectieve uitvoering van internationale overeenkomsten die op UMTS van toepassing zijn, en dient zij, in het bijzonder en voorzover nodig, bij de Raad voorstellen in voor passende onderhandelingsmandaten voor bilaterale en multilaterale overeenkomsten met derde landen en internationale organisaties. De Raad besluit met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

3. Maatregelen uit hoofde van dit artikel laten de verplichtingen van de Gemeenschap en van de lidstaten uit hoofde van internationale overeenkomsten op dit gebied onverlet.

Artikel 10

Kennisgeving

De lidstaten verstrekken de Commissie alle informatie die zij nodig heeft om de uitvoering van deze beschikking te kunnen controleren.

Artikel 11

Vertrouwelijkheid

Artikel 20 van Richtlijn 97/13/EG is van toepassing op informatie uit hoofde van deze beschikking.

Artikel 12

Verslaglegging

De Commissie volgt de ontwikkelingen op het gebied van UMTS op de voet en brengt binnen twee jaar bij het Europees Parlement en bij de Raad verslag uit over de doeltreffendheid van de naar aanleiding van deze beschikking getroffen maatregelen.

Artikel 13

Uitvoering

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen in werking treden om aan de bepalingen van deze beschikking of aan de naar aanleiding van deze beschikking overeengekomen bepalingen te voldoen.

Artikel 14

Toepassingstermijn

Deze beschikking treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* en blijft van kracht tot vier jaar na die datum.

Artikel 15

Adressaten

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te . . .

*Voor het
Europees Parlement
De Voorzitter*

*Voor de Raad
De Voorzitter*

*BIJLAGE I***EIGENSCHAPPEN WAARVOOR UMTS GESCHIKT MOET ZIJN***Systeemvereisten in verband met de kenmerken van bepaalde diensten*

1. Multimedimogelijkheden; toepassingen voor volledige mobiliteit en beperkte mobiliteit in verschillende geografische omgevingen die verder gaan dan de mogelijkheden van systemen van de tweede generatie, zoals GSM.
2. Efficiënte toegang tot Internet, Intranetten en andere op het Internet Protocol (I/P) gebaseerde diensten.
3. Spraaktransmissie van hoge kwaliteit, vergelijkbaar met die van vaste netwerken.
4. Portabiliteit van de diensten tussen verschillende UMTS-omgevingen, waar passend (bijvoorbeeld openbaar/particulier/zakelijk; vast/mobiel).
5. Gebruik in één enkele naadloze omgeving, die volledige roaming omvat met GSM alsmede tussen de terrestrische en satellietcomponenten van UMTS-netwerken.

Radiotoegangsnetwerken (Radio Access Networks)

- Nieuwe terrestrische radio-interface voor toegang tot alle diensten, met inbegrip van op packet data gebaseerde diensten, die geschikt is voor asymmetrisch verkeer en mogelijkheid biedt voor bandbreedte/datasnelheid op aanvraag op geharmoniseerde frequentiebanden.
- Goede algemene spectrumefficiëncy, met inbegrip van het gebruik van gekoppelde en niet-gekoppelde frequentiebanden.

Kernnetwerk

- Oproepbehandeling, dienstcontrole en locatie- en mobiliteitsbeheer met inbegrip van volledige roaming-functie, op basis van een verdere ontwikkeling van de bestaande kernnetwerksystemen, bijvoorbeeld op een geëvolueerd GSM-kernnetwerk, waarbij rekening wordt gehouden met convergentie tussen mobiele en vaste netwerken.

---

*BIJLAGE II***Tijdschema**

Vanaf februari 1999 worden mandaten verstrekt aan de CEPT voor verdere spectrumtoewijzing, met inbegrip van de beschikbaarheid van aanvullend spectrum buiten de FPLMTS-banden van de WARC-92 voor UMTS.

Vanaf februari 1999 worden mandaten verstrekt aan de CEPT voor het instellen van een één-loketprocedure voor diensten waar nodig.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. De Commissie heeft op 11 februari 1998 een voorstel ingediend voor een beschikking van het Europees Parlement en de Raad betreffende de gecoördineerde invoering van mobiele en draadloze communicatie (UMTS) in de Gemeenschap.
2. Het Europees Parlement heeft op 18 juni 1998 in eerste lezing advies uitgebracht, terwijl het Economisch en Sociaal Comité dat op 29 april 1998 heeft gedaan. Ook het Comité van de Regio's heeft zich (op 16 september 1998) over dit voorstel uitgesproken.
3. De Raad heeft op 24 september 1998 overeenkomstig artikel 189 B van het Verdrag zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld.

II. DOEL

Deze beschikking is bedoeld om binnen het bestaande communautaire rechtskader een snelle gecoördineerde invoering van de derde generatie van mobiele draadloze communicatienetwerken en -diensten te vergemakkelijken. Het betreft met name breedbandmultimediasdiensten, die met name op Internet aangeboden worden, en flexibele gepersonaliseerde dienstverlening en ondersteuning van gegevensstromen met hoge datasnelheid, waarbij het gebruik van vaste en mobiele terrestrische en satellietcomponenten wordt gecombineerd.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

A. Algemene opmerkingen

Het gemeenschappelijk standpunt komt over het algemeen met het Commissievoorstel en het standpunt van het Europees Parlement overeen.

Bij de wijziging van het Commissievoorstel en het standpunt ten aanzien van de amendementen van het Europees Parlement heeft de Raad zich voornamelijk door de volgende overwegingen laten leiden:

- precisering van de strekking van sommige bepalingen,
- versoepeling van de tekst om rekening te houden met de verschillende situaties enerzijds en met het ingewikkelde werk van de nationale autoriteiten die belast zijn met het verlenen van de vergunningen anderzijds,
- meer samenhang aanbrengen tussen de nieuwe beschikking en de bestaande communautaire regelgeving op het gebied van telecommunicatie,
- verduidelijking en vereenvoudiging van de beschikking.

B. Specifieke opmerkingen

1. *Belangrijkste wijzigingen van het Commissievoorstel*

a) Gecoördineerde invoering door de lidstaten (artikel 3)

De tekst van artikel 3 is minder streng geworden zodat de lidstaten gemakkelijk de frequentiebanden kunnen vrijmaken die bestemd zijn voor de toekomstige mobiele draadloze communicatie. Zo kunnen de lidstaten op grond van uitzonderlijke technische moeilijkheden bij de aanpassing van hun nationaal frequentieschema ten hoogste twaalf maanden uitstel krijgen ten opzichte van de uiterste data 1 januari 2000 en 1 januari 2002 die vastgesteld zijn voor de invoering van een vergunningenstelsel en de invoering van de UMTS-diensten (lid 2).

Lid 1 van dit artikel is overigens enigszins gewijzigd om daarin beter de verplichtingen te laten uitkomen die voortvloeien uit de richtlijn betreffende de

algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten⁽¹⁾ (gebruik van de uitdrukking „gecoördineerde en geleidelijke invoering van UMTS-diensten”).

b) Eigenschappen van de UMTS (artikel 2 en bijlage I)

In navolging van het Parlement heeft de Raad gekozen voor het beginsel van een lijst met minimeigenschappen waarover de UMTS moet beschikken. Hij heeft de lijst in bijlage I echter omgegooid naar aanleiding van de meest recente besprekingen van het ETSI, en bovendien in een overweging 22 onderstreept dat het belangrijk is dat UMTS-netwerken veilige en betrouwbare communicatie bieden en een goede beveiliging waarborgen.

Voorts heeft de Raad het niet nodig geacht een definitie van eindapparatuur op te stellen, omdat die sector aan de marktwerking overgelaten moet worden. Hij geeft in een overweging 21 wel aan dat het hem de beste ontwikkeling lijkt.

c) Rechten en verplichtingen inzake roaming (artikel 4)

De Raad vond dat een ononderbroken dekking van de dienst in de gehele Gemeenschap alleen bereikt moet worden door de marktwerking, en daarom achtte hij het voldoende dat de lidstaten de organisaties die UMTS-netwerken aanbieden stimuleren om over passende roaming-overeenkomsten te onderhandelen.

d) Samenwerking met de CEPT (artikel 5)

De door de Raad gekozen redactie is geënt op de oplossing voor hetzelfde onderwerp in Beschikking nr. 710/97/EG van 24 maart 1997 betreffende een gecoördineerde aanpak op het gebied van persoonlijke satellietcommunicatiediensten in de Europese Gemeenschap⁽²⁾, omdat daarmee de uitwerking van de mandaten aan de CEPT versoepeld wordt.

2. *Standpunt van de Raad ten opzichte van het Europees Parlement*

a) Amendementen die geheel of gedeeltelijk in het gemeenschappelijk standpunt zijn overgenomen

De Raad heeft de amendementen nrs. 1, 5, 8, 9 en 11 overgenomen, soms met kleine redactionele wijzigingen⁽³⁾.

De Raad heeft ook het eerste gedeelte van amendement nr. 3 betreffende overweging 16 overgenomen. Nu de Raad de verwijzing naar bepaalde frequentiebanden wilde schrappen, was het tweede gedeelte van het amendement zinledig geworden en kon het dus niet overgenomen worden.

Amendement nr. 6, de wens van het Europees Parlement dat de lidstaten vergunningen voor de UMTS-diensten in overeenstemming met de communautaire regelgeving moeten verlenen, is verwerkt in de nieuwe formulering van artikel 3, lid 3.

Amendement nr. 7 is in beginsel overgenomen in de nieuwe formulering van artikel 4, lid 3, die afgestemd is op de tekst van artikel 10 van de richtlijn betreffende algemene machtigingen en individuele vergunningen.

b) Verworpen amendementen

Met het niet overnemen van de amendementen nrs. 4 en 10 heeft de Raad zich achter het standpunt van de Commissie geschaard.

⁽¹⁾ Richtlijn 97/13/EG (PB L 117 van 7.5.1997, blz. 15).

⁽²⁾ PB L 105 van 23.4.1997, blz. 4.

⁽³⁾ Die amendementen hebben betrekking op overweging 10, de artikelen 2 en 9 en bijlage I.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 53/98

door de Raad vastgesteld op 24 september 1998

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) Nr. . . ./98 van het Europees Parlement en de Raad van . . . tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2913/92 wat betreft de regeling extern douanevervoer

(98/C 333/06)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 28, 100 A en 113,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag⁽³⁾,

(1) Overwegende dat de in Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek⁽⁴⁾ vervatte regeling extern douanevervoer voornamelijk is bedoeld om het handelsverkeer in niet-communautaire goederen binnen het douanegebied van de Gemeenschap te vereenvoudigen; dat de noodzaak van deze regeling gebruik te maken bij de uitvoer van communautaire goederen in zeer uiteenlopende situaties beoordeeld dient te worden; dat in elk geval voorkomen dient te worden dat de producten waarvoor maatregelen bij uitvoer gelden of die voor maatregelen bij uitvoer in aanmerking komen, naar gelang van het geval, aan de werking van die maatregelen worden onttrokken of er ten onrechte aanspraak op maken, door ervoor te zorgen dat de communautaire douanevoorschriften in hun geheel een toezicht en een controle waarborgen die tenminste gelijkwaardig zijn aan die welke het externe communautair douanevervoer biedt; dat het wenselijk is de mogelijkheid te behouden om in sommige van die situaties gebruik te maken van deze regeling, maar dat de definitie van die situaties dient te worden vastgesteld volgens de procedure van het comité;

(2) Overwegende dat moet worden bepaald op welke manier de douaneautoriteiten de regeling zuiveren met betrekking tot de plaats, het tijdstip en de voorwaarden waarop deze regeling eindigt, teneinde de draagwijdte en de beperkingen van de verplichtingen van het subject van de regeling extern douanevervoer duidelijker te bepalen en te waarborgen dat, bij gebreke van gegevens om het einde van de regeling vast te stellen dit subject ten volle aansprakelijk blijft;

(3) Overwegende dat een betere definitie nodig is van de voorschriften voor de zekerheid bij het douanevervoer, inclusief van de diverse zekerheidstelsels en de gevallen van ontheffing van zekerheidstelling, met name ingevolge de wijziging van het toepassingsgebied van het douanevervoer over zee; dat deze zekerheid en de vaststelling van het bedrag ervan een adequate bescherming van de financiële belangen van de lidstaten en van de Gemeenschap moeten garanderen zonder voor de gebruikers een buitensporige last met zich te brengen en daarom dienen te zijn gebaseerd op zowel de inachtneming van de betrouwbaarheid van het bedrijf als van de aan de goederen verbonden risico's; dat bovendien een logischer en beter gestructureerde presentatie van bepalingen betreffende zekerheid bij douanevervoer wenselijk is;

(4) Overwegende dat het voor de veiligstelling van de inkomsten van de Europese Gemeenschap en de lidstaten en ter voorkoming van frauduleuze handelingen in het kader van het douanevervoer noodzakelijk is een regeling te treffen met graduele maatregelen voor de toepassing van de doorlopende zekerheidstelling; dat derhalve in eerste instantie kan worden overwogen te verbieden dat het bedrag van de zekerheidstelling wordt verlaagd wanneer er een verhoogd gevaar op fraude bestaat en er dus gevreesd moet worden voor een verlies van inkomsten; dat daarentegen wanneer wordt bewezen dat zich uitzonderlijke, zeer kritieke situaties voordoen, die met name het gevolg kunnen zijn van activiteiten van de georganiseerde criminaliteit, een tijdelijk verbod op het gebruik van de doorlopende zekerheidstelling ook mogelijk moet zijn; dat men bij de toepassing van deze graduele maatregelen rekening moet houden met de bijzondere situatie van bedrijven die aan speciale, nader vast te stellen criteria voldoen; dat, voorzover een individuele zekerheidstelling in plaats van een doorlopende zekerheidstelling vereist wordt, de hieruit voor de bedrijven

⁽¹⁾ PB C 337 van 7.11.1997, blz. 52.

⁽²⁾ PB C 73 van 9.3.1998, blz. 17.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 13 mei 1998 (PB C 167 van 1.6.1998), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 24 september 1998 en besluit van het Europees Parlement van . . .

⁽⁴⁾ PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 82/97 (PB L 17 van 21.1.1997, blz. 1).

voortvloeiende kosten moeten worden verlicht middels zover mogelijk gaande vereenvoudigingen;

- (5) Overwegende dat de vereenvoudigingen op nationaal, bilateraal of multilateraal niveau die de lidstaten op grond van artikel 97, lid 2, van het communautair douanewetboek, hierna „wetboek” genoemd, toepassen zeer uiteenlopend van aard zijn, doch in bepaalde gevallen op gespannen voet kunnen staan met de correcte toepassing van de regelingen voor communautair douanevervoer en het vereiste van gelijke behandeling; dat, zonder afbreuk te doen aan de voordelen van deze regeling voor de bedrijven, dient te worden voorgeschreven dat aan de Commissie de vereenvoudigingen worden meegedeeld die in elke lidstaat op deze grondslag zijn ingevoerd, teneinde de doorzichtigheid van die maatregelen te waarborgen en te evalueren of zij verenigbaar zijn met de voorschriften die voor de regelingen voor communautair douanevervoer en inzonderheid de zekerheid gelden;
- (6) Overwegende dat de soorten zekerheid die in het kader van de regelingen voor communautair douanevervoer gesteld kunnen worden zowel betrekking hebben op de douaneschuld als op de andere heffingen die op de goederen van toepassing kunnen zijn en hun eigen kenmerken hebben die verband houden met de internationale aard van de regeling en de behoefte aan een zekere flexibiliteit bij de vaststelling van het bedrag van de zekerheid, afhankelijk van de risico's en de betrouwbaarheid van de aangever; dat het derhalve wenselijk lijkt artikel 192 van het wetboek dienovereenkomstig aan te passen;
- (7) Overwegende dat de huidige tekst van artikel 215 van het wetboek het wel mogelijk maakt de plaats te bepalen waar de douaneschuld ontstaat, maar niet vermeldt dat die plaats bepalend is voor de douaneautoriteit die de schuld moet boeken; dat bovendien, in geval van niet-gezuiverde douaneregelingen, de regel van plaatsbepaling moet worden aangepast aan de noodzaak om in de mate van het mogelijke de plaats vast te stellen waar zich de feiten die tot de douaneschuld leiden, voordoen;
- (8) Overwegende dat de vereenvoudigingen en verduidelijkingen van de voorschriften, die zowel het bedrijfsleven als de douaneambtenaren ten goede zullen komen, een essentieel deel uitmaken van het actieprogramma voor het douanevervoer in Europa; dat deze voorschriften ook moeten gelden voor de volgens de procedure van het comité vastgestelde bepalingen;
- (9) Overwegende dat deze wijziging van het wetboek en de dienovereenkomstige wijzigingen van de toepassingsbepalingen ervan het te zijner tijd gemakkelijker moeten maken een nieuw geautomatiseerd transitosysteem in te voeren ten voordele van zowel de algemene belangen die bij het douanevervoer in het geding zijn als het bedrijfsleven,

HEBBERN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 2913/92 wordt als volgt gewijzigd:

1. artikel 91, lid 1, onder b), wordt vervangen door:

„b) van communautaire goederen, in de gevallen en onder de voorwaarden die volgens de procedure van het comité worden vastgesteld, om te voorkomen dat de producten waarvoor maatregelen bij uitvoer gelden of die voor maatregelen bij uitvoer in aanmerking komen, naar gelang van het geval, aan de werking van die maatregelen worden onttrokken of er ten onrechte aanspraak op maken”;

2. artikel 92 wordt vervangen door:

„Artikel 92

1. De regeling extern douanevervoer eindigt en de verplichtingen van het subject zijn nagekomen wanneer de onder de regeling geplaatste goederen samen met de vereiste documenten bij de douane worden aangebracht op het douanekantoor van bestemming overeenkomstig de bepalingen van de betrokken regeling.

2. De douaneautoriteiten zuiveren de regeling extern douanevervoer wanneer zij op grond van een vergelijking van de gegevens van het douanekantoor van vertrek met die van het douanekantoor van bestemming kunnen vaststellen dat de regeling naar behoren beëindigd is.”;

3. artikel 94 wordt vervangen door:

„Artikel 94

1. De aangever is verplicht een zekerheid te stellen als waarborg voor de betaling van de douaneschuld en de andere belastingschulden die ten aanzien van de goederen kunnen ontstaan.

2. De zekerheidstelling is:

- a) ofwel een afzonderlijke zekerheidstelling voor één enkel douanevervoer;
- b) ofwel een doorlopende zekerheidstelling voor een aantal douanevervoerverrichtingen, wanneer de aangever door de douaneautoriteiten van de lidstaat waar hij gevestigd is, is gemachtigd om dit type van zekerheid te stellen.

3. De in lid 2, onder b), bedoelde machtiging wordt alleen verleend aan personen die:

- a) gevestigd zijn in de Gemeenschap;
- b) geregeld gebruik maken van de regelingen voor communautair douanevervoer, dan wel van wie de douaneautoriteiten weten dat zij in staat zijn aan de uit deze regelingen voortvloeiende verplichtingen te voldoen; en

c) de douane- of belastingwetten niet ernstig of herhaaldelijk hebben overtreden.

4. Personen die ten genoegen van de douaneautoriteiten kunnen aantonen dat zij aan hogere betrouwbaarheidsnormen voldoen, kunnen gemachtigd worden om een doorlopende zekerheid voor een verminderd bedrag te stellen of kunnen ontheven worden van zekerheidstelling. De aanvullende criteria voor zulk een machtiging omvatten onder meer de volgende elementen:

- a) correct gebruik van de regelingen voor communautair douanevervoer gedurende een bepaalde periode;
- b) samenwerking met de douaneautoriteiten, en
- c) wat ontheffing van zekerheidstelling betreft, een voldoende goede financiële positie om aan de verbintenissen van bovengenoemde personen te voldoen.

De uitvoeringsbepalingen voor de machtigingen uit hoofde van dit lid worden vastgesteld volgens de procedure van het comité.

5. De krachtens lid 4 verleende ontheffing van zekerheidstelling geldt niet voor het externe communautaire douanevervoer van goederen die volgens de procedure van het comité geacht worden een verhoogd risico met zich te brengen.

6. Rekening houdend met de beginselen welke ten grondslag liggen aan lid 4, kan het gebruik van een doorlopende zekerheidstelling voor een verminderd bedrag in het externe communautaire douanevervoer tijdelijk, bij wijze van uitzondering en in bijzondere omstandigheden, worden verboden volgens de procedure van het comité.

7. Rekening houdend met de beginselen welke ten grondslag liggen aan lid 4, kan het gebruik van een doorlopende zekerheidstelling in het externe communautaire douanevervoer volgens de procedure van het comité tijdelijk worden verboden ten aanzien van goederen waarmee in het kader van de doorlopende zekerheidstelling op grote schaal blijkt te zijn gefraudeerd.”;

4. artikel 95 wordt vervangen door:

„Artikel 95

1. Behalve in naar behoefte volgens de procedure van het comité vast te stellen gevallen, dient er geen zekerheid te worden gesteld voor:

- a) het vervoer door de lucht;
- b) het vervoer van goederen over de Rijn en de Rijnvaartwegen;
- c) het vervoer door middel van pijpleidingen;
- d) het door de spoorwegmaatschappijen van de lidstaten verrichte vervoer.

2. Volgens de procedure van het comité wordt bepaald in welke gevallen ontheffing van zekerheidstelling kan worden verleend voor het vervoer van goederen over andere dan de in lid 1, onder b), bedoelde binnenwateren.”;

5. artikel 97 wordt vervangen door:

„Artikel 97

1. De uitvoeringsbepalingen van de regeling en de uitzonderingen worden vastgesteld volgens de procedure van het comité.

2. Mits de toepassing van de communautaire maatregelen waaraan de goederen onderworpen zijn, wordt gewaarborgd:

- a) staat het de lidstaten vrij om onderling, via bilaterale of multilaterale regelingen, vereenvoudigde procedures in te stellen die in overeenstemming zijn met zo nodig nader vast te stellen criteria en die van toepassing zijn op bepaalde goederenbewegingen of bepaalde ondernemingen;
- b) staat het elke lidstaat vrij om vereenvoudigde procedures in te stellen die in bepaalde omstandigheden van toepassing zijn op goederen die niet bestemd zijn om over het grondgebied van een andere lidstaat te worden vervoerd.

3. Van de uit hoofde van lid 2 ingestelde vereenvoudigde procedures wordt kennis gegeven aan de Commissie.”;

6. in artikel 192, lid 1, wordt de inleidende zin vervangen door:

„1. Indien de douanewetgeving tot zekerheidstelling verplicht, stellen de douaneautoriteiten, onverminderd de volgens de procedure van het comité vastgestelde bijzondere bepalingen voor de regeling douanevervoer, het bedrag van deze zekerheid vast op een niveau dat gelijk is aan.”;

7. artikel 215 wordt vervangen door:

„Artikel 215

1. De douaneschuld ontstaat:

- op de plaats waar de feiten zich voordoen die tot het ontstaan van deze schuld leiden, of
- indien deze plaats niet kan worden vastgesteld, op de plaats waar de douaneautoriteiten constateren dat de goederen zich in een situatie bevinden die tot het ontstaan van een douaneschuld heeft geleid, of
- indien de goederen zich onder een niet-gezuiverde douaneregeling bevinden en indien de plaats niet overeenkomstig het bepaalde in het eerste en tweede streepje kan worden vastgesteld binnen een in voorkomend geval volgens de procedure van het comité bepaalde termijn, op de plaats waar de goederen onder de betrokken regeling zijn

geplaatst of het douanegebied van de Gemeenschap onder deze regeling zijn binnengkomen.

2. Indien evenwel uit de gegevens waarover de douaneautoriteiten beschikken, blijkt dat de douaneschuld reeds op een eerder tijdstip was ontstaan, toen de goederen zich op een andere plaats bevonden, wordt de douaneschuld geacht te zijn ontstaan op de plaats waarvan kan worden vastgesteld dat zij zich daar bevonden op het vroegste tijdstip waarop het bestaan van de douaneschuld kan worden vastgesteld.

3. De in artikel 217, lid 1, bedoelde douaneautoriteiten zijn die van de lidstaat waar overeenkomstig de bepalingen van dit artikel de douaneschuld is ontstaan of wordt geacht te zijn ontstaan.”.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te . . .

Voor het Europees Parlement
De Voorzitter

Voor de Raad
De Voorzitter

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 29 september 1997 heeft de Commissie, op basis van de artikelen 28, 100 A en 113 van het EG-Verdrag, een voorstel ingediend tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek⁽¹⁾ (douanevervoer).
2. Het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité hebben respectievelijk op 13 mei 1998 en op 10-11 december 1997 advies uitgebracht⁽²⁾.
3. Op 24 september 1998 heeft de Raad, overeenkomstig artikel 189 B van het Verdrag, zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld.

II. DOELSTELLING

Het Commissievoorstel vormt een onderdeel van de hervorming van de douanevervoerregering en sluit aan bij het actieplan van de Commissie voor het douanevervoer in Europa, dat is opgesteld als antwoord op de conclusies van de tijdelijke parlementaire enquêtecommissie inzake de regeling van het communautaire douanevervoer. De wijziging van het communautaire douanewetboek vormt slechts een gedeelte van een ingrijpendere hervorming die voornamelijk zal bestaan in een herziening van de uitvoeringsbepalingen van het wetboek, een herziening van de Overeenkomst betreffende een gemeenschappelijke regeling inzake douanevervoer, die met de EVA- en de Visegrad-landen is gesloten, de informatisering van de douanevervoerprocedures, alsmede een verbetering van het operationele gedeelte van de procedures.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

1. Dit voorstel, dat sinds eind 1997 bij de Raad in bespreking is, is door de Raad nogal ingrijpend gewijzigd. De belangrijkste wijzigingen komen in feite, voor een groot deel, overeen met de door het Europees Parlement ingediende amendementen en met het gewijzigd voorstel dat de Commissie vervolgens heeft ingediend.
2. Wat het (door de Commissie aanvaarde) amendement nr. 1 betreft, achtte de Raad het niet noodzakelijk deze nieuwe overweging op te nemen, omdat de inhoud ervan een algemene strekking heeft die niet specifiek en uitsluitend van toepassing is op de besluiten inzake het douanevervoer.
3. Wat het (door de Commissie aanvaarde) amendement nr. 2 betreft, heeft de Raad het amendement van het Parlement in grote lijnen overgenomen; in de nieuwe tekst van artikel 91, lid 1, onder b), zijn slechts redactionele wijzigingen aangebracht.
4. Wat amendement nr. 3 betreft, dat in het gewijzigde Commissievoorstel niet is overgenomen, heeft de Raad de benadering van het Parlement gevolgd door in artikel 92 een nieuw lid 2 in te voeren, waarin de aanzuivering van de regeling extern douanevervoer wordt omschreven en waarmee het douanekantoor van vertrek en het douanekantoor van bestemming bij de procedure worden betrokken.
5. Wat amendement nr. 4 betreft, dat in het gewijzigd voorstel van de Commissie is overgenomen, heeft de Raad de tekst van het nieuwe artikel 94, zoals door het Parlement gewijzigd, in zeer ruime mate overgenomen. De door de Raad ten opzichte van dit amendement ingevoerde wijzigingen zijn, voor wat de leden 1, 2, 3 en 4 betreft, voornamelijk van redactionele aard; de leden 3 en 4 omvatten echter aanvullende preciseringen die het mogelijk maken om, via het comité, beter te bepalen welke ondernemingen in aanmerking kunnen komen voor een, eventueel verlaagde of opgeschorte, doorlopende zekerheid. Deze aanvullende preciseringen zijn eveneens geënt op het amendement van het Parlement in lid 6.

⁽¹⁾ PB C 337 van 7.11.1997, blz. 52.

⁽²⁾ PB C 37 van 1.3.1998, blz. 17.

Voor de leden 5, 6 en 7 zijn nieuwe bepalingen ingevoerd.

Lid 5 heeft betrekking op de ontheffing van zekerheidstelling die niet kan worden verleend voor goederen die, volgens de procedure van het comité, geacht worden een hoger frauderisico in te houden.

Lid 6 opent de mogelijkheid om, in uitzonderlijke gevallen, volgens de procedure van het comité, de verlaging van de doorlopende zekerheid tijdelijk te verbieden.

Voor gevoelige goederen waarmee in het verleden een omvangrijke fraude heeft plaatsgevonden, voorziet lid 7 in de mogelijkheid om het gebruik van de doorlopende zekerheid tijdelijk te verbieden en derhalve een afzonderlijke zekerheidstelling te eisen.

Deze gradatie in de maatregelen die betrekking hebben op het gebruik van de doorlopende zekerheid wordt toegelicht in een nieuwe derde overweging van de verordening. In deze overweging wordt zowel het progressieve karakter van de eventueel te nemen maatregelen uiteengezet als de wijze waarop deze zullen moeten worden toegepast, met inachtneming van de in artikel 94, lid 4, genoemde beginselen, d.w.z. rekening houdend met de bijzondere situatie van sommige bedrijven die aan nog te bepalen criteria voldoen. Deze overweging omvat voorts het beginsel van administratieve vereenvoudigingen die voor de bedrijven moeten worden ingesteld, voor het geval dat tijdelijk een afzonderlijke zekerheidstelling wordt geëist.

6. Wat het door de Commissie aanvaarde amendement nr. 5 betreft, heeft de Raad het advies van het Parlement zeer nauwkeurig gevolgd, behoudens een zuiver redactionele wijziging van het nieuwe lid 2.
7. Wat het door de Commissie aanvaarde amendement nr. 6 betreft, heeft de Raad eveneens het advies van het Parlement om artikel 96 ongewijzigd te handhaven, gevolgd.
8. Wat amendement nr. 7 betreft, dat de Commissie in haar gewijzigde voorstel niet heeft overgenomen, heeft de Raad het amendement van het Parlement voor de nieuwe leden 1, 2 en 4 zeer nauwkeurig gevolgd. Hij heeft echter het amendement van het Parlement om een nieuw lid 3 in te voeren, niet overgenomen, gezien de beperkte reikwijdte van bilaterale of multilaterale afspraken over vereenvoudigde procedures, die overigens hoe dan ook aan de Commissie zullen moeten worden meegedeeld.

Er zij ten slotte gewezen op de wijzigingen die de Raad heeft aangebracht in artikel 192, lid 1, en in artikel 215 van het douanewetboek en die inhoudelijk goeddeels overeenkomen met het oorspronkelijke Commissievoorstel dat, ten aanzien van deze punten, niet tot amendementen van het Parlement aanleiding heeft gegeven.

IV. CONCLUSIE

De Raad is van mening dat het vastgestelde gemeenschappelijke standpunt met het oog op de aanneming van deze verordening betreffende het douanevervoer beantwoordt aan de in deel II omschreven doelstellingen, met name als belangrijk instrument voor de bestrijding van fraude.

Met het oog op de verwezenlijking van deze doelstellingen heeft de Raad de amendementen van het Europees Parlement in grote lijnen overgenomen.
